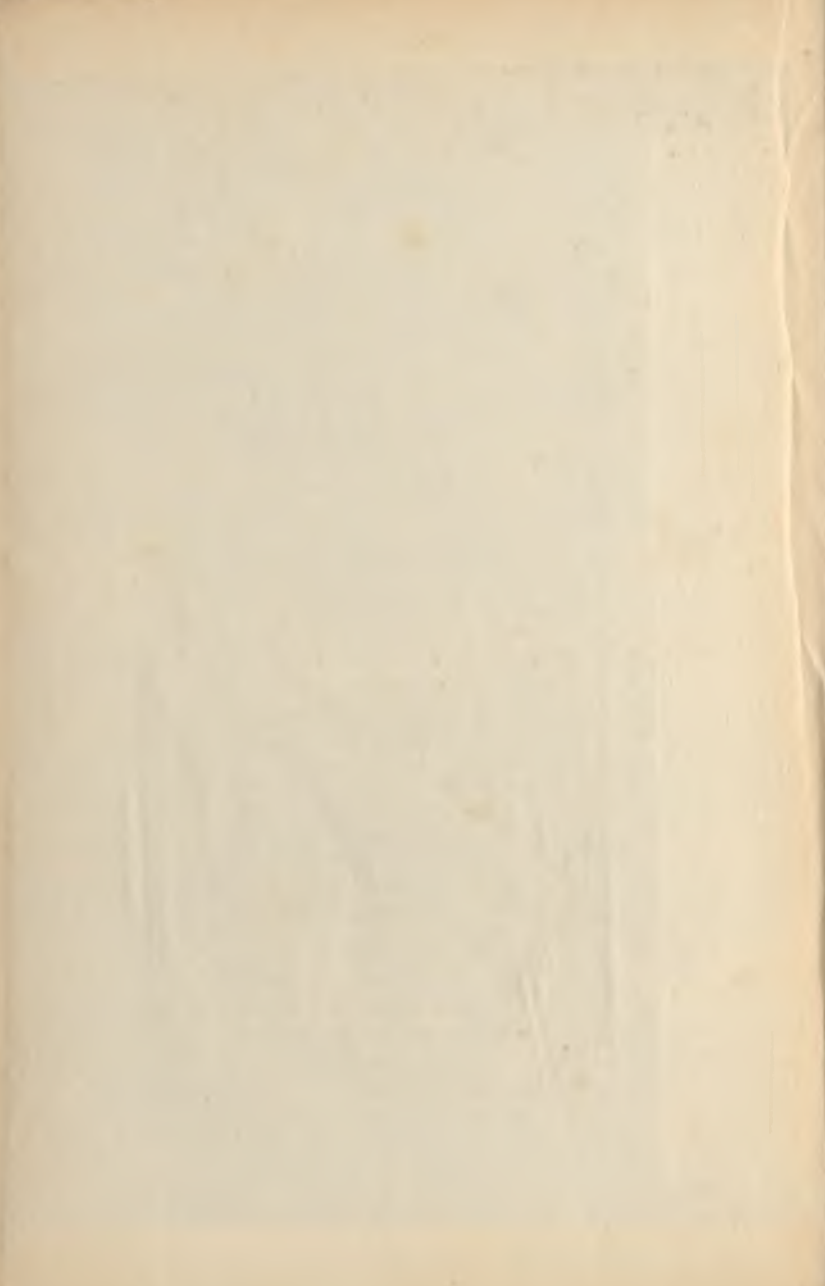

Profetiey

PROFETIE

Vele verborgenheden van den Bijbel duidelijk en begrijpelijk gemaakt. De „bliksemen van Jehova” en de hedendaagsche gebeurtenissen ontsluiten de geheimen en onthullen eeuwige waarheden voor den mensch.

door **J. F. Rutherford**

Schrijver van

Regeering

Leven

Bevrijding

De Harp Gods

Verzoening

Schepping

Hel en andere

boeken

PROPHECY — Hollandish

Uitgevers

Wachttorens Bijbel & Tractaat Genootschap

Brooklyn, New-York, U. S. A.

Heemstede, Brussel, Kaapstad, Londen, Toronto, Bern, Maagdenburg
en in andere landen

Made in Switzerland

AAN DEN NAAM VAN

JEHOVA

DEN EEUWIGEN GOD

DIE ALLE DINGEN VANAF DEN BEGINNE WIST
IS DIT BOEK OPGEDRAGEN

Zijn naam zal zijn
tot in eeuwigheid
zoolang als er de zon
is, zal zijn naam van
kind tot kind

voortgeplant
worden;
en zij zullen in hem
gezegend worden.
Psalm 12:17.

Copyrighted 1909
by
J.F. RUTHERFORD
Printed in Switzerland

Voorbericht

Gedurende vele eeuwen hebben oprechte menschen getracht de profetieën van den Bijbel te doorgronden. Vele menschen hebben gepoogd deze profetieën voor den tijd hunner vervulling uit te leggen. Al deze uitleggingen zijn echter op niets uitgelopen. De reden hiervoor is, „dat geen profetie der Schrift van eigene uitlegging is”.

Nimmer tevoren werd er een boek uitgegeven, dat zoo'n duidelijke verklaring van de profetieën van den Bijbel geeft, als dit boek. De schrijver beroemt er zich niet op. Hij doet zelfs niet eens een poging, zelf de profetieën uit te leggen. Hij geeft de feiten weer, die ons allen bekend zijn en die de vervulling der profetieën aantonen en tevens het bewijs vormen, dat God's bestemde tijd gekomen is, om den mensch de betekenis er van te openbaren.

Vele eeuwen lang werd Jehova's naam geminacht. De reden waarom God dit toegelaten heeft, wordt in dit boek duidelijk aangegeven. En wat het beste van alles is, het bewijs wordt uitdrukkelijk geleverd, dat God's bestemde tijd gekomen is, om zijn naam voor de gansche schepping te rechtvaardigen. Hierop zal onmiddellijk de bevestiging der wereld in vrede en gerechtigheid volgen, terwijl de volken met welvaart en leven zullen gezegend worden.

De uitgevers kunnen dit boek niet te warm aanbevelen. Daar het in duidelijke bewoordingen geschreven is, is het voor allen begrijpelijk. Geen enkele poging wordt gedaan om eenig schepsel te eeren. Het doel van dit boek is om den naam van Jehova te eeren en de oogen der menschen voor de waarheid te openen.

De Uitgevers

Voorrede

Profetie en haar vervulling is de rechtvaardiging van den naam en het Woord van Jehova. Geen mensch kan de schrijver van ware profetie zijn. Geen mensch is ook in staat ware profetie uit te leggen. God is de Bron van ware profetie, en op zijn bepaalden tijd maakt hij haar duidelijk.

Op de volgende bladzijden komen vele der profetieën voor, die in den Bijbel neergelegd zijn. De goddelijke regels ter beoordeeling van profetie zijn in dit boek weergegeven, en aan de hand van deze regels is men in staat het onderscheid tusschen valsche en ware profeten te erkennen. Er wordt geen poging gedaan om een uitlegging aan profetie te geven, maar de feiten die hebben plaatsgevonden, zijn naast de profetie gesteld, waardoor aangetoond wordt, dat God alle dingen van tevoren wist en dat hij in zijn bestemden tijd en op zijne wijze zijn profetie vervuld heeft en deze is de vervulling. Aangezien God's tijd thans gekomen is om zijn profetieën te openbaren, kan iedere onbevooroordeelde onderzoeker thans veel van hun vervulling erkennen. Vele der profetieën hebben op de toekomst betrekking, maar in het licht van hetgeen thans vervuld wordt, kan de naaste toekomst zeer wel benaderd worden en hetgeen weldra de wereld zal overkomen, kan gemakkelijk onderscheiden worden.

Een begrip der profetie vestigt geloof en vertrouwen in God en verlicht vele lasten der menschen. Het begrip er van openbaart de ware reden, waarom het kwaad gedurende vele eeuwen de overhand gehad heeft en waarom thans God's bestemde tijd gekomen is om de menschheid uit de knechtschap van het booze te bevrijden. Jehova God is de eeuwige Vriend en Weldoener des menschen. Niets maakt dit feit duidelijker dan zijn profetieën die hij thans ontvouwt voor degenen die de waarheid zoeken en liefhebben.

De Schrijver

PROFETIE

PROFETIE

HOOFDSTUK I

Oorsprong en Doel

JEHOVA, de almachtige God, de Allerhoogste, is de Maker van al het goede. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid, en er is niemand anders. Hij bedekt zichzelf met het licht als zijn kleed, en al het licht gaat van hem uit. Hij schiep de hemelen en spreidde ze uit als een gordijn en vervulde hen met zijn weerspiegelende heerlijkheid. Hij legde den hoofdhoeksteen en de grondslagen der aarde en bouwde haar overeenkomstig zijn soevereinen wil. In haar jeugd maakte hij de wolk tot haar kleed en de donkerheid tot haar windeldoek. Hij zette de zon in de hemelen tot licht voor de aarde des daags en de maan en de myriaden sterren tot licht des nachts. Hij telde zelfs de sterren en gaf een ieder hunner een naam. Bij hem heerscht orde en van verwarring is geen sprake. Hij doet de sterren en de planeten hun onderscheiden plaatsen innemen en hen voortdurend in hun toegewezen banen bewegen. Hij heeft de bergen geschapen om hun toppen hoog boven de zee te verheffen en hij heeft den adelaar bevolen zich wederom boven rotsachtige toppen te verheffen en zijn nest op sterke plaatsen te bouwen. Hij heeft de aarde met groen getooid en de groote wouden met dieren en de vogelen des hemels vervuld.

Hij schiep den mensch in volmaaktheid en maakte hem tot vorst over de aardsche schepping. Hij houdt de eeuwige bestemming van zijn gansche schepping

in zijn machtige hand. De diepte van de rijkdommen zijner wijsheid en de omvang van zijn macht en liefde zijn te groot, om door het menschelijk verstand ten volle begrepen te worden. De Almachtige komt echter tot den mensch af en noodigt hem uit met hem te overleggen en zijn wegen te leeren kennen. God te kennen en te gehoorzamen beteekent eeuwig te leven in vrede en geluk. Waar zou de mensch dus verwachten anders kennis en wijsheid te vinden dan in de openbaring van den almachtigen God? Zijn Woord is een bron van kennis en wijsheid, steeds vloeiende om den genen die er uit wenschen te drinken de verkwikking en leven te verschaffen. Hij is de bron van het eeuwige leven.

Jehova God is de oorsprong en bron van alle ware profetie. Ten bewijze hiervan staat geschreven: „Zoo spreekt Jehova, Israël's koning, zijn lossen, Jehova der heirscharen: Ik ben de eerste en de laatste; buiten mij is er geen god. Wie is mij gelijk? Hij sta op en roepe, deele het mede en legge het mij voor. Wie heeft van oudsher het toekomstige doen hooren? Wat gebeuren zal, laten zij het u mededeelen!" — Jes. 44: 6, 7.

Een ieder die gerechtigheid en waarheid liefheeft en die God liefheeft en zich aan den Allerhoogste gewijd heeft, kan zonder vreeze een studie van God's Woord beginnen in het vertrouwen dat zijn pogingen rijkelijk beloond zullen worden. Wanneer hij dit doet, zal hij zich niet alleen verheugen, maar zelfs zeer sterk verlangen, anderen over de goedertierenheid Gods te spreken. Tot degenen die hem toegewijd zijn, zegt de Heer: „Siddert niet en vreest niet. Heb ik het u niet voorlang doen hooren? het medegedeeld? Gijzelf zijt mijn getuigen. Is er een god buiten mij? Of een Rots? Gij kent er geen." — Jes. 44: 8.

Een ieder die een begrip en een waardeering voor God's profetieën heeft, zal zich er over verheugen, de

kostbare waarheden aan anderen uit te dragen, opdat ook zij zich mogen verheugen en den weg ten leven vinden. God is onzelfzuchtig, en daarom heeft hij de schepselen die het werk zijner handen zijn, lief. Al zijn werken zijn volmaakt. Hij schiep den mensch volmaakt en in zijn beeld en gelijkenis. (Ps. 111:3) God kan geen welgevallen aan zonde, boosheid of goddeloosheid hebben. Een zondaar is iemand die God's wet overtreedt. God is den zondaar die berouw heeft en op den aangewezen weg God's gunst tracht te verkrijgen, genadig. Zonde is altijd met smart verbonden. Een goddelooze is iemand die nadat hij eerst verlicht geweest is, opzettelijk en boosaardig tegen dat licht zondigt. Satan is de goddelooze en werd dit, doordat hij opzettelijk het in hem gestelde vertrouwen beschaamde teneinde zijn begeerte te bevredigen. Hierbij toonde hij in het geheel geen acht te slaan op het recht des menschen en op zijn heiligen plicht dien hij tegenover God te vervullen had. Hij openbaarde daardoor een boosaardig hart en handelde willekeurig en in strijd met het licht der waarheid. Al degenen die nadat zij eerst verlicht werden, willens en wetens den weg van Satan volgen, zijn goddeloos. De goddelooze is in het werk van zijn eigen handen verstrikt. (Ps. 9:17) God zal alle goddeloozen vernietigen. (Ps. 34:17; 145:20) „De Heer is goed en recht; daarom zal hij de zondaars onderwijzen in den weg.” (Ps. 25:8) Alle menschen met uitzondering van Adam werden in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen. (Ps. 51:7) Daarom heeft God voor den zondaar in den weg voorzien om tot hem terug te keeren en geheel met hem verzoend te worden.

De eerste profetie werd door Jehova uitgesproken, toen de mensch nog in Eden was. Deze groote profetie omvatte het geheele tijdperk vanaf het begin van de openbaarwording van het booze tot het herstel van

den gehoorzamen mensch. Terzelfder tijd kondigde zij de vernietiging van den goddelooze aan, die de oorzaak voor den val des menschen geworden was. — Gen. 3: 14–19.

De laatste groote profetie die in het Goddelijk Bericht opgeteekend werd, gaf Jehova God door middel van zijn geliefden Zoon. (Openb. 21: 1–7) Deze kondigt de nieuwe en heerlijke regeering der gerechtigheid die in het belang des menschen werken zal, aan. De eerste profetie kenmerkt 's menschen weg van smart, ziekte, droefenis en dood. De laatste groote profetie spreekt over den gezegenden tijd, waarin God alle tranen zal afwisschen, waarin smart en geweent zullen eindigen, waarin dood en graf voor eeuwig zullen vernietigd worden, waarin alles nieuw gemaakt zal worden en alle gehoorzamen hersteld en tot zonen Gods gemaakt en voor eeuwig gezegend zullen worden.

Alle ware profetieën die tusschen deze beide genoemde tijden uitgesproken werden, werden gesproken door schepselen die als mondstukken van Jehova God gebruikt werden, en werden gegeven in het belang van een ieder die den weg tot waarheid en leven zoekt. De studie van goddelijke profetie is de meest verlichtende en belangrijke studie die men maken kan. De eerbiedige mensch die deze studie begint, doet dit in het vertrouwen dat de Allerhoogste hem den weg tot eeuwig leven en tot eeuwige vreugde zal toonen, omdat hij weet, dat dit in zijn macht staat en hij zijn schepselen liefheeft.

Toen de menschheid zich reeds op den afdalenden weg des kwaads bevond, liet God een profetie ontrent zijn toekomstig voornemen uitspreken, om zijn grooten uitvoerenden dienaar met zijn gevolg van heilige engelen te zenden om over allen gericht te houden. (Judas 14, 15) Henoeh gaf deze profetie weer, en

dit was de eerste profetie die door middel van den mensch uitgesproken werd. Daarop volgde te bestemder tijd de profetie die God door Abraham liet uitspreken. Deze groote profetie sprak over den tijd, waarin God „het Zaad” zou voortbrengen, door middel waarvan alle volken en geslachten der aarde zullen gezegend worden. (Gen. 12: 3; 22: 18–22) Alle verdere profetieën staan eigenlijk in verband met de uitvoering van deze uitgedrukte voornemens van God en zij werden op een dusdanige wijze uitgesproken, dat de mensch de beteekenis er van niet voor God's bestemden tijd kon begrijpen. Een algemeene regel, door welchen de onderzoeker van profetieën zich heeft te laten leiden, kan aldus uitgedrukt worden: Profetie kan door degenen die God toegewijd zijn begrepen worden, zoodra de profetie ten deele of geheel vervuld is of vervuld wordt. Een begrip er van zal slechts verkregen worden, als God's bestemde tijd daartoe gekomen is.

Profeet en Ziener

Wat is een profet? Een profet is iemand die voor en in het welzijn van iemand anders spreekt. Het woord „profet” wordt nagenoeg altijd gebruikt in verband met de boodschap die naar men beweert van God afkomstig is, ongeacht of deze boodschap waar of onwaar is. Het wordt bijna altijd gebezigd in betrekking tot die menschen die God gebruikt om zijn boodschap der waarheid bekend te maken. Zoo iemand is een ware profet. Iemand die de aanspraak maakt in den naam des Heeren te spreken, maar het inderdaad niet doet, is een valsche profet. Henoeh was een ware profet Gods, die in de dagen vóór den zondvloed sprak.

In den Hebreuwschen Bijbel worden twee woorden gebruikt, waarvan het Nederlandsche woord „profeet” een vertaling is. Deze woorden zijn *nabi* en *roeh*. *Nabi* wordt het meeste gebruikt. *Roeh* komt naar verhouding slechts zelden voor en wordt met *z i e n e r* vertaald. Het woord *nabi* is nauw verwant met het woord *naba* hetgeen beteekent mild vloeien als een bron of voortstroomen als een waterstroom. De profeet Gods sprak niet met afgepaste, zorgvuldig gekozen woorden, maar zooals de Psalmist het uitdrukt, 'als een hart dat overvloeiende is': „Een vroolijk lied trilt in mijn hart”; (of zooals de Engelsche Herziene Vertaling het uitdrukt) „mijn hart vloeit over van een goede zaak.” (Ps. 45:2) Op deze wijze sprak de profeet Gods. Hij vertelde hetgeen God hem ingegeven had. Men zou eigenlijk niet kunnen zeggen, dat de profeet geen macht over zijn eigen woorden had. Zij die onder den invloed van booze geesten staan, spreken zonder macht over hun eigen woorden, maar zoo is het niet met den profeet Gods gesteld. De profeet mocht wel niet zijn eigen zin kiezen, maar hij was de dienaar Gods, wien opgedragen was een speciaal werk te doen en een bijzondere boodschap over te brengen; en hierbij werkte de macht Gods op zijn geest in, waardoor hij sprak, zooals God het wilde. Zijn geest en zijn toewijding moeten geheel en al op zijn werk gericht zijn. Hij was dus niet slechts een schrijfautoomaat, maar God beval hem wat hij zeggen zou.

Een ziener verschilt iets van een profeet. De ziener kon een profeet zijn, maar dit was niet noodzakelijk. De ziener was iemand die den wil Gods onderscheidde en wien toegestaan werd, dien wil uit te leggen. Soms werd de ziener echter door den Heer gebruikt om een boodschap tot het volk te brengen (1 Kron. 25:5); maar dit verhief hem nog niet altijd tot den rang van

profeet. Gad werd Koning David's ziener genoemd, en tevens stond hij als profheet bekend. (2 Sam. 24: 11) Jacob erkende op zijn sterfbed den wil Gods betreffende zijn zonen en hetgeen uit hen zou voortkomen, en hij gaf hiervan een uitlegging. — Gen. 49: 1–27.

In de laatste dagen van God's uitverkoren volk Israël traden de profeten het meest op den voorgrond. Na de instelling der profeten van Israël is er slechts één geval bekend, waarin een profheet Gods tot een ander volk gezonden werd, en dit geval was het zenden van Jona tot het volk van Ninevé. In de eerste dagen van Israël, toen God zijn volk uit de Egyptische slaavernij wilde bevrijden, sprak hij tot Mozes en droeg hem den dienst op om zijn volk van verdrukking te bevrijden. Mozes was er niet zoo gemakkelijk toe te bewegen, om deze taak op zich te nemen omdat hij, naar hij zeide, niet welbespraakt genoeg was. Daarop zeide God Mozes, dat hij Aäron tot zijn profheet zou maken. Mozes was als God voor Aäron, en Aäron moest de woorden spreken die Mozes hem opdroeg te spreken, en hij deed aldus. Dit was het eerste geval, waarbij iemand die voor iemand anders sprak, een profheet genoemd werd en dat zelfs zonder dat er speciaal van het voorzegen van gebeurtenissen sprake was. — Ex. 4: 15, 16; 7: 1.

Samuel vormde de eerste van de regelmatige opeenvolging van de profeten. De Apostel Petrus levert hiervoor het bewijs als hij zegt: „En ook alle de profeten, van Samuel aan en die daarna gevolgd zijn.” (Hand. 3: 24) Samuel was geen voorzegger van toekomstige gebeurtenissen, maar hij diende zoowel voor de toekomst als voor het volk van zijn tijd. Samuel was het die onder de macht en de leiding van Jehova voorbereidende maatregelen voor het koninkrijk van Israël nam. In zijn dagen en onder zijn geslacht werd hij in het bijzonder door den Heer gebruikt om hem

te dienen. Voor Samuel was Mozes de eerste, die als profeet en dienaar Gods op den voorgrond trad. Hoewel zijn werk voornamelijk bestond in de leiding van het volk Israël, verkreeg het een grootere strekking, omdat hij toekomstige gebeurtenissen voorzeide. In algemeene trekken gaf hij aan, wat er in de toekomst met Israël zou gebeuren. In den naam van Jehova sprekende, gaf hij uiting aan eenige der belangrijkste profetische uitspraken, die bekend zijn. Hij profeteerde over de komst van den grooten Profeet, van wien hij, Mozes, een voorstelling was. Hij profeteerde, dat deze groote Profeet onder zijn broederen zou opstaan, hetgeen wilde zeggen, dat hij een Israëliet zou zijn; dat het volk naar hem in alle opzichten zou luisteren, en dat indien het God zou willen behagen, het dien grooten Profeet moest gehoorzamen. (Deut. 18: 15, 18) Mozes en Samuel waren beiden woordvoerders voor Jehova. Indien men niet meer dan alleen een woordvoerder voor den Heer is, voldoet men nog niet aan alle eischen, waaraan een profeet moet voldoen. Doordat Samuel voor den Heer en voor den onmiddellijken dienst van zijn volk sprak en den wil Gods betreffende zijn volk uitlegde, was Samuel een ziener, voordat hij als profeet bekend werd. — 1 Sam. 9: 9-11, 19.

Israël was God's uitverkoren volk en diende tot voorbeeld, door middel waarvan God zijn voornemens betreffende zijn toekomstig volk bekendmaakte. Het volk Israël werd gebruikt om de toekomst van het geestelijk Israël, dat wil zeggen, het volk, dat op grond van zijn geloof en toewijding om zijn wil te doen zijn volk zou worden, te voorzeggen. Israël werd dus gebruikt om gebeurtenissen in de toekomst te voorzeggen, die alle volken en natiën zouden betreffen. De aangelegenheden van het volk Israël werden zoo geregeld, dat hetgeen hun overkwam, een schat

kamer van belangrijke kennis voor de toekomst vormde. Bij de formeering der aarde zorgde God, dat er een groote schat van kolen, oliën, mineralen en metalen voor den mensch weggelegd werd. In Israëls geschiedenis zorgde God voor een groote schatkamer van kennis en waarheid voor degenen die de waarheid zouden zoeken.

God zond door middel van zijn dienstknechten en profeten boodschappen tot dat volk, welke boodschappen opgeteekend werden in het belang dergenen die na hen komen zouden en in het bijzondere belang van alle ware navolgers van Christus Jezus. De boodschappen die aldus gezonden werden, hadden, hoewel zij dikwijls voor onmiddellijk gebruik bestemd waren, betrekking op de toekomst. Veel in die boodschappen kon in dien tijd niet gebruikt worden en werd ook niet door de profeten zelf begrepen. Slechts als God's bestemde tijd daartoe gekomen was, konden deze boodschappen begrepen worden. Het schijnt, dat God's bestemde tijd, waarin zij begrepen kunnen worden, thans komt en dientengevolge is tevens de tijd voor de zorgvuldige bestudeering van goddelijke profetie aangebroken.

De dag van de letterlijke profeten, zooals het groepje van zestien wel genoemd kan worden, strekte zich uit van den tijd, waarin het koninkrijk Israëls op het punt stond verbroken en het volk verstrooid te worden, tot den tijd van hun terugkeer uit Babylon, toen God de laatste boodschap door zijn profeet Maleachi zond. Het staat natuurlijk vast dat de in den Bijbel genoemde profeten van Jesaja tot Maleachi gedurende hun generatie dienaren Gods waren. Het is echter door hun geschriften, dat het algemeene begrip van het woord „profeet” ontstaat, omdat zij voornamelijk over toekomstige gebeurtenissen spraken. Zij die vóór de verbanning van Israëel naar Babylon leefden,

voorzeiden de vernietiging van de Assyrische macht en van de Babylonische macht, die toen nog vernietigd moesten worden. Eveneens kondigden zij de vernietiging van Jeruzalem aan, wat voor hen ongetwijfeld een smartelijke dienst beteekende. Eveneens spraken zij over een tijd in de verre toekomst, waarin de versachte, uiteengedreven en vervolgte Israëlieten herzaameld en in hun vaderland teruggebracht zouden worden, om ten volle in God's gunst te worden hersteld. Ook spraken zij over dingen die in dezen tegenwoordigen tijd geschieden en die waargenomen worden door al degenen die de loopende gebeurtenissen volgen.

Omdat deze profetieën reeds ten deele in vervulling gegaan zijn en thans verder vervuld worden, is hij die zich thans aan de zijde des Heeren bevindt, in staat bij benadering vast te stellen, wat er in de allernaaste toekomst zal plaatsvinden. Deze dingen betreffen het geheele menschelijke geslacht. Daarom is de studie der profetieën juist in dezen tijd van 's werelds geschiedenis hoogst belangrijk, aangrijpend en ontzagwekkend. Deze profetieën geven iemand een beter begrip van den Allerhoogste en stellen hem in staat zich eenige voorstelling te maken van de hoogte en de diepte en van de lengte en de breedte van God's wonderbare liefde, die hij den kinderen der menschen openbaart.

Waar en Valsch

De profeten van Israël maakten de aanspraak, in den naam van Jehova te spreken. Zij beginnen hun boodschap met de woorden: „Alzoo zegt Jehova.” Ook andere menschen plaatsden zichzelve op den voorgrond en spraken tot het volk, de aanspraak makende in den naam en door de autoriteit des Heeren

te spreken, hoewel zij van den Heer geen opdracht tot spreken ontvangen hadden. Het was voor het volk noodzakelijk, in staat te zijn te onderscheiden of een profeet waar of valsch was. God stelde een maatstaf vast, waardoor het volk dit zou kunnen erkennen, en deze regel of maatstaf handhaaft zich voor alle tijden. Deze maatstaf komt in de volgende teksten tot uiting: „Zoo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen dat de Heer niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in den naam des Heeren zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet en komt niet; dat is het woord dat de Heer niet gesproken heeft: door trotschheid heeft die profeet dat gesproken, gij zult voor hem niet vreezen.” — Deut. 18: 21, 22; zie eveneens hoofdstuk 13: 1-5.

Uit deze en andere teksten blijkt, dat drie punten moeten bewijzen, dat degene die gesproken heeft, werkelijk God's profeet en vertegenwoordiger geweest is, namelijk: (1) Hij moet spreken in den naam des Heeren; (2) de profetie die op de onmiddellijke toekomst betrekking moet hebben, moet uitkomen; en (3) zijn woorden moeten er niet toe leiden, dat het volk van God afgekeerd wordt, maar zij moeten het leeren getrouw en waarachtig tegenover Jehova te zijn. Zelfs al sprak iemand die voorgaf een profeet te zijn, in den naam van Jehova en al zou zijn profetie uitkomen, zoo zou hij toch een valsche profeet zijn, als blijken zou dat zijn woorden het volk van Jehova God zouden afkeeren, en hij zou van het volk verwijderd en ter dood gebracht moeten worden.

Wij noemen hier één voorbeeld. Jeremia de profeet Gods profeteerde aan het volk Israëel, dat het gevangengenomen en naar Babel gevoerd zou worden en dat Babylon de heerschappij over alle natiën zou verkrijgen. Hananja beweerde een profeet Gods te zijn en hij sprak voor het volk een profetie uit die

precies in strijd was met de woorden van Jeremia, en hij zeide het volk, dat zij in vrede zouden wonen. Toen antwoordde Jeremia en zeide: „De profeet die geprofeteerd zal hebben van vrede, als het woord van dien profeet komt, dan zal die profeet bekend worden, dat de Heer hem in waarheid gezonden heeft.” (Jer. 28:9) Jeremia herhaalde hier dus den goddelijken regel. God had reeds den Profeet Jeremia tot het volk gezonden om zijn ware profeet te zijn. Hananja trachtte nu te bewijzen, dat hij een ware profeet was. „Toen nam de profeet Hananja het juk van den hals van den Profeet Jeremia, en hij verbrak het; en Hananja sprak voor de oogen des ganschen volks, zeggende: Zoo zegt de Heer: Alzoo zal ik verbreken het juk van Nebukadnezar, den koning van Babel, in nog twee volle jaren, van den hals van alle de volken. En de Profeet Jeremia ging zijns weegs.” (Jer. 28:10, 11) De woorden die Hananja gesproken had, waren in strijd met de woorden van Jeremia en dienden om het volk van God af te keeren.

De Heer beval toen zijn profeet het volgende te profeteeren: „Ga henen en spreek tot Hananja zeggende: Zoo zegt de Heer: Houten jukken hebt gij verbroken: nu zult gij, in plaats van die, ijzeren jukken maken. Want zoo zegt de Heer der heirscharen, de God Israëls: Ik heb een ijzeren juk gedaan aan den hals van alle deze volken, om Nebukadnezar den koning van Babel te dienen, en zij zullen hem dienen; ja ik heb hem ook het gedierte des velds gegeven. En de Profeet Jeremia zeide tot den profeet Hananja: Hoor nu Hananja: de Heer heeft u niet gezonden, maar gij hebt gemaakt dat dit volk op leugen vertrouwt. Daarom zoo zegt de Heer: Zie, ik zal u wegwerpen van den aardbodem; dit jaar zult gij sterven, omdat gij eenen afval gesproken hebt tegen den Heer. Alzoo stierf de profeet Hananja in datzelfde jaar in

de zevende maand." (Jer. 28: 13-17) Hananja, die nu als een valsche profeet aan de kaak gesteld werd, werd ter dood gebracht. Zoo is het ook in den tegenwoordigen tijd. De hedendaagsche geestelijkheid maakt de aanspraak in den naam van Jehova God te spreken. Hun woorden bewijzen echter, dat zij valsche en onwaarachtige vertegenwoordigers van God zijn. De Schrift toont aan, dat God liefde is. De geestelijkheid zegt het volk, dat God in een grooten poel van vuur en zwavel voorzien heeft, waarin zij die niet in harmonie zijn met hetgeen in de kerken geleerd wordt, eeuwig zullen gefolterd worden. Hun woorden leiden er toe, dat oprechte menschen van God afgekeerd worden. De geestelijkheid zegt het volk, dat velen zich in het vagevuur bevinden en dat de mogelijkheid bestaat, hen uit het vagevuur te bidden en dat de geestelijkheid dit werk tot stand kan brengen. Dergelijke woorden zijn eveneens valsch en leiden er toe dat oprechte menschen die niets van een God die een schepsel zou kwellen en hem slechts op de smeekbede van een onvolmaakt mensch vrijlaat, willen weten, van God afgekeerd worden.

De geestelijkheid zegt het volk, dat het bloed van Jezus geen koopwaarde gehad heeft, en dat de menschen zichzelf slechts kunnen redden door op Jezus te zien, omdat hij een goed mensch was, en door lid te worden van de kerk en te handelen overeenkomstig hetgeen de kerk leert. Deze woorden zijn niet waar en zij leiden er toe dat oprechte menschen zich van zulk een God, zooals de geestelijkheid hem voorstelt, afkeeren. Andere geestelijken leeren, dat God den mensch niet volmaakt geschapen heeft, dat de mensch nimmer zondigde of gevallen is, en dat er geen waarheid in het rantsoenoffer is. Zij vertellen den menschen, dat de mensch een schepsel der evolutie is en dat hij zich door eigen pogingen tot volmaaktheid

kan en zal opwerken. Ook deze woorden zijn valschen bewerken, dat de menschen zich van Jehova God afkeeren.

De geestelijkheid leert de leerstelling der drievuldigheid, namelijk, dat „God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest” drie personen in één zijn, alle drie gelijk in macht, in wezen en in eeuwigheid. Dergelijke beweringen die niemand begripen kan, zijn niet alleen verwarrend, maar onteeren Jehova God en keeren redelijk denkende menschen van den grooten Jehova God af, buiten wien geen andere bestaat. — Jes. 42: 8; 45: 5, 6.

De geestelijkheid zegt den menschen, dat zij den Bijbel niet behoeven te bestudeeren, omdat zij hem toch niet kunnen begripen, dat de geestelijkheid de eenige klasse menschen is die hem kan begripen en dat de menschen derhalve de leer der geestelijkheid dienden aan te nemen en te doen wat zij hun zegt. Deze woorden brengen de menschen er toe zich van Jehova God af te keeren en zijn Woord buiten beschouwing te laten.

De geestelijkheid zegt het volk, dat de regeeringen der wereld, die de „Christenheid” genoemd worden, alhoewel boos en verdorven, God's koninkrijk op aarde vormen en dat de menschen zich blijmoedig moeten onderwerpen aan alles wat zij van de zijde dezer regeeringen te verduren hebben. Door dergelijke beweringen worden oprechte menschen van Jehova God afgekeerd.

De geestelijkheid zegt den menschen, dat er geen bewijzen voor de tweede tegenwoordigheid van den Heere Jezus Christus aanwezig zijn, dat er geen reden is om te gelooven, dat God ooit herstelzegeningen over het volk zal uitstorten, dat al degenen die gered worden, naar den hemel moeten gaan, en dat degenen die den door de geestelijkheid onderwezen weg om

naar den hemel te gaan niet aanvaarden, naar de eeuwige pijniging moeten gaan. Deze bewering is valschen en is aanleiding dat menschen zich van God afkeeren.

De geestelijkheid van den tegenwoordigen tijd leert niets, dat liefde, aanbidding en vereering van den grooten Jehova God en de verheerlijking van zijn naam van de menschen afdwingt; daarom valt ook uit hun wijze van spreken af te leiden, dat zij valsche profeten zijn. Hoewel zij de aanspraak maken in den naam des Heeren te spreken, komen hun voorspellingen niet uit en vormen zoomede geen oorzaak, om den naam van Jehova te verheerlijken. Overeenkomstig den goddelijken regel blijken zij valsch te zijn, en de Heer belooft, dat hij hen te bestemder tijd zal behandelen als alle huichelaars. — Matth. 24: 51.

Uit de regels, waaraan de profeten getoetst moeten worden, blijkt, dat sommige dingen die in den naam van Jehova door de profeten gesproken werden, korten tijd, nadat zij uitgesproken waren, in vervulling moesten gaan. Maar het plaatsgrijpen van eenige dezer gebeurtenissen was niet alleen voldoende om te bewijzen, dat iemand een ware profeet was. De volledige vervulling moet in den bestemden tijd plaatsvinden. Als Jehova een boodschap voor de toekomst had, werd dit aangegeven door de woorden van den profeet, zooals bijvoorbeeld Jeremia deze bezigde, namelijk „Zie, de dagen komen, spreekt de Heer,” of zooals Jesaja zeide „Te dien dage zal het geschieden.” Dit is een belangrijk punt bij de bestudeering van profetie, en de onderzoeker moet dit steeds in gedachte houden. De toetssteen werd door Jehova bepaald, en alle profetieën moeten hieraan getoetst worden. Vele dingen die de profeten Gods gesproken hebben, zijn nog niet in vervulling gegaan. Bijvoorbeeld profeteerde Jesaja, dat God op aarde een rechtvaardige regering zou oprichten, die op den schouder van den

Messias zal rusten. (Jes. 9:6,7) Vervolgens, dat alle natiën naar Jeruzalem zouden optrekken en door Jehova onderwezen zouden worden, zijn leeringen door middel van zijn regeering zouden volgen en geen oorlog meer zouden leeren. (Jes. 2:2-4) Jeremia profeteerde, dat God met Israël een nieuw verbond zou maken en inwijden en dat volgens de bepalingen van dat verbond zoowel de dooden als de levenden de gelegenheid zouden ontvangen, gezegend te worden. Indien deze profetieën niet in vervulling gegaan zijn en indien alle mogelijkheid op vervulling uitgesloten is, worden deze profeten bevonden, valsche profeten geweest te zijn.

De geestelijkheid grijpt dit aan en loochent op grond hiervan, dat het God's voornemen is, Israël te herstellen en door Christus een rechtvaardige regeering op aarde op te richten. Zij loochent, dat die menschen die aldus spraken, Jehova God waarachtig vertegenwoordigden. Hierdoor stelt de geestelijkheid God tot leugenaar, of anders zijn deze profeten valsch. Maar zij die thans den Heer waarachtig toegewijd zijn, kunnen aan de hand van de hedendaagsche toestanden op aarde zien, dat vele der profetieën in dezen tijd in vervulling gaan. De Heer heeft zekere feiten aangekondigd die in vervulling van profetie zullen plaatsvinden, aan welke feiten de onderzoeker kan vaststellen, wanneer de profetie in vervulling begint te gaan. Deze feiten toonen aan, dat God's profeten de waarheid gesproken hebben, en geven aan, dat in de naaste toekomst al hun profetieën overeenkomstig God's wil in vervulling zullen gaan.

De moderne geestelijken loochenen, dat de profeten van het Oude Testament iets gezegd hebben, dat op den tegenwoordigen of toekomstigen tijd betrekking heeft. Opdat de menschen hieraan geen aanstoot nemen, zeggen zij dat deze mannen uit het verleden

ongetwijfeld spraken hetgeen zij voor de waarheid hielden, maar dat zij niet het juiste inzicht hadden en dat de hedendaagsche geestelijke over grootere wijsheid beschikt dan de profeten van destijds. De geestelijken zijn nu wat Jezus omtrent de Schriftgeleerden en Farizeërs zeide, namelijk dat zij blinde leidlieden der blinden zijn. Zij onderscheiden God's voornemens, ten eerste om 'het zaad der belofte' bijeen te brengen, en vervolgens door 'het zaad der belofte' (De Christus) Israël te herstellen en alle volken der aarde tot het leven te herstellen, niet. De geestelijkheid onteert daardoor den naam van Jehova God en keert de menschen van hem af.

De strijdvraag is thans scherp omljnd, en luidt: Is Jehova de almachtige God, of is er een andere? Is de Bijbel het Woord Gods of slechts de woorden van menschen? Deze strijdvraag zal te bestemder tijd worden opgelost. God heeft zijn Woord doen spreken en opteekenen. Te zijner tijd zal hij zoowel zijn Woord als zijn naam rechtvaardigen. Op grond hiervan laat Jehova in dezen tijd door enkele weinige menschen op aarde in trouw en overeenkomstig de waarheid zijn naam en zijn Woord verkondigen, opdat degenen die hem wenschen te kennen, hem mogen leeren kennen als de alleen ware God, en opdat de volken der aarde van zijn voornemen verwittigd worden om alles wat door de profeten voorzien werd, volledig in vervulling te zien gaan.

Deze heilige mannen uit het verleden die profeten genaamd werden, schreven niet hun eigen boodschap. Zij schreven als de geest Gods hen bewoog om te schrijven. De geest Gods of de heilige geest is zijn voor de menschen onzichtbare macht die hij gebruikt om menschen die hem toegewijd zijn te leiden. Zijn onzichtbare macht die op deze menschen inwerkte, deed hen het gezicht neerschrijven, hetwelk zij ont-

vangen hadden in het belang van degenen die thans op aarde zijn. „Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige menschen Gods, van den heiligen geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.” — 2 Petr. 1: 21.

Het Doel

De in den Bijbel vervatte profetieën zijn niet slechts literaire opstellen, die door moderne critici ontleed en bij hun eigen geleerdheid vergeleken worden. Zij werden niet gegeven voor degenen die het groote rantsoenoffer loochenen, en leeren dat de mensch een geëvolveerd schepsel is. Zij zijn zelfs niet bestemd om begrepen te worden door degenen die den naam van Jehova op den achtergrond plaatsen en den naam van eenig schepsel verhoogen. Zij zijn zelfs niet eens voor degenen die navolgers van Christus Jezus beweren te zijn, maar die in plaats van den naam van den Schepper den naam van eenig schepsel eeren en verheerlijken. Ook zijn zij niet voor die belijdende Christenen bestemd, die 'de persoon des menschen aannemen of menschen vleitaal toevoegen' en die derhalve op menschen zien om hen te leiden en daardoor den Heer en zijn Woord verzaken. — Job 32: 21, 22.

Met welk doel werd dan de profetie geschreven? Zij werd geschreven in het belang van de ware volgelingen van Christus Jezus die Jehova God ten volle zijn toegewijd, en in het bijzonder voor degenen, die in de „laatste dagen” leven en hun alles geven aan Jehova God en aan de eer van zijn naam. (Rom. 15: 4; 1 Cor. 10: 11) „Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is; opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust.” — 2 Tim. 3: 16, 17.

Zij die den Heer geheel gewijd zijn en met vreugde zijn geboden gehoorzamen, zullen de profetieën begrijpen, omdat zij wijs zijn in de beteekenis van de Schrift. Zij toonen daardoor wijs te zijn, dat zij als toegewijden des Heeren hun kennis gebruiken voor hetgeen de Heer hun te doen geeft. De verstandigen zullen ze verstaan, maar de goddeloozen zullen ze niet verstaan. — Dan. 12: 10.

Jehova gebruikte zijn uitverkoren volk Israël om voorstellingen of beelden te maken, waarvan de werkelijkheid eerst veel later zou plaatsvinden. Zulke voorbeelden kunnen met het volste recht profetieën genaamd worden. God gebruikte ook eenige andere menschen — Job bijvoorbeeld — als voorbeelden of om iets aanschouwelijk voor te stellen, waardoor eveneens profetieën gevormd worden. De tabernakel in de woestijn en de tempel te Jeruzalem verkondigden beide een profetische boodschap, al waren deze bouwwerken op zichzelf stom. De priesterschap, Aäron en zijn gezin, evenals Jesaja en zijn zonen waren voorbeelden of afbeeldingen en wezen op profetische wijze op dingen die onmiddellijk voorafgaande aan de oprichting van de rechtvaardige regering Gods zouden plaatshebben. Bij het onderzoek van ons onderwerp dienen al deze dingen als profetie te worden beschouwd.

De mensch werd tengevolge van de door Satan, den Duivel, in het werk gebrachte zonde van God vervreemd. Het was God zeer zeker bekend, dat Satan zou doorgaan, zijn goeden naam door het slijk te halen, hem smaad aan te doen en de menschen van hem en de waarheid af te keeren. Maar hij was voornemens om Satan tot zijn uiterste boosheid te laten gaan en aldus den mensch een gelegenheid te bieden, of het goede of het kwade te kiezen. Hij wilde op rechte en getrouwe menschen bewijzen voor zijn alles

overtreffende macht, gerechtigheid, wijsheid en liefde geven en hun tevens toonen, dat hij op den bepaalden, door hem vastgestelden tijd een rechtvaardige regeering oprichten, de boozen en de werkers der ongerechtigheid vernietigen en zijn eigen naam heerlijk maken zou, opdat alle menschen den weg ten leven mochten leeren kennen. Daarom maakte hij de profeten tot zijn getuigen en de waarheid hunner getuigenissen bewees hij honderden jaren, en nadat deze gegeven werden. Hij laat de gebeurtenissen plaats vinden, welke zij als zijn mondstukken voorzeiden. Hierdoor is het overtuigende bewijs geleverd, dat Jehova God het einde vanaf den beginne bekend was en dat Jehova de alleen ware God is.

Ook Jacobus erkende dit, en door den geest des Heeren gedreven, sprak hij: „Gode zijn alle zijne werken bekend vanaf het begin der wereld.” (Hand. 15: 18, Engelsche Vertaling) Jehova wien het einde vanaf den beginne bekend was, gaf profetisch getuigenis, waardoor de hem in den tegenwoordigen tijd toegewijde mensch ten volle het licht ontvangt, dat hem in staat stelt een goed en rechtvaardig werk ten uitvoer te brengen.

HOOFDSTUK II

Verlossing

JEHOVA toont in zijn Woord duidelijk aan, dat het ten allen tijde in zijn bedoeling gelegen heeft, zijn Woord groot te maken om zijn naam onder de aandacht der menschen te houden en aan de kinderen der menschen in hun eigen belang zijn goedertierenheid te openbaren. De onderzoeker moge bij de bestudeering der profetieën deze waarheden niet uit het oog verliezen. Hij bedenke, dat er ten allen tijde, vanaf Eden tot op dit oogenblik in het universum God's aartsvijand, Satan de Duivel, werkzaam geweest is, wiens doel het steeds geweest is, God te onteeren, zijn naam te smaden en de menschen van Jehova God af te keeren. Als de onderzoeker deze dingen bij zijn onderzoek in gedachte houdt, zal hij beter in staat zijn de profetieën te begrijpen.

Uit het feit dat God het volmaakte menschenpaar schiep en het de macht verleende, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vullen, kan minstens de gevolgtrekking gemaakt worden, dat Jehova het voornemen had, te eeniger tijd in de toekomst dat volmaakte paar omringd te zien door een schare volmaakte kinderen, die allen met elkander in geluk op de aarde zouden leven en den grooten almachtigen Schepper zouden eeren. Ongetwijfeld had hij zijn voornemen aan den Logos en aan Lucifer geopenbaard ten tijde van de grondlegging der wereld. (Job 38:7) De opstandige Lucifer trachtte het voornemen van Jehova te verijdelen en den dienst en de aanbidding des menschen voor zich te houden.

Natuurlijk ontstond hierdoor onmiddellijk de strijdvraag: Zal Jehova zijn goeden naam handhaven

en zijn woord houden, of zal hij zich genoodzaakt zien, zijn schepsel voor eeuwig te vernietigen en daardoor moeten toegeven, dat zijn voornemen in betrekking tot de schepping der aarde en des menschen een mislukking is? Satan zal ongeveer aldus geredeneerd hebben: „Indien God de aangekondigde straf van zijn wet toepast en daardoor Adam ter dood brengt, staat dit gelijk aan een erkenning, dat God niet in staat is een mensch te scheppen die zijn onkrekbaarheid zal handhaven en Jehova getrouw zal zijn, en dit zal dus het bewijs zijn, dat God's schepingswerk een mislukking is. Indien God Adam niet overeenkomstig de aangekondigde straf van zijn wet doodt, bewijst God een leugenaar te zijn en geen zijner schepselen zal dan in God vertrouwen kunnen hebben. In ieder geval zullen God's schepselen, die het vertrouwen in hem verliezen, zich van hem afkeeren, en ik zal dan de vereering des menschen en waarschijnlijk ook van andere schepselen (die hij zoozeer begeerde) verkrijgen.’

Het was Satan's wensch en waarschijnlijk ook zijn overtuiging dat God Adam niet zou dooden; vandaar dat hij de eerste leugen verzon en uitsprak, namelijk: „Gij zult geenszins sterven.” Hij stelde niet alleen God tot leugenaar, maar daagde God zelfs uit om de straf van zijn wet toe te passen, meenende dat God hierdoor dan zijn zwakheid zou bewijzen. Hierdoor werd bij den opstand van Lucifer en den val des menschen het woord en de naam van den grooten Schepper betrokken. Wat zou God nu ter rechtvaardiging doen?

God sprak het doodsoordeel over den mensch uit, maar bracht het vonnis niet onmiddellijk ten uitvoer. Hij verdreef Adam uit Eden en keerde zijn aangezicht van den mensch af. Indien deze toestanden voor eeuwig zouden voortduren, de mensch geheel van God vervreemd zou voortleven, zou dit voor hem een

geestelijke marteling beteekenen. Waarschijnlijk vindt de leer van de eeuwige pijniging haar oorsprong in dien tijd bij Satan, en vanaf den tijd dat Adam uit de tegenwoordigheid Gods verbannen werd tot nu toe, heeft Satan deze lasterlijke leerstelling staande gehouden. Indien God medelijden met Adam zou gehad hebben en zijn oordeel achterwege gelaten zou hebben, wat zou dit dan voor een indruk op zijn schepselen gemaakt hebben? De mensch zou de gevolgtrekking gemaakt hebben, dat hij wederom kon zondigen en opzettelijk God's wet ongestraft kon overtreden. De engelen des hemels zouden tot dezelfde gevolgtrekking gekomen zijn. Het feit, dat God Adam niet onmiddellijk ter dood bracht, werd ongetwijfeld door Satan aangegrepen om vele der engelen des hemels van Jehova af te keeren en hen hem te doen volgen. In het feit dat God den mensch niet onmiddellijk doodde, zag Satan voor zich een bewijs, en tevens een tastbaar bewijs voor anderen, dat God een leugenaar was en het voor zijn schepselen door zijn eigen handelwijze onmogelijk gemaakt had, nog verstrouwen in hem te stellen. Ongetwijfeld was dit ook de reden, waarom vele der engelen zich van Jehova afkeerden en Satan volgden.

Sommige menschen hebben als hun meening te kennen gegeven, dat God Adam vergiffenis had moeten schenken en hem genade had moeten verleenen en derhalve de straf van zijn wet niet had moeten toepassen. Om hun woorden kracht bij te zetten, halen zij de woorden aan, die Jezus tot Petrus sprak. Petrus vroeg Jezus, hoe dikwijls hij zijn broeder, die tegen hem zondigde, vergeven zou. Jezus antwoordde: „Tot zeventig maal zevenmaal.” (Matth. 18: 21, 22) Zij die dit als argument aanvoeren ter bevestiging van de bewering dat God Adam had moeten vergeven, beseffen niet, dat de verhouding tusschen twee men-

schen die broeders zijn, geheel anders is als die van God tegenover zijn onvolmaakt schepsel. Het schepsel Adam was volmaakt en overtrad opzettelijk de wet van zijn Maker. De woorden van Jezus hebben op broeders betrekking, die beiden onvolkomen en derhalve zondaren waren, en die met de zwakheden van elkander hadden rekening te houden. Adam was een volmaakt mensch, en het was zijn plicht om God's wet te gehoorzamen. Deze wet werd zeer duidelijk en nadrukkelijk gegeven. (Gen. 2:16, 17) Op zijn minst stond Adam onder een stilzwijgend verbond om deze wet te houden, en hij was hiertoe ook ten volle in staat; derhalve behoeven wij op de vraag van berouw en vergeving niet verder in te gaan.

Voorts, indien het den mensch toegestaan zou worden met voorbedachten rade te zondigen en daarna vergeven te worden, zou er geen reden bestaan hebben, waarom ook niet de engelen des hemels hadden kunnen zondigen en vergiffenis konden ontvangen. God's groot universum zou hierdoor in zijn fundamenten geschud worden. Door al deze vragen, die den schepselen zoo verwarrend voorkomen, werd de Schepper echter in geen enkel opzicht verontrust. God wist vanaf den beginne wat het einde zou zijn, en hij liet Lucifer en zijn andere schepselen rustig uitmaken, welken weg zij zouden inslaan. God's wijsheid is te verheven, om door schepselen met inbegrip van Satan den vijand doorgrond te worden. (Ps. 10:5; Spr. 24:7; Rom. 11:33) God heeft echter wijsheid en opent zijn schatkamers der kennis voor degenen die hem lief hebben, en hij staat hun toe een blik op enkele zijner rijkdommen te werpen. (Ps. 111:10; 25:9) Te bestemder tijd zal Jehova aan zijn geheele, met verstand begaafde schepping bewijzen, dat Satan's logica geheel valsch was, dat zijn gevolgtrekkingen onjuist waren en dat al degenen die hem gevolgd zijn, boos waren.

God zal bewijzen, dat Hij de alleen wijze, rechtvaardige en almachtige en liefderijke God is, dat er behalve hem geen andere God bestaat en dat degenen die het leven zullen ontvangen, dit zullen verkrijgen langs den door God bepaalden weg.

Terzelfder tijd dat God zijn doodsoordeel over Adam uitsprak, sprak hij ook het doodsvonnis over Satan uit. De uitvoering van dit laatste vonnis heeft God zelfs nu nog tot een dag in de toekomst uitgesteld. Ongetwijfeld greep Lucifer dit feit aan om de engelen des hemels er toe te verleiden, hem te volgen, wat door velen van hen gedaan wordt. Het is dus duidelijk dat van dien tijd af tot nu toe de strijdvraag geweest is: Wie is de groote oppermachtige God? Dit is nu de strijdvraag die beslist moet worden.

God moest rechtvaardig zijn en daarom Adam ter dood brengen. Hij had er een speciaal doel mede met de volledige voltrekking van dit vonnis nog negen honderd en dertig jaren te wachten. Dit doodsoordeel heeft Adam's geheele nakomelingschap getroffen. (Rom. 5:12) Aangezien alle menschen als zondaren geboren werden, waren zij ook geheel hulpeloos om zichzelf met God te verzoenen. Indien er ooit een rechtvaardiging der menschen tegenover den Schepper zal plaatsvinden, moet God in den weg voorzien. God alleen is wijs en machtig genoeg om dit tot stand te brengen, en aangezien hij het einde van den beginne af wist, trof hij maatregelen voor de rechtvaardiging of verzoening des menschen. Paulus die wijsheid van de wereld ontvangen had, zeide, dat God rechtvaardig en de rechtvaardiger des menschen was. — Rom. 3:24, 26.

Vanaf den dag van Adam's verdrijving uit Eden begon God profetieën uit te spreken die op het herstel van den mensch betrekking hebben. Hoewel God het einde vanaf den beginne wist, was Satan niet verstandig

genoeg om dit in te zien. Bij het uitspreken van het vonnis voorzeide Jehova „het zaad”, dat op een zekeren dag in de toekomst zou komen, een zaad dat niet uit Adam zou zijn en de overwinning over Satan zou behalen en vervolgens den dood en zijn macht zou vernietigen. Niemand wist, wanneer en op welke wijze het „zaad” en de overwinnaar zou komen. God deed een verklaring omtrent dit feit, en dit is meer dan voldoende. — Gen. 3: 15.

Bedekking

God bereidde dierenvellen en gaf ze Adam en Eva tot bedekking. Dit was een profetische daad. Natuurlijk moesten er een of meerdere dieren sterven, om deze huidenbekleding te vervaardigen. Deze bedekking werd ter wille van de zonde verschaft, en op deze wijze wees God op de mogelijkheid, dat de zonde des menschen bedekt en voor zijn oogen verborgen kon worden, maar slechts door den dood van iemand anders. De dood van dengene die deze bedekking bewerkte, moest een plaatsvervanging voor Adam's leven worden. Deze profetische daad van Jehova wees verder op het feit, dat hij voor den mensch een plaatsvervanger als diens Verlosser zou verschaffen, alsmede dat deze Verlosser zijn werk slechts voor een hoogen prijs kan doorvoeren en toonen moet sterk en een overwinnaar van den vijand te zijn. Van tijd tot tijd bracht God zekere dingen onder de aandacht der menschen om hen op den toekomstigen Verlosser te wijzen. Een begrip dezer dingen bleef echter door de genade Gods voor de laatste dagen voorbehouden, wanneer de menschen de beschikking over den Bijbel hebben en met den geest des Heeren gezalfd zijn. Gode zij dank, dat thans de tijd gekomen is, dat de

menschen eenigszins God's wijsheid, liefde en macht mogen leeren kennen en waardeeren.

Definities

Aangezien Jehova profetisch op een Verlosser wees, willen wij thans vaststellen, welke beteekenis het woord „verlosser” heeft. De beteekenis van de woorden „verlossen” en „verlosser” dient aan de hand van de Schrift te worden vastgesteld. In het Oude Testament worden over het algemeen twee Hebreeuwsche woorden gebruikt om de woorden „verlossen” en „verlosser” weer te geven. Het woord *g a l* is een van deze genoemde woorden en beteekent terugkopen door den naasten bloedverwant of den wreker, en door betaling van een koopprijs bevrijden. (Lev. 25:25, 48; Ex. 6:6) Het woord *p a d a h* wordt eveneens gebruikt en beteekent bevrijden, redden, vrijmaken of vrijlaten. (Deut. 13:5; Hos. 13:14) De juiste beteekenis van „verlosser” is dus volgens de Schrift, dat de naaste bloedverwant of de wreker den vereischten koopprijs kon betalen en daardoor den gene die gevangen gehouden werd, kon vrijmaken of verlossen. Door middel hiervan wordt de verlossing van den gebundene bewerkt.

De Schrift toont aan, dat Adam door zijn zonde in de knechtschap des doods geraakte en dat daardoor ook de geheele menschheid aan deze knechtschap onderworpen werd. (Rom. 5:12; 8:21) Indien de mensch uit deze knechtschap bevrijd moet worden, moet dit tot stand gebracht worden door iemand die den verlangden prijs kan en wil betalen, en deze persoon moet sterk en in staat zijn om de macht die den mensch in knechtschap gehouden heeft, te weerstaan en te overwinnen. De eerste profetie die ooit uitgesproken werd, wees er op, dat er een groote strijd zal plaatsvinden in verband met de verlossing

des menschen uit zijn knechtschap, en dat de Bevrijder een overwinnaar moest zijn. Wat wij hiermede willen aantonen is dat God over de komst van dezen grooten Verlosser en Bevrijder of het middel waardoor de bevrijding tot stand gebracht zou worden, profeteerde, en wel door middel van profetische woorden en profetische handelingen.

Offer

Jehova schonk zijn aandacht aan de offerande van dieren. Het offeren van dieren als slachtoffers wees profetisch op hetgeen God voor de vrijmaking van den mensch uit de knechtschap zou verlangen. Abel en Kaïn brachten den Heer ieder een offerande. Het offer van Abel bestond in de eerstelingen van zijn kudde en God nam dat offer aan. Door dit offer aan te nemen wees Jehova profetisch op hetgeen hij voor de verlossing des menschen uit de knechtschap zou eischen, omdat 2500 jaren daarna God de Israëlieten de opdracht gaf, een soortgelijk offer te brengen. (Gen. 4: 4; Num. 18: 17) Het offer van Kaïn was voor den Heer niet aannemelijk. De reden hiervoor moge thans den nauwkeurigen onderzoeker duidelijk zijn, namelijk, omdat Kaïn's offer slechts uit voortbrengselen van den bodem bestond en bij het brengen van dit offer geen leven opgeëischt werd, terwijl het offer dat Abel bracht bloedstorting vereischte. „Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn.” (Hebr. 11: 4) Dit beteekent in het geheel niet, dat God een welgevallen in het dooden van dieren had. Het beteekent echter, dat het profetisch op den tijd wees, waarin God een leven zou aannemen als plaatsvervanging voor hetgeen Adam verbeurd had, en dat dit leven de prijs der verlossing zou zijn.

Door het geloof offert Abraham zijn zoon. Bldz. 40

De Schrift bevat geen bewijs, dat menschen uit den oertijd over eenige kennis beschikten omtrent het ware doel van hun offerande, maar getrouwe menschen werd het duidelijk, dat de offerande van leven Jehova's aandacht had en dat dit verband hield met de toekomstige zegeningen des menschen. Hun geloof in God behaagde hem. Door zulke offeranden aan te nemen, profeteerde de Heer in een zeker opzicht. Jehova had geen werkelijk welgevallen of geen werkelijke bevrediging in de offerande van dieren, maar zulks was zijn methode om betreffende zijn voornemen den mensch te verlossen, te profeteeren. Te bestemder tijd zou hij zijn getrouwen de beteekenis er van openbaren, en daardoor zou hun geloof en vertrouwen in hem gesterkt worden. (Hebr. 10:6) Uit hetgeen volgde wordt bewezen dat deze menschen inderdaad zulk een geloof in Jehova God hadden.

Toen Noach uit de ark kwam, doodde hij dieren en offerde deze aan God, en de Heer zag deze offers aan. (Gen. 8:20) Er was toen reeds een lange tijd na Eden verstreken, maar het door Noach gebrachte offer was ongetwijfeld een herinnering aan de zonde en aan de noodzakelijkheid voor een plaatsvervanger voor de zondaren, zoodat deze offerande een profetische daad was.

Abraham werd door het geloof gerechtvaardigd en hij openbaarde zijn geloof in God door hem dierlijke offers te brengen. Dit deed hij zoodra hij het land Kanaän bereikte. (Gen. 12:7) Dit behoeft niet te beteekenen, dat Abraham eenige kennis van God's voornemen ter verlossing had, maar hij bewees geloof in God te hebben en hij begreep dat alles wat God deed, goed was, en God leidde Abraham's handeling en zijn offerande van dieren aan God was een stille profetie die op iets beters in de toekomst wees. Vervolgens leidde God Abraham in het brengen van een offer,

dat met profetische welsprekendheid sprak over het groote offer dat in de toekomst voor de verlossing des menschen zou worden gebracht. God gebod Abraham om zijn eenigen zoon Izaäk, dien hij liefhad, te nemen en hem als een brandoffer te offeren. (Gen. 22: 1-18) Abraham ging er toe over om te doen hetgeen hem geboden was, en toen hij zoover gekomen was, dat hij op het punt stond zijn geliefden zoon te dooden, weerhield God zijn hand. Onmiddellijk voorzag Jehova toen in een dier dat in de plaats van Izaäk geofferd moest worden. Door de daar verrichte handelingen werd een groote profetie uitgesproken, met even groote kracht als indien de zoon daadwerkelijk gedood zou zijn. Hier hebben wij niet alleen een profetie omtrent hetgeen God als prijs voor de verlossing des menschen vereischte, maar tevens een uitlegging van de beteekenis van de offerande van dieren. Het toonde aan, dat de offerande van dieren slechts een profetisch beeld was, dat er op wees dat er te eeniger tijd in de toekomst een leven geofferd moest worden, dat den grooten kostprijs voor de verlossing des menschen zou verschaffen en dat dit leven de plaats van Adam in den dood moest innemen en dat dit derhalve een volmaakt leven moest zijn.

In dit profetisch beeld stelde Abraham God voor, terwijl Izaäk, Abraham's eenige zoon, God's eenig geliefde Zoon Christus Jezus voorstelde. De offering van zijn eenigen zoon beteekende een zwaar verlies voor Abraham en zeide profetisch: Jehova God is de Verlosser des menschen op grond van het feit dat hij de maatregelen ter verlossing treft, en deze maatregelen brengen voor Jehova een groot verlies met zich mede. Niets in Abraham's handelingen wijst er op, dat hij eenige uitlegging aan dit profetisch beeld trachtte te geven. Maar heden kan de onderzoeker van de Schrift zeer wel erkennen, dat God hierdoor

de wijze te kennen gaf, waarop de Verlosser beschikbaar gesteld zou worden en dat deze Verlosser tens einde de menschheid te verlossen, den offerandelijken dood moest sterven.

Toen God op het punt stond zijn volk uit de Egyptische slavernij te bevrijden, welke slavernij de onderwerping van de menschheid aan haar verdrukker voorstelde, liet hij de Israëlieten een mannelijk lam zonder gebreken offeren. Zijn bloed werd aan de deurpost van ieder huis gestreken, en waar dit bloed gesprenkeld was, bleven de eerstgeborenen voor den dood gespaard. Het Paschalam werd geofferd, en daarna leidde Mozes als de actieve bevrijder de Israëlieten uit hun knechtschap. (Ex. 12: 1-51) Eigenlijk nam het geslachte lam de plaats voor Mozes in, die niet en sterven kon en de Israëlieten kon uitleiden, en daarom voorschaduwde het lam profetisch den Grooteren dan Mozes, namelijk den gene die door Mozes voorgesteld werd. Hierdoor werd tevens aangetoond, dat hij als een offerande zou sterven.

Toen God de Israëlieten zijn wet op den berg Sinai gaf, zorgde hij voor den tabernakel en schreef de ceremoniën voor, die in verband daarmee gehouden moesten worden. (Ex. 25: 1-40) De tiende dag van de zevende maand van ieder jaar was de eenige dag van het jaar waarop de Israëlieten zich openlijk rekenschap moesten geven van hun tekortkomingen en overtredingen. Dat was hun jaarlijksche verzoendag. Op dien dag moesten dieren geslacht worden en de priester moest het bloed dezer dieren nemen en het in het Heilige der heiligen van den tabernakel dragen en het bloed op den verzoendeksel spreukelen. Eerst het bloed van den stier en daarna het bloed van den bok des Heeren. Deze ceremonie bracht de verzoening voor de zonden van het volk

voor het jaar tot stand. Dit is ongetwijfeld al hetgeen de Joden er van konden zien en begrijpen. De juiste beteekenis van deze offers begrepen zij niet. Ook hierin lag wederom een groote profetie. Deze profetie kondigde aan, dat er iemand gevonden moest worden die zich als offer voor de menschheid zou opofferen, en wees er op, hoe de verzoening tot stand gebracht zou worden. De voorhof die den tabernakel omringde, was de plaats, waar de dieren geslacht werden, en stelde de aarde voor, waarop het groote offer gebracht zou worden. Het Heilige der heiligen stelde den hemel zelf voor, en daar moest het bloed gesprenkeld worden, waardoor eigenlijk aangetoond werd, dat de groote prijs voor de verlossing des menschen in den hemel betaald moest worden en dat deze prijs moest bestaan in een door offerande uitgestort leven.

Jehova liet zijn uitverkoren volk door hun speciale gedragingen profetieën uitspreken, die op de toekomst betrekking hadden. Hij toonde aan, dat de Verlosser tevens de Bevrijder moest zijn. Egypte hield de Israëlieten in knechtschap; dit geschiedde onder de heerschappij van Farao, die een voorstelling is van Satan en zijn georganiseerde macht, die de menschheid in knechtschap houdt. Mozes, krachtig in den Heer en in de sterkte zijner macht, bevrijdde de Israëlieten, waardoor stilzwijgend een profetie werd uitgesproken van den volgenden inhoud: 'De dag zal komen waarop de Grootere dan Mozes zal opstaan, die de menschheid van de knechtschap van den vijand zal verlossen en bevrijden.' Ook David die de Israëlieten van hun vijanden verlostte, profeteerde in vertegenwoordigende hoedanigheid, dat God een Machtige zou zenden die de menschen zou redden en hen van hun vijanden zou bevrijden.

Vervolgens liet God menschen die hem waarachtig toegewijd waren, profetische woorden betreffende den Verlosser spreken. Men kan niet verwachten, dat deze menschen de beteekenis van de woorden die zij betreffende den Verlosser uitspraken, begrepen, maar zij spraken of schreven als de kracht Gods hen daartoe bewoog.

In zijn groot lijden en zware beproeving stelde Job onder meerdere de lijdende menschheid voor, die naar bevrijding verlangde. Job spreekt eerst over de goedheid van God en de onbeduidendheid van den mensch, en over de onmogelijkheid dat een onvolmaakt mensch zichzelf met den Schepper in harmonie kan brengen. Dan voegt hij er aan toe: „Daar is geen scheidsman (middelaar) tusschen ons, die zijne hand op ons beiden leggen mocht.” (Job 9: 33) Deze profetie zeide in hoofdzaak: Er moet een middelaar zijn die zich tusschen God en den mensch stelt, welke middelaar God voor de bevrijding des menschen zal verschaffen. Hierna sprak Job de volgende profetische woorden: „Maar ik weet dat mijn verlosser leeft, en als de Laatste zal hij over mijn stof opstaan, en ofschoon dit eerst volgt, nadat mijn huid verteerd zal zijn, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen.” — Job 19: 25, 26, Rotherham.

Jehova liet zijn profeet deze woorden uitspreken: „Ik zal ze van het geweld der hel (des grafs) verlossen, ik zal ze vrijmaken van den dood.” (Hosea 13: 14) Het woord „vrijmaken” in dezen tekst beteekent terugkopen met een prijs, en het in dezen zelfden tekst gebezigde woord „verlossen” beteekent redden, bevrijden. De profetieën toonen derhalve aan, dat God ten bepaalden tijde en op den door hem vastgestelden weg het recht van den mensch op leven zou terugkopen en dit recht door middel van een prijs zou

koop en aldus den mensch van de macht des doods en des grafs zou verlossen en bevrijden.

In betrekking tot ditzelfde onderwerp liet God zijn profeet schrijven: „Aangaande degenen die op hun goed vertrouwen en op de veelheid huns rijkdoms roemen, niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen (bevrijden of vrijmaken); hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven (niet in den loskoop prijs kunnen voorzien). ... Dat hij ook voortaan geduriglijk zoude leven en de verderving niet zien.” (Ps. 49: 7-10) Ongeacht alle rijkdommen die de mensch moge bezitten, bleek hij niet in staat den verlangden prijs te betalen om zichzelf of zijn broeder of het menschelijk geslacht vrij te maken. God moest hierin voorzien. Dan wordt uiting gegeven aan de profetie, dat God juist dit voor den mensch zal doen. „Men zet ze als schapen in het graf, de dood zal ze afleiden; en de oprechten zullen over hen heerschen in dien morgenstond; en het graf zal hunne gedaante verslijten, elk uit zijne woning. Maar God zal mijne ziel van het geweld des grafs verlossen, want hij zal mij opnemen.” — Ps. 49: 15, 16.

Geleidelijk ontsloot God door middel van woorden en handelingen in verband met zijn volk dat onder zijn leiding stond, zijn voornemen om in de verlossing te voorzien door de offerande van een leven als plaatsvervanging voor Adam. Dan spreekt hij er door zijn profeten meer in bijzonderheden over. Hij kondigt de komst van een mensch aan die geheel rein en afgescheiden van de zonde is; hij wijst er op dat deze mensch als een offer geofferd zal worden en zich vrijwillig aan den dood zal onderwerpen, dat hij zijn wezen in den dood zal uitstorten en dat hij door zijn dood den grooten prijs zou verschaffen, waardoor de mensch van den dood en het graf zal vrijgemaakt worden; dat de volmaakte mensch als een zondaar zal

sterven, hoewel geheel zonder zonde zijnde, en zijn leven tot een offer voor de zonde zal stellen; dat God hem zal opwekken, opdat Jehova's voornemen door zijn hand ten uitvoer gebracht worde en hij niet alleen door zijn levensbloed de Verlosser des menschen, maar ook een groote overwinnaar en triumphator over den vijand zal zijn. In deze wonderbare profetie gebruikt hij onder meerdere deze woorden:

„Waarlijk, hij heeft onze krankheden op zich genomen, en onze smarten die heeft hij gedragen; doch wij achtten hem dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op hem en door zijne striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg; doch de Heer heeft onzer aller ongerechtigheid op hem doen aanloopen. Als dezelve geëischt werd, toen werd hij verdrukt; doch hij deed zijnen mond niet open: als een lam werd hij ter slachting geleid, en als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzoo deed hij zijnen mond niet open. Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen, en wie zal zijnen leeftijd uitspreken? Want hij is afgesneden uit het land der levenden: om de overtreding mijns volks is de plage op hem geweest. En men heeft zijn graf bij de goddeloozen gesteld, en hij is bij den rijke in zijnen dood geweest, omdat hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijnen mond geweest is. Doch het behaagde den Heer hem te verbrijzelen, hij heeft hem krank gemaakt; als zijne ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zoo zal hij zaad zien, hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen des Heeren zal door zijne hand gelukkiglijk voortgaan. Om den arbeid zijner ziel zal hij het zien, en verzadigd worden; door zijne kennis

zal mijn knecht de rechtvaardige velen rechtvaardig maken, want hij zal hunne ongerechtigheden dragen. Daarom zal ik hem een deel geven van velen, en hij zal de machtigen als eenen roof deelen, omdat hij zijne ziel uitgestort heeft in den dood, en met de overtreders is geteld geweest, en hij veler zonden gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft." — Jes. 53: 4-12.

Het profetisch bewijsmateriaal bewijst zonder eenigen twijfel, dat God vanaf het allereerste oogenblik dat Lucifer tegen hem rebelleerde en den menschen val bracht, het voornemen vatte, een volmaakt menschelijk wezen op aarde te plaatsen die zijn volkomen trouw tegenover God zou bewijzen, zijn onkreukbaarheid en toewijding aan Jehova zou handhaven, geheel aan God's wil onderworpen zou zijn en zich bereid zou verklaren om als Adam's plaatsvervanger te sterven en daardoor een bedekking en een loskoop prijs voor den mensch te verschaffen, en dat God dezen Machtige uit den dood zou opwekken, hem de goddelijke natuur zou verleen en hem zou gebruiken om zijn Woord en zijn grooten naam te rechtvaardigen.

De Toetssteen

Waarom kunnen wij nu erkennen, of deze profetieën waar zijn? Het antwoord is: Omdat zij volkomen voldoen aan den door God gegeven toetssteen. Iedere profetie die de waarheid gesproken heeft, heeft in den naam van Jehova gesproken; daarom is de profetie Jehova's Woord. Jehova verschafte den toetssteen, aan de hand waarvan men de waarheid of valsheid eener profetie kan erkennen. Alle in dit boek genoemde profetieën voldoen nauwkeurig aan deze eischen, en wel al deze profetieën werden gesproken in den naam

van Jehova, dragen er toe bij de aandacht der menschen op Jehova te vestigen en hen te onderwijzen dat hij de almachtige God is, en vele dezer profetieën zijn in vervulling gegaan of gaan nog in vervulling, waardoor bewezen wordt, dat de profeten die deze profetieën uitgesproken hebben, God's profeten waren en zijn Woord der waarheid spraken. Indien eenige der profetieën die aldus uitgesproken werden, reeds in vervulling gegaan zijn, kunnen wij met absolute zekerheid de verwachting uitspreken, dat ook de andere deelen der profetieën vervuld zullen worden.

Vervulling

Jezus werd nauwkeurig op dezelfde plaats geboren, die door God's profeet voorzien was. (Micha 5:2) Hij werd verwekt, niet door den mensch, maar door de macht van Jehova God, en was op grond daarvan rein en zonder bevlekking. (Matth. 1:18; Hebr. 7:26) Hij werd in de wereld gebracht om in den naam van Jehova God te spreken, wat ook inderdaad geschiedde. (Joh. 6:38, 57) Hij werd als Jood onder de wet geboren, en hij werd dus uit zijn broederen verwekt, evenals Mozes geprofeteerd had. (Deut. 18:15, 18; Gal. 4:4) Toen hij verscheen om zijn werk als mensch op aarde te beginnen, wees Johannes de Dooper, een van de grootsten der profeten, op Jezus en zeide: „Zie het lam Gods (Jezus, als offerandelijk of Paschalam aangekondigd), dat de zonde der wereld wegneemt.” (Joh. 1:29) Jezus was gekomen om geofferd te worden, evenals een offer, evenals het lam door de Israëlieten geofferd werd, en het leven van Jezus zou voor de zonde der wereld in den dood uitgestort worden. De profeet van Jehova had voorspeld, dat hij zou komen om ‚de treurenden te troosten’. (Jes. 61:1, 2) Jezus trok het land door, goeddoende en vertroostende

degenen die treurden; hij genas de zieken en opende de oogen der blinden. (Luc. 4:18; Matth. 11:28) De geheele menschheid bevond zich in de knechtschap des doods en zij had leven noodig, en Jezus zeide: „Ik ben gekomen, opdat zij het leven mogen hebben.” (Joh. 10:10) Hij zeide verder, dat hij gekomen was om zijn leven als een rantsoen of koopprijs voor den mensch te geven. — Matth. 20:28; Joh. 6:51.

Jezus werd vervolgd en verdrukt; hij werd aangevallen en op onrechtmatige wijze van misdaad beschuldigd; hij werd in verhoor genomen en veroordeeld, alsof hij een slecht mensch was; hij werd tusschen twee moordenaars gekruisigd. Al deze bijzonderheden uit Jezus' leven waren van tevoren door Gods profeet aangekondigd. Door Jehova's macht werd hij uit den dood opgewekt. (Hand. 10:38-40) Hij werd opgewekt en voer als de groote overwinnaar over den dood ten hemel en leeft thans in alle eeuwigheid, en hij staat nog steeds als de Overwinnaar over alle oppositie. (Openb. 1:18; 6:2) Over het doel van de uitstorting van zijn levensbloed in den dood bevestigde een geïnspireerde getuige Gods het volgende: „Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eere gekroond, die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude.” — Hebr. 2:9.

„Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd.” (1 Tim. 2:5,6) „Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uwen ijdel wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam; dewelke wel voorgeliefd is

geweest voor de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil." — 1 Petr. 1: 18–20.

Hij werd geofferd „om de zonden van velen te dragen". „Hij is verschenen om door de offerande van zichzelf de zonde uit te delgen." (Hebr. 9: 26–28) „In welken wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom zijner genade." (Ef. 1: 7) „Maar nu in Christus Jezus zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want hij is onze vrede, die deze beiden één gemaakt heeft; en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft hij de vijandschap in zijn vleesch te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande, opdat hij die twee in zichzelf tot éénen nieuwen mensch zoude scheppen, vrede makende, en opdat hij die beiden met God in één lichaam zoude verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende." — Ef. 2: 13–16.

„In denwelke wij de verlossing hebben door zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden, en dat hij door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zoude tot zichzelf, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn." (Col. 1: 14, 20) „En de zaligheid is geen andere; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden." — Hand. 4: 12.

Valsche Profeten

De geestelijken of predikanten der verschillende kerken van den tegenwoordigen tijd maken de aanspraak, profeten te zijn die in den naam van God

spreken. Voor hun gemeenten spreken zij soms over den naam van God en van Jezus, terwijl zij de kracht er van verloochenen. In dit opzicht vervullen zij de profetie die betreffende hen werd uitgesproken. (Jes. 29: 13; 2 Tim. 3: 5) Zij loochenen de Bijbelsche getuigenis over de schepping des menschen, alsmede zijn zonde en zijn val; zij loochenen, dat de mensch een verlosser noodig heeft, en zij loochenen het bloed van Jezus, dat als een koopprijs voor de verlossing des menschen vergoten werd. Zij verwerpen het grootte rantsoenoffer geheel en al. Dr. Barnes, de bisschop van Birmingham, Engeland, is een voorbeeld van de vele moderne geestelijken, en uit een preek die door hem op 26 September 1927 gehouden werd, halen wij het volgende aan:

„In dit tijdperk van sociale en moreele verwarring, van geestelijken vooruitgang en van onrust, nam de beroering zulk een omvang aan, dat slechts weinige merksteen en zekerheid schenen te bieden, en de religieuze inzichten en overleveringen onzer voorvaderen kregen het zwaar te verantwoorden.

„Moesten zij zich nu aan het oude geloof vastklampen? Neen, wij zouden eerder willen zeggen: Begroet nieuwe ontdekkingen met open hart en volle hoogachting voor de grootte mannen die ze deden; maar men moge niet vergeten, dat achter al deze nieuwe gezichtspunten toch nog de grondleggende dingen des levens verborgen liggen.

„Onder de erkende mannen der wetenschap heerscht thans volle overeenstemming betreffende het feit, dat de mensch zich uit een aapachtig geslacht ontwikkeld heeft. Waarschijnlijk reeds een millioen jaren geleden verhief hij zich uit een mengelmoes van apen, dat zich in verschillende richtingen begon te veranderen.

„Het logische gevolg hiervan was, dat de geschiedenissen over de schepping van Adam en Eva, van hun oorspronkelijke onschuld en van hun val voor ons slechts overleveringen zijn. De mannen daarentegen, die de Katholieke theologie opgebouwd hadden, hadden deze geschiedenissen als betrouwbare feiten aangenomen; want de speciale schepping des menschen vormde een der grondslagen van het Katholieke systeem. De zonde werd dan door den val des menschen verklaard.

„Darwin's triomf heeft echter het geheele theologische stelsel omvergeworpen. De mensch is geen wezen, dat uit een idealen toestand van volkomen onschuld gevallen is, maar hij is een dierlijk wezen, dat langzamerhand geestelijke, dat wil zeggen verstandelijke vermogens verkrijgt en zich door deze aanwinst ver boven zijn vroegere voorvaders verheft.”

Bijna iedere geestelijke van onzen tijd, wien men over de loskoop der menschheid door het bloed van Jezus vragen zal stellen, zal ten antwoord geven, dat het bloed van Jezus niet als een loskoop prijs vergoten werd. Of deze menschen over de groote aaneenschakeling van goddelijke profetie betreffende den Verlosser en de verlossing in onwetendheid verkeeren, of dat deze menschen opzettelijk de waarheid verdraaien, heeft niets te maken met de waarheid of valsheid van hun woorden. Als wij hun woorden aan den goddelijken maatstaf toetsen, blijken zij valsch te zijn, omdat (1) zij het Woord van God loochenen; (2) hun profetie betreffende het vermogen van den mensch om zichzelf te redden nooit uitgekomen is noch zal uitkomen; en (3) hun leerstellingen de menschen van Jehova God afkeeren en agnostici en ongeloovigen kweeken. Derhalve zijn deze menschen valsche profeten, die hun vader den Duivel vertegenwoordigen, en zij brengen evenals hun tegen-

hangers in de dagen der Joden zijn wil ten uitvoer. — Joh. 8: 43, 44.

De offeranden van dieren, die door de Joden gebracht werden en een profetisch doel dienden, namelijk om God's voornemen aan te toonen, vervullen de moderne geestelijken volgens hun bewering met afschuw. Een menschelijk offer voor de zonde des menschen is voor hen zelfs nog weerzinwekkender. De eigenlijke moeilijkheid voor zulke geestelijken ligt in het feit, dat zij niet wenschen te erkennen, dat de mensch een zondaar is en dat hij voor zijn verlossing, bevrijding en herstel ten leven geheel van God afhankelijk is.

Alle menschen weten uit hetgeen zij gadeslaan en zelf ondervinden, dat de mensch onvolmaakt is, onderworpen aan ziekte, lijden en dood. Zij weten, dat geen mensch ooit in staat gebleken is zich tot volmaaktheid of tot eeuwig leven op te werken. Het grootste verlangen van alle menschen met gezond verstand is, dat zij leven mogen hebben. Zij wenschen de waarheid te leeren kennen. Er is geen waarheid behalve hetgeen in God's Woord vervat is of hetgeen ten volle met God's Woord der waarheid, zooals dit in den Bijbel uiteengezet wordt, in overeenstemming is. Dienaangaande zeide Jezus: „Uw woord is waarheid.” (Joh. 17: 17) De waarheid te kennen en te volgen beteekent den weg ten leven te kennen.

De groote aaneenschakeling van profetische uitspraken betreffende de verlossing des menschen, aangenomen en ondersteund door de vervulling dier profetie, is een afdoend bewijs, dat de profeten van God de waarheid gezegd hebben. Deze profetieën vormen den grondslag voor geloof en vertrouwen van alle oprechte menschen, die verder de profetie wenschen te bestudeeren. Mogen daarom de menschen de theorieën die menschen opgeworpen hebben, buiten

beschouwing laten en zich ten volle wijden aan een oprechte en zorgvuldige bestudeering van God's Woord der waarheid. Op deze wijze zullen zij leeren, dat Jehova de alleen ware God is en dat hij van den goeden dienst van den grooten Verlosser, den Profet, Priester en Koning, gebruik maakt om de menschen op den weg des levens te voeren. Als de oprechte mensch met deze studies voortgaat, wordt hem hierdoor de groote schatkamer van kennis en wijsheid geopend, die voor hem tot eindelooze zegeningen leidt. Wie is dan de groote Profet, Priester en Koning, die de menschen uit hun knechtschap zal bevrijden en hun den weg ten leven zal toonen?

Profeet, Priester en Koning

JEHOVA zeide — als voorbereiding op de volledige rechtvaardiging van zijn Woord en zijn naam — van tevoren, door middel van welke machtige hulpmiddelen hij zijn besluiten zou doorvoeren. Hij zou een Profeet voortbrengen, die met autoriteit voor hem spreken zou, een Priester die als de opperste dienaar van Jehova zou werken en tenslotte een Koning die te God's bestemder tijd de wereld in gerechtigheid zou regeeren. Aangezien de Verlosser en Bevrijder der menschheid sterk en een groot overwinnaar moest zijn, zou verwacht kunnen worden, dat dezelfde Machtige tevens het ambt van God's Profeet, Priester en Koning zou vervullen.

Toen het werk van Mozes als profeet bijna geëindigd was, wenschte God dat Mozes Israëel zou wijzen op de komst van den Grootere dan hij. Daarom zeide hij tot de Israëlieten: „Eenen profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heer uw God verwekken: naar hem zult gij hooren. Toen zeide de Heer tot mij: ... Eenen profeet zal ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en ik zal mijne woorden in zijnen mond geven, en hij zal tot hen spreken alles wat ik hem gebieden zal; en het zal geschieden, de man die niet zal hooren naar mijne woorden, die hij in mijnen naam zal spreken, van dien zal ik het zoeken [eischen].” — Deut. 18: 15, 17-19.

Alle volken der aarde zullen te bestemder tijd dien machtigen Profeet hooren en gehoorzamen, of Jehova zal de zaak zelf in handen nemen. „Vreeselijk is het, te vallen in de handen des levenden Gods.” (Hebr. 10: 31) Hieruit volgt, dat degene die hier be-

schreven wordt, niet zijn eigen boodschap zou spreken, maar de boodschap van den almachtigen God, en om de menschen betreffende den wil des Allerhoogsten bekend te maken, opdat zijn wil door de menschen op aarde moge gedaan worden, evenals zijn wil in den hemel geschiedt.

Het feit, dat God zeide, dat de groote Profet „als” Mozes zou zijn, moet beteekenen, dat het werk, door Mozes verricht, en de plichten door hem vervuld, wezen op den aard van het werk en de verplichtingen, die door den Grootere dan Mozes vervuld zouden worden. Datgene wat bij het werk van Mozes in het bijzonder op den voorgrond trad, is het volgende: Hij werd door Jehova aangesteld. God verwekte hem om de bevrijder van zijn volk te zijn. Hij was de wetgever. Hij was de leeraar des volks en onderrichtte het in den wil Gods. Hij was de getrouwe en waarachtige getuige van God voor het volk. Hij was de vader en trooster van de Israëlieten en boven alles, hij stond voor den naam en de heerlijkheid van Jehova in. De Grootere dan Mozes moet hetzelfde zijn, alleen op veel grootere schaal. De voornaamste reden, waarom God Mozes naar Egypte zond, was om Israël tot een volk voor zich te verlossen, „en om zich eenen naam te zetten”. (2 Sam. 7: 23) Daarom moet de voornaamste reden voor het zenden van den Grootere dan Mozes zijn om het volk te verlossen en een naam voor Jehova God te maken. Niets wijst er op, dat hij slechts gezonden zou worden om enkelen te redden en hen in den hemel te brengen om God bij de afwikkeling van zijn aangelegenheden behulpzaam te zijn.

Als door de Schrift en de daadwerkelijk plaats gehad hebbende gebeurtenissen bewezen wordt, dat de door Mozes betreffende de komst van den grooten

teren Profeet uitgesproken profetie in vervulling gegaan is, volgt daaruit, dat degene die de profetie vervult, de machtige Vertegenwoordiger van Jehova God is en dat zijn woorden waarachtig zijn en de absolute waarheid vormen en derhalve opgevolgd en gehoorzaamd moeten worden. Tevens zou hieruit volgen, dat ieder mensch, ongeacht of hij een geestelijke of iemand anders is, die de woorden van Jezus loochent, een valsche profeet is en zijn woorden valsch zijn. De geheele menschheid, zoowel de Joden als de Heidenen, moeten gehoorzaam zijn aan de bevelen van dien grooten Profeet, als zij de gunst van Jehova God willen genieten.

De Vervulling

Johannes de Dooper was een profeet. Hij was degene die de komst van Jezus Christus, den Zoon Gods, aankondigde. De geleerde Joden kwamen tot Johannes en vroegen hem, of hij de Profeet was, over wien Mozes profetisch geschreven had. Johannes antwoordde, dat dit niet het geval was, maar dat degene die na hem komen zou en dien hij aankondigde, deze groote Profeet was. Toen Jezus verscheen en zijn werk begon, zeide Johannes: „Deze is het van welken ik gezegd heb: Na mij komt een man, die vóór mij geworden is, want hij was eer dan ik.” — Joh. 1: 21, 30.

Toen Jezus in den Jordaan gedoopt werd, daalde de geest Gods op hem af en een stem uit den hemel zeide: „Deze is mijn geliefde Zoon, in denwelke ik mijn welbehagen heb.” (Matth. 3: 17) Johannes getuigde, dat hij van deze groote machtsdemonstratie getuige was. (Joh. 1: 33, 34) Met Pinksteren verklaarde Petrus dat Jezus Christus degene was, over wien Mozes van tevoren gesproken had. (Hand. 3: 19-24) Ook Paulus indentificeert hem als dien grooten Pro-

feet. (Rom. 1: 1-3) Het Nieuwe Testament geeft overvloedige bewijzen voor het feit dat Jezus Christus de groote Profeet is, over wien Mozes sprak. Voldeed hij aan de goddelijke eischen voor een profeet? Inderdaad, en wel in ieder opzicht. Hij sprak in den naam van Jehova God; zijn woorden waren er bij iedere gelegenheid op gericht, de aandacht van het volk op Jehova God te vestigen en om zijn naam te eeren, en vele dingen die hij gesproken heeft, zijn reeds in vervulling gegaan.

Hij sprak in den naam van Jehova, als gezaghebbend mondstuk Gods. „God voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon, welken hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken hij ook de wereld gemaakt heeft.” (Hebr. 1: 1, 2) Jezus eerde zijn Vader altijd en eischte geen eer voor zichzelf op. „Ik zoek niet mijnen wil, maar den wil des Vaders die mij gezonden heeft.” (Joh. 5: 30) „Deze dingen spreek ik gelijk mijn Vader mij geleerd heeft. . . Ik eer mijnen Vader. . . Indien ik mijzelf eer, zoo is mijne eer niets: mijn Vader is het die mij eert.” (Joh. 8: 28, 49, 54) Hij trachtte niet zichzelf te verheerlijken, maar verhoogde altijd God's naam. Als degenen die hem hoorden, hem niet wilden gelooven, vroeg hij hun, hem om zijn werken te gelooven. — Joh. 14: 10, 11.

Het geheele Nieuw-Testamentische bericht over Jezus bewijst overvloedig, dat hij de groote door God gezonden Leeraar was, die getuigenis voor Jehova's waarheid aflegde. Hiertoe werd hij geboren en was hij in de wereld gekomen. (Joh. 18: 37) Hij was de groote vertolker van den wil Gods. Als God's groot mondstuk sprak hij van dingen die zouden plaatsvinden, die niet eerder begrepen konden wor-

den, voordat zij in vervulling zouden gaan. Jezus' groote profetie betreffende zijn tweede tegenwoordigheid en het einde der wereld wordt in dit bericht weergegeven. (Matth. 24) De dingen die daarin werden geprofeteerd, begonnen in het jaar 1914 te geschieden, en zij gaan steeds nog in vervulling. Jezus kondigde den val van Jeruzalem en de verstrooiing der Joden aan en verklaarde dat zij daarna wederom in de gunst Gods zouden terugkeeren. Het eerste deel dier profetie werd reeds lang geleden vervuld, terwijl het laatste deel thans in vervulling begint te gaan. Hij getuigde, dat hij moest sterven teneinde den grooten loskoop prijs voor den mensch te verschaffen. (Matth. 20: 28; Joh. 10: 10; 6: 51) Deze profetie is in vervulling gegaan. (Hebr. 2: 9; 1 Tim. 2: 5, 6) Hij profeteerde, dat hij uit den dood opgewekt zou worden, in den hemel zou opvaren en zou wederkeeren; al deze profetieën zijn in vervulling gegaan. Vele zijner profetieën zijn in vervulling gegaan en nog vele andere moeten nog vervuld worden. Hetgeen hier gezegd wordt, dient om aan te toonen, dat hij in ieder opzicht voldeed aan de door den Heer gestelde eischen, waardoor bewezen wordt, dat hij een ware profeet was en dat hij de groote Profeet is, waarover door Mozes geprofeteerd werd.

Evenals Mozes de verlosser en bevrijder der Israëlieten uit Egypte was, is de groote Profeet Jezus Christus de Verlosser en Bevrijder der geheele menschheid. Evenals Mozes de wetgever voor de Israëlieten was, is Jezus Christus de groote Wetgever voor de menschheid. Evenals Mozes de leeraar van het volk Israël was, is Jezus Christus en zal hij altijd zijn de groote Leeraar der menschheid. Evenals Mozes de gids der Israëlieten was, is Jezus Christus de Gids, de Leider en de Gebieder der volken. (Jes. 55: 4) Evenals Mozes een „vader” voor de Israëlieten was,

is Jezus Christus de groote Levengever der wereld. (Jes. 9: 6, 7) Evenals Mozes voor de eer van Jehova's naam instond, is de Grootere dan Mozes, Christus Jezus, dien God verhoogd heeft, van nu aan tot in eeuwigheid een eer en verheerlijking voor den naam van Jehova God. (Fill. 2: 9-11) Het bewijs toont boven allen twijfel verheven aan, dat Jezus Christus de groote Profet is, dien God door den mond van Mozes aankondigde, en dat de woorden die door Jezus gesproken werden, van Jehova afkomstig zijn en dat al degenen die wenschen te leven, zijn woorden moeten hooren en gehoorzamen.

Een Priester

„Hoogepriester van Jehova God” is de titel van dengene die in ambtelijke hoedanigheid zijn voornaamste dienaar is. De ceremonie die in verband met den tabernakel op den verzoendag gehouden werd, was een profetische ceremonie. De priester leidde deze ceremonie. De profetische beteekenis kwam in hoofdzaak hierop neer: De tijd zal komen, waarin de groote Hoogepriester, door Jehova aangesteld, in ambtelijke hoedanigheid zal dienen om voor God verzoening voor de zonden der wereld tot stand te brengen. Een volmaakt menschelijk offer moet geofferd worden als plaatsvervanger voor den zondigen mensch, waardoor de koop prijs voor de verlossing des menschen verschaft wordt, welke te bestemder tijd aan Jehova moet worden aangeboden. Wie zou de priester zijn die dit offerandelijk werk vervullen zou? Paulus beantwoordt als de geïnspireerde getuige des Heeren deze vraag en identificeert Christus Jezus als de groote Hoogepriester, die getrouw was aan God, die hem had aangesteld. (Hebr. 3: 1-6) Het bewijs toont niet alleen aan, dat hij de Priester van God was gedurende den

tijd dat hij op aarde was, maar dat hij dit hooge ambt ook nu nog in den hemel zelf bekleedt. (Hebr. 4:15; 8:1) Dit hooge ambt verkreeg hij niet door zelfverheffing, maar door benoeming door Jehova God. — Hebr. 5:5, 6.

Eenmaal per jaar, op den verzoendag, verrichtte de hoogepriester van Israël deze profetische ceremonie door het leven van dieren te offeren; en in vervulling van deze profetie offerde Jezus Christus, de groote Hoogepriester Gods slechts eenmaal zijn levensbloed en verschafte daardoor den rantsoenprijs en het zondoffer voor de menschheid. „Maar Christus de Hoogepriester der toekomstige goederen gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakteren Tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwigen geest zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van doode werken, om den levenden God te dienen. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons. Anders had hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af; maar nu is hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen door zijns zelfs offerande.” — Hebr. 9: 11, 12, 14, 24, 26.

Als verder bewijs dat de Joodsche ceremonie op den verzoendag profetisch was, moest de hoogepriester der Joden uit den stam van Levi genomen worden, en daarom werd het het Levitische priesterschap genoemd. Jezus was uit den stam van Juda, over welken stam niets over priesterschap gezegd was. Er was

echter een ander priesterschap, dat in de Schrift door den Heer genoemd wordt als het priesterschap „naar de ordening Melchizedeks”. (Hebr. 7: 11-17) Paulus citeert daar in dit verband de woorden van den profeet: „Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch begin der dagen noch einde des levens hebbende; maar den Zone Gods gelijk geworden zijnde, blijft hij een Priester in eeuwigheid.” — Hebr. 7: 3.

De beteekenis van deze woorden is, dat dit priesterschap niet verleend werd op grond van herkomst, zooals de priesters van de Levitische orde, zoodat er in betrekking tot dit priesterschap noch vader noch moeder was; en aangezien er geen enkel bericht omtrent den aanvang van dezen Machtige bestaat en zijn priesterschap ook nimmer eindigen zal, wordt gezegd, dat hij zonder begin der dagen of einde des levens was. Derhalve wijst het Levitische priesterschap profetisch op het werk van den grooten Priester Christus Jezus, dat in verband met den tegenbeeldigen verzoendag moet worden uitgevoerd. Dezelfde groote Priester brengt ook nog ander werk ten uitvoer, hetwelk echter niet door het Levitische priesterschap afgebeeld werd.

Er werd nog een andere profetie gegeven, die dezen grooten Priester en den aard van zijn werk vooruit aankondigde. Toen Abraham terugkeerde, nadat hij Lot bevrijd had, ontmoette hij Melchizedek die toen koning van Salem was, hetgeen beteekende dat hij de koning des vredes was, terwijl hij terzelfder tijd het ambt van priester des allerhoogsten Gods bekleedde; en hij verschaftte Abraham voedzame spijs en een frisschen drank. (Gen. 14: 18; Hebr. 7: 1) Deze profetie voorzeide de komst van een Machtige die het ambt van priester des allerhoogsten Gods zou bekleeden en die de volken der aarde van leven

gevende spijs zou voorzien. Jezus Christus vervulde deze profetie en hij is God's groote Hoogepriester en uitvoerende dienaar in eeuwigheid, en hij gaf aan de menschen datgene wat het leven zal brengen en onderhouden. (Rom. 6:23) Als God's uitvoerende dienaar verricht hij alle dingen voor Jehova en in den naam van Jehova. Hieromtrent staat geschreven, dat „alle dingen van Jehova zijn en dat alle dingen door Christus Jezus zijn”. — 2 Cor. 5:18; 1 Cor. 8:6.

Koning

De profetie betreffende Melchizedek toont eveneens aan, dat de groote Hoogepriester terzelfder tijd de groote Koning of Heerscher is. God liet Jesaja over de komst van den Machtige profeteeren, op wiens schouder de regeering der gerechtigheid zou rusten en die leven en vrede aan de volken der aarde zou geven. Hij voorzeide, dat deze Machtige de Vredevorst is. (Jes. 9:5, 6) Toen Jacob op zijn doodsbed lag, liet God hem een profetie uitspreken betreffende hetgeen in de toekomst gebeuren zou. Onder andere dingen profeteerde hij het volgende: „Juda is een leeuwenwelp; gij zijt van den roef opgeklimmen mijn zoon; hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw, en als een oude leeuw: wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijn voeten, totdat Silo komt, en denzelve zullen de volkeren gehoorzaam zijn.” — Gen. 49:9, 10.

Jezus was een nakomeling van den stam van Juda en wordt in de Schrift geïdentificeerd als „de Leeuw uit den stam van Juda”. (Openb. 5:5) De Machtige, die aldus door dezen profeet werd aangekondigd, moet het recht om te regeeren hebben en de groote Wetgever voor het volk zijn, evenals Mozes de wet-

gever voor Israël was. Zijn naam Silo beteekent de Vreedzame of de Vredevorst. Het feit dat de profetie verklaarde, dat aan hem de volken zullen gehoorzaam zijn, is een profetie, dat hij de Regeerder des volks zou zijn. Jezus heeft deze profetie ten deele vervuld en zal haar weldra geheel vervuld hebben.

Jehova liet zijn profetie de geboorteplaats voorzeggen van hem die de rechtmatige Regeerder der wereld moet zijn. „En gij Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda, uit u zal mij voortkomen die een Heerscher zal zijn in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid.” (Micha 5:1) Toen Jezus te Bethlehem geboren werd, ging deze profetie ten deele in vervulling. De woorden van de profetie „wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid” identificeeren duidelijk den Logos, door wien alle dingen geschapen werden en die vleesch gemaakt werd en onder de menschen woonde, als degene die geboren werd om de Heerscher der wereld te zijn. (Joh. 1:1-4) Toen Jezus op aarde was, werd hij tot Koning gezalfd, en hoewel hij toen reeds Koning was, aanvaardde hij het ambt van Heerscher in dien tijd nog niet. Hij moest wachten totdat God's bestemde tijd, die volgens zijn verklaring voor Pilatus nog toekomstig was, gekomen zou zijn. (Joh. 18:36-38) De profetie gaf den tijd aan, waarop Jezus zijn ambt als Koning zou aanvaarden, toen hij zeide: „Daarom zal hij hen overgeven tot den tijd toe, dat zij die baren zal, gebaard hebbe; dan zullen de overigen zijner broederen zich bekeeren met de kinderen Israëls.” — Micha 5:2.

Deze profetie heeft betrekking op den tijd waarop zijn natie geboren zou worden en zijn heerschappij zou beginnen, hetgeen thans in vervulling gegaan is, doch hetgeen eerst in een volgend hoofdstuk nader

toegelicht zal worden. God zeide door zijn profeet in betrekking tot een toekomstigen tijd: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” (Ps. 2:6) Deze profetie begon in het jaar 1914 in vervulling te gaan, zooals blijken zal uit de hierna voor te leggen bewijzen.

Het onbetwistbare profetische getuigenis toont derhalve aan, dat hij dien Jehova bestemd heeft om de verlossing der menschheid tot stand te brengen, tevens de groote Profeet van Jehova God is, die met absolute autoriteit voor Jehova spreekt. Voorts is bewezen, dat hij de eeuwige „Priester des allerhoogsten Gods” is en in alle eeuwigheid de aan dat ambt verbonden plichten zal vervullen; hij is derhalve de opperste dienaar van Jehova. Verder werd bewezen, dat hij de groote Koning en de rechtmatige Heerscher der wereld is, die ter zegening der menschheid in gerechtigheid zal regeeren, en dat hij het eeuwige recht op al deze hooge ambten ontving ten tijde dat hij door den heiligen geest van Jehova gezalfd werd.

„Zalving” beteekent de aanstelling tot een ambt, en hij die de zalving ontvangen heeft, is daardoor bekleed, in die functie met macht en autoriteit te handelen. Het woord „Christus” beteekent gezalfde, en Jezus ontving ten tijde van zijn zalving den naam Christus. Vanaf dien tijd bezat hij rechtmatig de titels van Profeet, Priester en Koning. Ook het woord „Messias” beteekent de gezalfde. God voorzeide door zijn profeet, dat de Messias de Vorst uitgeroeid zou worden, maar niet voor hemzelve. (Dan. 9: 25, 26) Deze profetie is in nauwkeurige overeenstemming met Jesaja's profetie betreffende dengene die zijn ziel in den dood zou uitstorten om den loskooprijs voor den mensch te verschaffen. (Jes. 53: 8, 12) Jezus vervulde deze profetie, omdat hij de Gezalfde, de Messias,

is en hij stortte zijn ziel in den dood uit, niet voor zichzelf, maar terwille van de menschheid.

Toen Jehova God Jezus uit den dood opwekte en hem tot de hoogste plaats in den hemel verhoogde, was hij de Verlosser en Verzoener voor de zonde geworden, en met recht voerde hij bovendien nog de titels van Profeet, Priester en Koning. Jezus bezat toen de macht en de autoriteit om onmiddellijk een rechtvaardige heerschappij op aarde te vestigen en tegen den grooten vijand ten strijde te trekken om hem de heerschappij over de wereld te ontnemen en het werk ter rechtvaardiging van Jehova's naam te volbrengen, alsmede om den volken te gebieden hem te gehoorzamen. Het zou toen zijn grootste vreugde geweest zijn, hiertoe over te gaan, als toen reeds God's tijd gekomen zou zijn, maar God's tijd daartoe was nog niet gekomen; daarom zeide Jehova tot hem de woorden die hij door den Profeet David voorzeggd had: „De Heer heeft tot mijnen Heer gesproken: Zit aan mijne rechterhand, totdat ik uwe vijanden gezet zal hebben tot eene voetbank uwer voeten.” (Ps. 110: 1) Paulus berichtte de vervulling dezer profetie, toen hij schreef: „Maar deze, één slachtoffer voor de zonde geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, voorts verwachende totdat zijne vijanden gesteld worden tot eene voetbank zijner voeten.” — Hebr. 10: 12, 13.

Men kan de bovengenoemde profetische verklaring niet aldus uitleggen, dat Jezus den tijd dat hij aan de rechterhand Gods gezeten was, in ledigheid doorbracht, maar het moet beteekenen, dat hij God's bestemden tijd afwachtte om handelend tegen den vijand op te treden en hem uit de hemelsche hoven te verdrijven, een regeering van gerechtigheid te vestigen en den naam zijns Vaders te rechtvaardigen. In dien tusschentijd waren er echter nog vele andere werke

zaamheden door hem te vervullen. Toen hij het einde van zijn aardsche loopbaan als mensch bereikt had, zeide hij tot zijn discipelen: „En ik vermaak u heerschappij, gelijk mijn Vader ze mij vermaakt heeft; opdat gij moogt eten en drinken aan mijn tafel in mijn koninkrijk, en, op tronen gezeten, de twaalf stammen Israëls moogt richten.” (Lucas 22 : 29, 30, Leidsche Vertaling) Aldus sprak Jezus een profetie uit, dat zijn getrouwe volgelingen (namelijk zijn discipelen en anderen die evenals zij in zijn voetstappen zouden volgen) met hem in zijn koninkrijk zouden zijn.

Voorts zeide hij ongeveer in dienzelfden tijd: „Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben.” Ook dit is een profetie, welke door zijn volgelingen eerst begrepen kan worden, als de tijd voor zijn komst en zijn koninkrijk gekomen is. Thans is deze profetie tenminste ten deele in vervulling gegaan, en zij die den Heer toegewijd zijn, kunnen de beteekenis nu begrijpen. Aangezien de profetieën den Verlosser, den grooten Profeet, Priester en Koning aankondigden en deze profetieën deels in vervulling gegaan zijn en zich deels nog vervullen, is er een overvloed van bewijs om het geloof van al degenen die Jehova liefhebben te bevestigen. Het feit dat de Heer deze profetieën in het belang van dengene liet opteekenen, die zich aan Jehova God toegewijd heeft, vormt het overtuigende bewijs, dat de profetieën op den door God bepaalden tijd begrepen zouden worden.

HOOFDSTUK IV

Dagen van Begrijpen

JEHOVA openbaart zichzelf en zijn voornemens aan zijn volk te bestemder tijd. Zijn profetie kan derhalve niet eerder begrepen worden dan wanneer God's bestemde tijd daartoe gekomen is. Voor dezen bestemden tijd is iedere uitlegging slechts een gissing. Ongetwijfeld is het den Heer aangenaam geweest, dat degenen die hem gewijd zijn, zelfs voor den tijd waarin zij begrepen kunnen worden, naar een begrip der profetieën zochten. Juist hun gezindheid om de waarheid te onderzoeken heeft hen in overeenstemming met den Heer gehouden. De heilige engelen des hemels hebben eveneens getracht een begrip der waarheid te verkrijgen, en hoewel de Heer hun zijn voornemen niet geopenbaard heeft, berispte hij hen hierover niet, waardoor aangetoond wordt, dat zij die naar de waarheid zoeken, hem niet mishagen. Het zal eveneens blijken, dat het begrip van God's profetieën toeneemt, naarmate de vervulling er van vordert. Zoo kan het voorkomen, dat men aanvankelijk een deel van de profetie begrijpt en men later hierin een nog duidelijker inzicht ontvangt. „Maar het pad der rechtvaardiging is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe.” (Spr. 4: 18) Het komt ook voor, dat een profetie meer dan één vervulling heeft, zoodat men bemerken zal dat in een bepaalden tijd een profetie een kleine of gedeeltelijke vervulling en eerst later een uitgebreidere of grootere vervulling heeft.

Vele onderzoekers hebben de ernstige fout begaan te willen veronderstellen, dat God menschen geïnspireerd heeft om de profetie uit te leggen. De heilige profeten van het Oude Testament werden door Je-

hova geïnspireerd om te schrijven als zijn macht op hen inwerkte. De schrijvers van het Nieuwe Testament waren met zekere macht en autoriteit bekleed om te schrijven overeenkomstig hetgeen de Heer hun gebod. Echter sedert de dagen van de apostelen is geen mensch meer geïnspireerd om profetie te schrijven, noch om profetie uit te leggen. De Apostel Petrus zegt met nadruk: „Vóór alles toch weet gij dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige verklaring toelaat.” (2 Petr. 1:20) De verklaring of uitlegging komt te bestemder tijd van den Heer. Als zijn bestemde tijd komt om de feiten te doen plaatsvinden, waaraan zij die hem toegewijd zijn, kunnen erkennen, dat deze feiten de vervulling van profetieën zijn, kan de profetie eerst begrepen worden. De waarheid behoort geen enkel mensch, noch eenig ander schepsel toe. God's Woord is waarheid. In zijn bestemden tijd maakt hij het duidelijk voor degenen die hem toegewijd zijn, en niet eerder.

Jezus zeide tot zijn getrouwe discipelen: „Wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de geest der waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden; ... en de toekomstige dingen zal hij u verkondigen.” (Joh. 16:13) Op Pinksteren ontvingen deze discipelen de geest Gods, en sedertdien spraken of schreven zij onder het toezicht van den geest Gods. (Hand. 2:4) De Heer toonde hun toekomstige dingen en eenige hunner uitten profetische woorden. Aangezien er echter geen Schriftuurlijk bewijs bestaat, dat de apostelen opvolgers hadden, moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat zij een speciale opdracht van den Heer ontvangen hadden om overeenkomstig zijn wil te begrijpen en te spreken. Ongetwijfeld hadden sommige hunner een beter begrip dan hun geoorloofd was, dit aan anderen te openbaren. Paulus spreekt over een gezicht, dat hij van den

Heer ontvangen had en van woorden die hij daar bij hoorde spreken, die hem niet geoorloofd waren, uit te spreken. (2 Cor. 12:4) Voor zoover de Bijbel ons aantoon, is er sedert de dagen van de apostelen geen ander mensch geweest, die een gezicht ontving, dat hem niet geoorloofd was om uit te spreken. Uit Jezus' woorden moeten wij afleiden, dat zelfs zijn discipelen niet eerder een begrip van God's voornemen zouden ontvangen dan wanneer zijn bestemde tijd daartoe gekomen zou zijn.

Ook zeide Jezus tot zijn discipelen: „En nu heb ik het u gezegd eer het geschied is, opdat wanneer het geschied zal zijn, gij gelooven moogt.” (Joh. 14:29) Dit is een duidelijke verklaring van den regel betreffende het begrijpen van de profetie, namelijk, dat „als het geschiedt, gij gelooven en begrijpen moogt”. Het woordje „gij” in dezen tekst heeft op de discipelen betrekking, en het moet beperkt worden tot degenen die Jehova God toegewijd zijn. Dit verklaart ook het feit, waarom het Woord des Heeren niet begrepen kan worden door degenen die niet met Jehova God in overeenstemming zijn. Indien iemand het Woord des Heeren wenscht te begrijpen, moet hij zich oprecht en ernstig den Heer toewijden. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen die hem vreezen; en zijn verbond, om hun die bekend te maken.” — Ps. 25:14.

Onder het toezicht des Heeren organiseerden de apostelen de gemeente in hun tijd. De geschreven brieven van de apostelen werden tot de leden der gemeente in dien tijd gericht, maar zij dienden meer in het bijzonder voor de leden der gemeente aan het einde der wereld, om hen tot inzicht, hulp en vertroosting te dienen. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11) Na den dood van de apostelen volgde er spoedig een tijd van duisternis voor de gemeente. Dit was

een lange duistere periode, die algemeen bekend staat als „de donkere middeleeuwen”. Gedurende deze lange periode hield de Heer zijn aangezicht van die organisatie, die „de kerk” genaamd werd, afgekeerd, voor zoover het de openbaring van zijn voornemens betrof. Deze periode duurde ongeveer vanaf de derde eeuw tot de negentiende eeuw. Gedurende deze periode is het aantal ware volgelingen van Christus op aarde waarschijnlijk zeer gering geweest. Het aantal dat de aanspraak maakte volgelingen van Christus te zijn, was groot, maar degenen die getrouw en waarachtig waren, waren steeds weinig in getal. Dat was de periode, waarin volgens Jezus' gelijkennis de „tarwe” en het „onkruid” op één akker opgroeiden. Hij verklaarde, dat deze toestand tot aan het einde der wereld zou voortduren. (Matth. 13: 24, 30, 39) Door deze omstandigheid hadden de ware volgelingen van Christus het door de valsche zwaar te verantwoorden. De leeraars in de kerken waren zelfzuchtige menschen, die er belang bij hadden de politiek te beïnvloeden en menschen te behagen. Onder den invloed en het toezicht van den vijand Satan bewerkten zij, dat de waarheid zeer verduisterd en dientengevolge slechts zeer zwak gezien werd.

Opnieuw vestigen wij de aandacht op de woorden van Jezus, den grooten Profet, die met goddelijk gezag tot zijn discipelen zeide: „Ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gesaan zijn, ... zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen.” Men zou daarom kunnen verwachten, dat de wederkomst des Heeren het begin van een beter begrip van God's Woord zou kenmerken. In overeenstemming hiermede sprak Petrus met Pinksteren de volgende profetie uit: „Tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht des Heeren [Jehova]; en hij zal zenden Jezus Christus, die u tevoren ges

predikt werd, die in den hemel moet verblijf houden tot de tijden van de herstelling aller dingen, waarvan God bij monde van zijn heilige profeten van oudsher gesproken heeft." (Hand. 3: 19-21, Eng. Vert.) Hierin kondigt de apostel duidelijk een tijd van verkwikking voor het volk des Heeren aan en dat deze tijd zou zijn ten tijde van de tweede komst des Heeren Jezus.

Dit behoeft niet te beteekenen, dat Jezus lichamelijk op de aarde tegenwoordig moet zijn, omdat afstand voor hem geen hindernis is. Hij is een geestelijk wezen van de goddelijke natuur, en zijn macht is onbegrensd, ongeacht waar hij zich lichamelijk moge bevinden. Daar hij met alle macht in hemel en op aarde bekleed is, zou hij de aangelegenheden der gemeente zoowel van het eene als van het andere punt uit kunnen behartigen. De woorden van den apostel beteekenen, dat Christus Jezus op een bepaald tijdstip en handelend in overeenstemming met Jehova's bevelen, zou beginnen voor degenen die God toegewijd zijn te zorgen en hen te verkwikken. Van welken aard zou deze verkwikking zijn?

Petrus noemt hier de „herstelling” hetgeen wijst op een teruggave van hetgeen weggenomen of verborgen geweest is, en dit moet vanzelfsprekend ook de waarheid insluiten, die gedurende de „duistere middeleeuwen” verborgen geweest is. Bij een andere gelegenheid zeide Jezus, dat „Elia eerst moest komen en alle dingen zou herstellen”. (Matth. 17:11) Elia was een profeet Gods die in zijn tijd een herstellingswerk verrichtte, door de Israëlieten het juiste begrip van de waarheid terug te geven omtrent God en hun verhouding tot hem op grond van hun verbond. (1 Kon. 18: 39) Zijn werk was profetisch en voorzeide, dat de Heer zijn waarheid aan zijn volk zou teruggeven. Nadat Elia gestorven was, profeteerde Maleachi, dat God Elia de profeet zou zenden, alvorens de

groote en verschrikkelijke dag des Heeren komen zou. (Maleachi 4:5,6) Deze profetie is een bewijs, dat iemand anders een soortgelijk werk zou doen als door Elia verricht was, maar op een veel grootere schaal en van veel grooter beteekenis.

De herstelling of teruggave van alle dingen, waarvan Jezus gesproken heeft en waarvan ook de Apostel Petrus melding maakte, moet beginnen met de teruggave van de waarheden die gedurende de donkere middeleeuwen verborgen geweest zijn, aan het volk Gods. Dit herstellingswerk zou zich gedurende de openbaring van de tweede tegenwoordigheid van Jezus Christus afwickelen. Men kon verwachten, dat de dagen voor een begrip der profetieën eenigen tijd na de openbaring van de tweede tegenwoordigheid des Heeren zouden beginnen en dat het begrip na dien tijd voortdurend zou toenemen.

Bijbelsche bewijzen hebben aan het licht gebracht, dat de tweede tegenwoordigheid des Heeren Jezus Christus in 1874 A.D. begon. Deze bewijzen zijn breedvoerig uiteengezet in de brochure, getiteld „De Wederkomst onzes Heeren”. In de Schrift worden drie verschillende Grieksche woorden gebruikt in verband met de tweede komst van den Heere Jezus Christus. Deze woorden zijn: *parousia* (Matth. 24:3), dat tegenwoordigheid beteekent; *epiphaneia* (2 Tim. 4:1), dat tegenwoordigheid en met toegenomen licht schijnen beteekent, en *apokalupsis* (Openb. 1:1), dat de tegenwoordigheid des Heeren beteekent, schijnende met toegenomen licht tot een volledige onthulling of openbaring. Hierdoor wordt de geleidelijke ontvouwing der profetieën gedurende de tegenwoordigheid des Heeren aange-toond. Dit is de periode van verkwikking die door Petrus genoemd wordt, en deze verkwikking wordt gegeven terwille van de getrouwe onderzoekers van

God's Woord, omdat God zijn aangezicht tot hen keert en de Heere Jezus Christus zijn tegenwoordigheid aan hen openbaart en hen behulpzaam is.

Gedurende de periode van zijn tegenwoordigheid heeft er een geleidelijke herstelling of teruggave van de grondwaarheden van God's Woord plaats. Daarom voorschaduwde het werk van Elia een periode van herstel van alle groote grondwaarheden van het goddelijk voornemen. Deze profetie is in vervulling gegaan. Er waren voornamelijk drie groote grondwaarheden die voor de tweede tegenwoordigheid des Heeren weinig of niet begrepen werden. Deze drie waarheden zijn de filosofie van het rantsoenoffer, de verborgenheid Gods betreffende Christus en zijn lichaamsleden en de herstelling van het menschelijk geslacht gedurende de regeering van Christus.

Deze herstelling van de grondwaarheden betekende echter niet een ontvouwing of begrijpen van alle profetieën, omdat deze nog nimmer begrepen werden. Het is onmogelijk iets te herstellen wat nooit bestaan heeft of dat nog nooit begrepen werd. Ongetwijfeld hebben de apostelen de hierboven als hersteld genoemde grondwaarheden begrepen. Even zeker is het, dat er vele der profetieën zijn, die zij niet duidelijk hebben kunnen begrijpen, omdat toen God's bestemde tijd om deze aan hen te openbaren nog niet gekomen was. Een van deze waarheden hield in het bijzonder verband met de tweede komst des Heeren, een waarheid die naar hij verklaarde niemand begrepen had. (Matth. 24: 36) Wij komen derhalve tot de gevolgtrekking, dat de herstelling aller dingen geen betrekking had op een verklaring of uitlegging der profetieën.

Een verdere algemeene, betrouwbare regel, die de onderzoeker van profetieën veilig volgen kan, luidt aldus: Gewoonlijk gaan profetieën reeds in vervul-

ling, voordat de navolgers van Christus zulks erkennen, en dikwijls gebruikt de Heer zijn volgelingen om een aandeel aan de vervulling dezer profetieën te hebben, zonder dat zij dit onmiddellijk reeds waarnemen. Eerst na dien tijd, als de vervulling vordert, maakt hij het hun bekend. In het geloof gaat de ware Christen voort datgene te doen wat hij als in overeenstemming met den wil Gods zijnde, erkent, en daarna toont de Heer hem, op welke wijze hij door den Heer gebruikt werd. Ongetwijfeld handelt de Heer aldus ter aanmoediging van den Christen en ter vermeerdering van zijn geloof.

Telkens weer hebben menschen uitleggingen van profetieën geschreven, en velen hielden deze voor de juiste. Nadat hun echter gebleken was, dat hun uitlegging niet de juiste was, werden velen ontmoedigd en onderzochten verder het Woord Gods niet meer. Dit is een groote fout. Indien wij steeds in gedachte houden, dat de waarheid van goddelijken en niet van menschelijken oorsprong is en dat geen mensch profetie kan uitleggen, maar dat de ware volgeling des Heeren haar eerst na de vervulling kan begrijpen, zal de onderzoeker minder gevaar loopen ontmoedigd te worden. Hij zal dan Jehova en niet eenig mensch er alle eer en heerlijkheid voor geven. Jehova maakt nimmer fouten. Als de onderzoeker op den mensch vertrouwt, kan hij er van verzekerd zijn, in moeilijkheden te zullen geraken. Vertrouwt hij daarentegen op den Heer, zoo zal hij steeds volkomen vrede genieten. — Jes. 26: 3.

De Wegbereiding

Jezus Christus, de groote Profet Gods, profeteerde, dat hij zou wederkeeren. De vervulling dezer profetie vormt een van de voornaamste onderdeelen

van het goddelijk voornemen. Aangezien de Heer de beschikking getroffen had, dat anderen in het ‚verbond met offerande’ en tenslotte in het koninkrijk zouden opgenomen worden, zou verwacht kunnen worden, dat de Heer bij zijn tweede komst een speciaal werk in betrekking tot deze klasse zou verrichten. De lichaamsleden dienen tot een helder inzicht der waarheid gebracht te worden teneinde in staat te zijn de tegenwoordigheid des Heeren te onderscheiden en den wil Gods te doen. Zij moeten een kennis der Schrift hebben, teneinde grondig toegerust en voorbereid te zijn voor het werk, dat de Heer voor hen bestemd heeft. (2 Tim. 3: 16, 17) Toen de Heer de gemeente organiseerde, beschikte hij, dat degenen die bekwaam om te leeren waren, zouden mededeelen hetgeen zij geleerd hadden aan anderen die de waarheid verlangden te kennen, en op deze wijze zouden de leden der gemeente gebruikt worden om elkander behulpzaam te zijn. Deze bediening droeg God aan de trouwe volgelingen van Christus Jezus op. Natuurlijk zou de vijand trachten dit te verhinderen en de zinnen van allen van God af te keeren.

Gedurende de „donkere middeleeuwen” gebruikte hij in het bijzonder de geestelijkheid om de anderen te verblinden, en het gevolg hiervan was, dat verreweg het grootste aantal ontrouw werd aan hetgeen zij wisten en voor de geheele waarheid blind werd. Er waren er slechts enkelen die getrouw en waarsachtig bleven. De onoprechten werden door Satan gebruikt om velen te verblinden. De onoprechte geestelijken of leeraars in de gemeente verheerlijkten zichzelf en andere menschen en verborgen het juiste begrip omtrent Jehova God en den Heere Jezus Christus voor de oogen der menschen. In dit opzicht gebruikte Satan hen als zijn werktuigen. God's be-

stemde tijd kwam nu om Christus Jezus te zenden, opdat tijden van verkwikking voor zijn getrouw volk mochten aanbreken. Evenals de oprechten door de waarheid verkwikt zouden worden, zouden zij door den Heer gebruikt worden om anderen te helpen de waarheid te verstaan en hen voor te bereiden om de tweede tegenwoordigheid des Heeren en zijn koninkrijk te onderscheiden. Deze dienst der waarheid werd zoowel aan de apostelen als aan alle oprechte volgelingen van Christus Jezus opgedragen, die sedertdien in de gelegenheid geweest zijn iets te doen om anderen te verlichten. Om den Heer aangenaam te blijven, moeten zij oprecht blijven en God's waarheid verkondigen, en wel in het bijzonder zijn middel van verlossing door Christus Jezus.

Men lette op de bewijsvoering van den apostel: „Daarom dewijl wij deze bediening hebben, naar de barmhartigheid die ons geschied is, zoo vertragen wij niet; maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het woord Gods vervalschende, maar door openbaring der waarheid onszelve aangenaam makende bij alle gewetens der menschen, in de tegenwoordigheid Gods, doch indien ook ons Evangelie [de boodschap der waarheid] bedekt is, zoo is het bedekt in degenen die verloren gaan [die vergaan]: in dewelken de god dezer eeuw [Satan de vijand] de zinnen verblind heeft, namelijk der ongeloovigen, opdat hij niet bestrale de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is. Want wij prediken niet onszelve, maar Christus Jezus den Heer; en onszelve, dat wij uwe dienaren zijn om Jezus' wil. Want God die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zoude schijnen, is degene die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in

het aangezicht van Jezus Christus. Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht Godes zij en niet uit ons." (2 Cor. 4: 1-7) Hieruit volgt dus, dat het eerste vereischte voor een begrip der waarheid, wanneer deze voor de gemeente hersteld is, oprechtheid zou zijn. Teneinde in de waarheid te blijven en met het licht van de tegenwoordigheid des Heeren gelijken tred te houden, moet God en niet menschen eer en heerlijkheid gegeven worden. Dit zou een voorbereidend werk zijn.

Jehova voorzeide door zijn profeet dit werk der wegbereiding. „Zie, ik zend mijnen Engel die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot zijnen Tempel komen die Heer dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan welken gij lust hebt; zie, hij komt, zegt de Heer der heirscharen." (Mal. 3: 1) Christus Jezus de groote Profeet, God's gezaghebbende zegsman, is deze groote engel die uitgezonden wordt om deze opdracht van Jehova ten uitvoer te brengen. Deze opdracht wordt in de Schrift de ‚bereiding van den weg voor Jehova' genoemd. Dit wegbereidingswerk voor Jehova God zou bestaan in de herstelling der grondwaarheden en het bijeenbrengen van de oprechte zoekers naar waarheid tot een studie van het Woord Gods, om hen te onderwijzen en hen te helpen, opgebouwd te worden in het allerheiligst geloof. Ongetwijfeld is dit het werk, over hetwelk Jezus profeteerde, toen hij zeide, dat ‚Elia eerst moest komen en alle dingen zou herstellen'. Elia de profeet deed een profetisch werk, toen hij voor Israël een kennis omtrent God herstelde, waardoor gewezen werd op een werk dat Christus Jezus doen zou en waarin de getrouwe lichaamsleden een zeker aandeel zouden hebben.

Dit herstellingswerk, dat door Elia's werk voor-
schaduwd werd, begon ongeveer in 1878 en duurde

tot 1918 voort. Gedurende deze periode werd de blijde boodschap van de tweede komst des Heeren, de filosofie van het grootte rantsoenoffer, de verborgenheid Gods en de uiteindelijke bestemming der menscheit voornamelijk onder de naar waarheid zoekende menschen op aarde geleerd. Deze periode was een tijd van begrijpen van deze grootte waarheden, zooals zij voor dien tijd nog nimmer begrepen waren. Het inzicht der waarheid nam vanaf het begin dezer periode geleidelijk toe. Echter veel van de waarheid werd gedurende dien tijd niet geopenbaard, omdat God's bestemde tijd daarvoor nog niet gekomen was.

Hetgeen toen geopenbaard werd, was een begrip van de tien grootte grondwaarheden van het goddelijk verlossingsplan. Ook werd de gemeente een begrip van de profetieën gegeven, die tot op dien tijd in vervulling gegaan waren; maar de profetieën, die toen nog niet in vervulling gegaan waren, konden toen nog niet begrepen worden, omdat de tijd daartoe nog niet was aangebroken. Het werk van de wegbereiding voor den Heer had plaats gedurende de *parousia* van Christus Jezus en vóór de *epiphaneia*, in de beteekenis dezer woorden die hierboven verklaard werden.

Opnieuw verwijzende naar de profetie van Malachi, kan men duidelijk zien, dat wanneer de Engel van Jehova het wegbereidingswerk voor Jehova beëindigd zou hebben, de tijd voor de vervulling van iets anders zou aanbreken, en dit andere iets vindt uitdrukking in de woorden: „En snellijk zal (dan) tot zijnen tempel komen die Heer (Jezus Christus) dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan welken gij lust hebt; zie, hij komt, zegt de Heer der heirscharen.” (Mal. 3:1) Tot 1918 zagen de getrouwe Christenen op aarde in het bijzonder uit naar den tijd, waarop de Heer het werk der gemeente op aarde

zou beëindigen en hen allen in heerlijkheid zou opnemen. Zij begonnen toen echter een beter inzicht in God's voornemens te krijgen, en de reden hiervoor was, dat de Heer toen „snellijk” of onmiddellijk tot zijn tempel kwam.

De Tempel

Het is nu van belang om te begrijpen wat onder den tempel Gods te verstaan is en wat bedoeld wordt met de komst van den Heer tot zijn tempel. „Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis als een dienaar.” Christus Jezus is het Hoofd van het huis der zonen Gods. (Hebr. 3:6) De tempel Gods is een andere naam voor het huis der zonen. De tempel bestaat uit God's gezalfden, Jezus Christus zelf als de „uiterste hoeksteen” en de getrouwe leden van zijn lichaam als „levende steenen”. (Efeze 2:18-22) De apostel bewijst dit verder, als hij zegt: „Gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkewijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en ik zal onder hen wandelen, en ik zal hun God zijn, en zij zullen mij een volk zijn.” (2 Cor. 6:16; 1 Cor. 3:16) De komst van den Heer tot zijn tempel zou het begin van een tijd kenmerken, waarin degenen die dan tot den tempel Gods zouden behooren, een duidelijk inzicht der waarheid zouden hebben; en de feiten toonen aan, dat dit inderdaad het geval is.

Het is de Heere Jezus, de Bruidegom, in wien de bruidsleden der gemeente zich verheugen en naar wiens komst de bruid getrouw uitziet. Dit wordt be-
wezen door de profetie die Jezus betreffende de wijze maagden uitsprak. (Matth. 25:1-8) Gedurende al den tijd dat Christus Jezus „den weg voor Jehova bereidde” wachtten zijn ware en getrouwe volgelingen op hem en zagen naar zijn komst uit teneinde zich om hem te scharen. Met vreugde verbeidden zij zijn komst,

omdat zij zich in hem verheugden. Dit identificeerde de klasse die door den Profeet Maleachi genoemd wordt als degenen die zich in Jehova's Engel of Boodschapper verheugen. Deze worden de „maagden” genoemd, omdat zij rein en onbevlekt zijn, doordat zij hun vertrouwen ten volle in den Heer stellen. De gemeente wordt met een reine maagd vergeleken die aan Christus uitgehuwelijkt wordt: „Want ik heb ulieden toebereid, om u als eene reine maagd aan éénen man voor te stellen, namelijk aan Christus.” (2 Cor. 11:2) Deze zijn „wijze” maagden, omdat zij zich er ijverig op toeleggen de waarheid van God's Woord te leeren kennen en haar dan te gehoorzamen. „Een wijze zoon hoort de tucht des vaders.” (Spr. 13:1) Zij worden zonen Gods genaamd, omdat zij hun leven van God ontvangen. Als groep worden zij de wijze maagden genoemd, omdat de gemeente, de bruid van Christus, wordt voorgesteld als een reine vrouw.

Een lamp is een symbool voor God's Woord der waarheid: „Uw woord is eene lamp voor mijnen voet en een licht voor mijn pad.” (Ps. 119:105) „Want gij zijt mijne lamp, o Heer, en de Heer doet mijne duisternis opklaren.” (2 Sam. 22:29) „Ik heb mijnen Gezalfde eene lamp toegericht.” (Ps. 132:17) Thans verwijzen wij naar de profetie die Jezus betreffende zijn komst tot zijn tempel en betreffende de wijze maagden en wat er te dien tijde geschieden zou, uitsprak: „Toen stonden alle die maagden op, en bereidden hare lampen.” (Matth. 25:7) Men bereidt een lamp om haar helderder te doen branden, om daardoor beter te kunnen zien. De verklaring van Jezus beteekent derhalve, dat de getrouwen in eens zouden beginnen de Schrift zorgvuldiger te onderzoeken, opdat zij een grooter licht over God's Woord mochten verkrijgen. Met de komst van den Heer tot zijn tempel zouden

de wijze maagden, nadat zij in den tempeltoestand zouden gebracht zijn, met een beter begrip van het Woord Gods begiftigd worden.

Drie en een half jaar na de zalving van Jezus en na het begin van zijn prediking van het koninkrijk Gods op aarde reed hij Jeruzalem binnen en bood zich als Koning aan, waarop hij zich onmiddellijk naar den tempel of het huis des Heeren te Jeruzalem begaf en het reinigde. In 1914 zette Jehova zijn Gezalfde op zijn troon en Christus Jezus aanvaardde daarom toen zijn gezag als Koning. Drie en een half jaar daarna, namelijk in 1918, kwam de Heer tot zijn tempel, die de tempel Gods is. Een van de redenen, waarom de Heer tot zijn tempel kwam, bestond zooals uit de woorden van den Profeet Maleachi blijkt, in het geven van een duidelijker inzicht in God's voornemens aan de leden der tempelklasse. Dit zou dus het begin van een beter begripen der profetieën kenmerken, omdat God's bestemde tijd daartoe gekomen was.

Opnieuw verwijzende naar Maleachi's profetie, zult gij in dit verband opmerken dat er geschreven staat: „En hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver: dan zullen zij den Heer spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.” (Mal. 3: 3) Zilver is in de Schrift een symbool voor de waarheid; de Heer zou dus na de komst tot zijn tempel de waarheid reinigen en louteren, dat wil zeggen, een duidelijker inzicht in de waarheid geven aan degenen die tot de tempelklasse behooren. Men zou dus kunnen verwachten, dat na 1918 de ware volgelingen van Christus een steeds duidelijker inzicht in de waarheid zouden ontvangen en een veel beter begrip er van dan zij voor dien tijd gehad hebben, en wel in het bijzonder wat de profetieën betreft. De feiten toonen

aan, dat dit precies hetgeen is wat inderdaad verwezenlijkt werd, en zulks geschiedde dus als vervulling van profetie. De tempelklasse erkende, dat de Heer niet met het doel gekomen was om hen allen in den hemel op te nemen; maar later ontvingen zij een nog duidelijker begrip van God's voornemens en zagen, dat de Heer iets voor de tempelklasse die nog op aarde bleef, te doen had, alvorens zij in de hemelsche heerlijkheid zou worden opgenomen. De komst van den Heer tot zijn tempel kenmerkt dus het begin van de dagen van begrijpen.

Bij Israël werden de priesters uit de zonen van Levi genomen, hetgeen profetisch voorzeide, dat het „koninklijk priesterdom” genomen zou worden uit degenen die den Heer toegewijd zijn. (1 Petr. 2:9, 10) De verklaring van den profeet, dat wanneer Jezus tot zijn tempel zou komen, hij ‚de zonen van Levi zou reinigen en hen zou doorlouteren als goud en als zilver’, voorzeide, dat de Heer bij zijn komst tot zijn tempel afrekening zou houden met degenen die in het offerverbond opgenomen waren, en hen zou reinigen, opdat de goedgekeurden bekend mochten worden, en dat deze een duidelijker inzicht in God's voornemens zouden ontvangen en met vreugde den wil Gods zouden doen. Men zou dus kunnen verwachten, dat na 1918, toen dit reinigingswerk begon, de ware volgelingen en de goedgekeurden een duidelijker begrip van God's Woord zouden hebben, en dat degenen die niet goedgekeurd zouden worden, geen duidelijker inzicht van zijn Woord zouden hebben. De feiten toonen aan, dat dit inderdaad na 1918 het geval is. Eenigen namen aanstoot en lieten den Heer en zijn werk in den steek. Anderen begonnen na de besproevende ondervindingen een duidelijker inzicht in de profetieën en in God's voornemens te ontvangen en verheugden zich hierin grootelijks. Het was na 1918,

dat God's gezalfd volk voor het eerst de beteekenis van „den mantel der gerechtigheid” en „de kleederen des heils” begreep en naar waarde wist te schatten.

God liet zijn profeet zeggen: „Ik ben zeer vroolijk in den Heer, mijn ziel verheugt zich in mijnen God, want hij heeft mij bekleed met de kleederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als eene bruid zich versiert met haar gereedschap (juweelen).” (Jes. 61:10) Na 1918 begon de wijze maagdenklasse te erkennen, dat de mantel der gerechtigheid Jehova's goedkeuring beteekende en dat de kleederen des heils deze goedgekeurden die Gode welgevallig zijn en ijverig trachten zijn wil te doen, identificeeren. Door dit inzicht werden de „wijze maagden” zeer verheugd, en aangezien zij onder den mantel der gerechtigheid bleven, bleven zij ook in deze vreugde. Vele andere profetieën begonnen zich voor de oogen der gezalfd en na dien tijd te ontsluiten, en naar mate hun inzicht helderder werd, vermeerderde zich hun vreugde in den Heer.

Verder bevestigend bewijs vinden wij in de profetie, die door Christus Jezus, den grooten Profeet, in betrekking tot het einde der wereld en hetgeen daarop volgen zou, uitgesproken werd. Hij zeide: „De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van zijnen Christus.” (Openb. 11:15) Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de woorden van God's profeet in Psalm 2:6, die uitgesproken werden voor de gelegenheid, dat Jehova zijn Zoon op zijn troon zette. Daarna profeteerde Jezus verder in dit verband: „En de volkeren waren toornig geworden, en uw toorn is gekomen.” (Openb. 11:17, 18) In 1914 werden de volken toornig, en de Wereldoorlog begon en woedde gedurende vier jaren en eindigde in 1918. Deze Wereldoorlog en de daarmee gepaard gaande gebeurtenissen

waren nauwkeurig een vervulling van de profetische woorden van Jezus, die in Mattheüs 24:7-10 opgeteekend staan. Het was in dat jaar, 1918, dat de Heer tot zijn tempel kwam: „En de tempel Gods in den hemel is geopend geworden, en de ark zijns verbonds is gezien in zijnen tempel, en daar waren bliksemen en stemmen en donderslagen en aardbeving en groote hagel.” — Openb. 11:19.

De tempel Gods was geopend voor de goedgekeurden der tempelklasse, en deze begonnen nu een beter begrip der hemelsche dingen te ontvangen. Van dien tijd af hebben de leden van de tempelklasse de profetieën begrepen, zooals zij ze voor dien tijd nog nimmer begrepen hadden, omdat dit het begin van God's bestemden tijd kenmerkte, waarin deze begrepen mochten worden. Het flitsen der „bliksemen”, dat hier door den Heer genoemd wordt, stelt God's waarheid voor, en naarmate deze bliksemstralen de tempelklasse verlichtten, verkregen haar leden een steeds duidelijker inzicht in het voornemen van den Heer, en in het bijzonder in de profetieën. Dit vormt de *epiphaneia* of tegenwoordigheid des Heeren en het met toegenomen licht *schijnen*. Dit schijnen met toegenomen licht moet voortduren tot de *apokalupsis* of volledige onthulling van God's voornemens in betrekking tot zijn koninkrijk of zijn rechtvaardige regeering.

In antwoord op een vraag betreffende zijn tweede tegenwoordigheid, het einde der wereld en zijn komst tot de zijnen zeide Jezus Christus de groote Profeet: „Alsdan zal in den hemel verschijnen het teeken van den Zoon des menschen.” (Matth. 24:30) Het was na 1918, toen de Heer tot zijn tempel kwam, dat het groote teeken van den Zoon des menschen in den hemel verscheen, in vervulling van bovenstaande profetie. Wat is nu dit teeken?

HOOFDSTUK V

God's Organisatie

JEHOVA liet zijn grooten Profet, aan wien hij een openbaring gaf, deze profetische woorden schrijven: „En daar werd een groot teeken gezien in den hemel, namelijk eene vrouw bekleed met de zon, en de maan was onder hare voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.” (Openb. 12: 1) Het is zeker, dat het in deze profetie genoemde teeken hetzelfde is, dat door Jezus in zijn profetie in Mattheüs 24: 30 genoemd wordt. In beide gevallen is het woord teeken van hetzelfde grondwoord. Het is eveneens zeker, dat het teeken niet eerder gezien en gewaardeerd kan worden dan nadat de Heer tot zijn tempel gekomen was en de tempel geopend werd. Een teeken is een aanwijzing of bewijs, dat gegeven wordt met het doel om een feit te bevestigen. Het „groot teeken” moet ongetwijfeld de vervulling van een profetie zijn. Aangezien dit teeken in den hemel wordt gezien, volgt er uit dat het onderscheiden zal worden door degenen die een gezicht der hemelsche dingen hebben.

Jehova doet alles ordelijk, al zijn handelingen worden door orde gekenmerkt. Hij kent geen verwarring. (1 Cor. 14: 33) Hij kende het einde vanaf den beginne, en derhalve moet alles bij hem zich in de grootste orde voltrekken en op den door hem bepaalden tijd tot stand komen. In zijn eerste profetie sprak hij van de vrouw, die het „zaad” of de nakomelingschap zou voortbrengen, waardoor zijn voornemens ten uitvoer gebracht zouden worden. Die profetie zou geen betrekking op Eva en haar kind kunnen hebben, maar moet betrekking hebben op iets profetisch, dat door de vrouw en haar zaad wordt voorgesteld. De Schrift levert het bewijs, dat „het

zaad" „De Christus", God's Gezalfde, is. (Gal. 3: 16, 27-29) In verbinding met het „zaad" staat er geschreven, dat de stad „Jeruzalem dat boven is ... is ons aller moeder", namelijk van allen die tot dat „zaad" behooren. De aardsche stad Jeruzalem moet derhalve betrekking hebben op God's organisatie die van boven is. Daarom wordt een vrouw gebruikt om symbolisch God's organisatie voor te stellen. Het moet ons duidelijk zijn, dat God een organisatie heeft, omdat alles in orde volbracht wordt, en niets zou ordelijk kunnen geschieden zonder een organisatie. Daarom maken wij de onweerlegbare gevolgtrekking, dat de in de profetie van Openbaring 12: 1 genoemde vrouw God's organisatie is.

Terecht kan gezegd worden, dat God altijd een organisatie gehad heeft; maar aangezien de aarde voor den mensch is en de Schrift voor menschen op aarde geschreven werd die voor God's organisatie voorbereid worden, moet de bovenstaande profetie betrekking hebben op de organisatie die van onmiddellijken invloed op menschen zou zijn. Het moet betrekking hebben op een organisatie die speciaal voor menschen gevormd wordt, en meer in het bijzonder voor die menschen die in de tempelklasse opgenomen en een deel van God's organisatie gemaakt worden. De groote Profeteet Jezus uitte voor zijn discipelen een profetie en zeide: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen: anderszins zoo zoude ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben." — Joh. 14: 2, 3.

Het in dezen tekst gebezigde woord „woning" beteekent een plaats om te verblijven, een residentie. In God's organisatie zijn er vele posities of plaatsen om te verblijven. Maar Jezus' verklaring was, dat

hij heenging om voor zijn trouwe volgelingen op aarde een plaats in die organisatie te bereiden. Hij bedoelde, dat hij voor hen een plaats in God's organisatie zou bereiden, opdat zij daar bij hem mochten zijn; en dat hij te bestemder tijd zou wederkeeren en hen tot zich zou nemen, opdat zij bij hem hun verblijf mochten hebben. Sedert de hemelvaart van Jezus zijn het groote verlangen en de hoop van de ware volgelingen van Christus Jezus zijn wederkomst en zijn koninkrijk geweest.

Jezus profeteerde betreffende zijn komst en zijn koninkrijk, toen hij sprak van het „teeken” dat in den hemel zou verschijnen. De tijd moest dus komen, waarin zijn ware volgelingen zouden beschikken over het bewijs en het begrip aangaande zijn koninkrijk, namelijk wanneer het voortgebracht zou worden en wanneer het in werking zou beginnen te treden. Als een vrouw een kind baart, wil dit zeggen dat het kind vanaf dat oogenblik begint te leven. Dit laat ons met zekerheid de verklaring afleggen, dat het in den hemel verschijnende teeken voor de tempelklasse het bewijs is, dat het koninkrijk begonnen is. (Ps. 2:6) Dit zal door eenige der getrouwen erkend worden, alvorens de Heer hen in heerlijkheid opneemt.

In de betreffende profetie (Openb. 12: 1) verschijnt de vrouw, „bekleed met de zon, en de maan was onder hare voeten”. God schiep de zon en het licht dat zij geeft. (Ps. 74: 16) „Want God de Heer is een zon en schild.” (Ps. 84: 12) In een van God's profetieën betreffende het koninkrijk staat geschreven: „Zijn zaad zal in eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor mij zijn gelijk de zon.” (Ps. 89: 37) Jehova bedekt zich met het licht als met een kleed. (Ps. 104: 2) De wet Gods is zijn uitgedrukte wil, en zij die hem liefhebben worden door haar geleid en wandelen daardoor op den rechten weg. — Ps. 19: 7; 89: 38; 119: 105.

De vrouw die met het licht van de zon bekleed is en den rechten weg bewandelt, stelt God's organisatie voor die door hem verlicht en gestuwd wordt naar zijn wil. Op het hoofd van de vrouw werd een kroon gezien, welke profetisch zeggen wil: „Het Hoofd van God's organisatie is Christus Jezus, de groote Profeet, Priester en Koning en de opperste uitvoerende dienaar van Jehova, bekleed met alle macht in hemel en op aarde.” (Matth. 28: 18) De „twaalf sterren in de kroon” wijzen op de twaalf afdeelingen van Jehova's heerlijke organisatie, voorgesteld door de twaalf apostelen. (Openb. 7: 5-8) Het is nadat de tempel in den hemel geopend wordt, dat degenen die tot de tempelklasse die nog op aarde is, door de „bliksemen” van Jehova dit groote wonder of teeken zien.

Toen Jezus in den hemel opgevaren was, gebood zijn Vader hem, aan zijn rechterhand te zitten totdat hij zijn vijanden tot een voetbank zijner voeten gemaakt zou hebben. (Ps. 110: 1) Jezus moet vurig verlangend geweest zijn om tegen den vijand handelend op te treden, hem uit te werpen en den naam zijns Vaders te rechtvaardigen. Zoals door den profeet wordt aangetoond zou de tijd komen, dat hij dit inderdaad doen zou. Dat zou dan het begin of de voortbrenging van het koninkrijk of de regeering vormen. De profetie beschrijft daarom God's organisatie als „een vrouw in barensood zijnde en in pijn (of verlangend) om te baren”. (Openb. 12: 2) De tijd moest komen, waarop Jezus Christus zijn macht zou aanvaarden en zich aan het hoofd van zijn koninkrijk zou stellen, omdat God zijn profeet had laten profeteeren, dat hij Jezus zou uitzenden om temidden van zijn vijanden te heerschen. (Ps. 110: 2) Dit zou de vervulling van Psalm 2: 6 kenmerken, waar geschreven staat, dat God zijn Koning op zijn troon zette. Dit zou de geboorte van het koninkrijk zijn, dat de wereld

zal regeeren, als duidelijke vervulling van de profetie: „En zij baarde een mannelijken zoon, die alle de heidenen zoude hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en zijnen troon.” — Openb. 12: 5.

Deze „mannelijke zoon” is God's regeering, die over alle natiën en volken der aarde zal regeeren en heerschen en die geen tegenstand zal dulden. Aldus wordt ons God's koninkrijk, dat overeenkomstig zijn wil zal regeeren, getoond. Dit is het koninkrijk en de heerschappij, waarvoor Jezus zijn discipelen leerde bidden: „Uw koninkrijk kome; uw wil geschiede gelijk in den hemel alzoo ook op de aarde.” (Matth. 6: 10) Daarom toont de profetie God's organisatie, voorgesteld door de vrouw, bekleed met de zon, die het koninkrijk ter heerschappij voortbrengt.

Het was in het jaar 1914 dat de wachtperiode ten einde kwam. (Ps. 110: 1; Hebr. 10: 13) Dit beteekende het einde voor Satan's heerschappij, en vanaf dien tijd zou hem niet meer worden toegestaan, zijn weg ongehinderd te vervolgen. De Wereldoorlog brak uit als vervulling van de profetie die Jezus betreffende zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld had uitgesproken. (Matth. 24: 7-10) Toen begon ook de krijg in den hemel, als gevolg waarvan Satan uit den hemel geworpen werd. (Openb. 12: 7-9) Maar de ware volgelingen van Christus Jezus konden dit „teeken in den hemel” niet voor 1918 zien, omdat de Heer in 1918 tot zijn tempel kwam en toen eerst begon, de tempelklasse grooter licht over God's Woord te schenken. (Openb. 11: 19) De Heer had toen een „plaats bereid” voor zijn lichaamsleden, evenals hij geprofeteerd had; en nu was hij gekomen om hun een plaats in God's organisatie toe te wijzen en hun grooter licht te geven, opdat zij den wil Gods in betrekking tot hem mochten vaststellen. De geboorte der natie of regeering, het

begin van het koninkrijk des Heeren door de plaatsing van den Heer op zijn troon en zijn komst tot zijn tempel vormen de sleutel-waarheid tot het ontsluiten van vele profetieën die God aan zijn volk openbaart.

Zion

God heeft in zijn Woord een reeks van getuigenissen betreffende zijn voornemens doen geven, opdat menschen die hem waarachtig toegewijd zijn over meer dan voldoende bewijsmateriaal ter bevestiging van hun geloof mogen beschikken. Deze bewijzen zullen nu achtereenvolgens uit de Schrift worden voorgelegd om te bewijzen, dat God een groote zoowel zichtbare als onzichtbare organisatie heeft en dat zijn organisatie thans in overeenstemming met zijn wil werkt en dat de tempelklasse, waarvan sommigen in den hemel en sommigen op de aarde, een deel van deze organisatie uitmaakt.

Zion is een van de namen die aan God's organisatie gegeven wordt. De stad Jeruzalem werd ook wel Zion genaamd: „De stad Davids (van den Geliefde), dewelke is Zion.” (1 Kon. 8:1) God organiseerde de stad Jeruzalem en verbond zijn naam aan haar en stelde haar als zinnebeeld van zijn organisatie. De profeet bericht, dat God „verkoos den stam Juda, den berg Zion, dien hij liefhad”, en hij bouwde daar zijn heiligdom en verkoos David, om het hoofd over die stad te zijn. (Ps. 78:68-70; 76:2, 3) Aldus beschrijft hij in profetische bewoordingen Zion als God's organisatie en Christus Jezus den Geliefde van Jehova als haar Hoofd.

Toen David de ark des verbonds van het huis van Obed-Edom bracht, plaatste hij haar in den tabernakel op den berg Zion in de stad Jeruzalem. (1 Kon. 8:1) Dat was het officieele deel van de stad, omdat de

koning daar zijn residentie had en de regeering van daar uit uitgeoefend werd. Daarna werd de tempel gebouwd en de ark des verbonds in den tempel geplaatst, waarna de naam Zion aan deze plaats verbonden werd. — 1 Kon. 8: 4-21.

De ark en het daarop schijnende licht vertegenwoordigden de tegenwoordigheid van Jehova of zijn woonplaats. (Lev. 16:2; Hebr. 9:5; Jes. 60:19; Ex. 13:21) Zion stelt dus God's officieele familie voor, welke zijn woonplaats is: „De berg Zion, dien gij tot uw woonplaats genomen hebt.” (Ps. 74:2, Rotherham) „Want de Heer heeft Zion verkoren, hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats.” — Ps. 132:13.

In de stad Jeruzalem waren er velen die niet tot de officieele of koninklijke familie behoorden. Niet allen die tot God's familie gebracht worden, zullen een deel van zijn officieele organisatie vormen. De Schrift toont aan, dat er velen zullen zijn, die wel niet tot de koninklijke familie zullen behooren, maar als dienaren van de koninklijke familie een deel van God's organisatie zullen vormen. (Openb. 7:15) Daarom omvat de naam „Jeruzalem” de geheele gemeente of de geroepen klasse, terwijl „Zion” meer in het bijzonder degenen voorstelt die tot de koninklijke familie zullen behooren en met Christus Jezus in zijn troon zullen zitten. (Openb. 3:21) Op grond hiervan wordt Jehova voorgesteld als te wonen in Zion, namelijk zijn organisatie in den engeren zin. (Ps. 9:12) De beide woorden „Jeruzalem” en „Zion”, die gebruikt worden om God's organisatie voor te stellen, worden beide in de Schrift door een vrouw gesymboliseerd.

De Opbouw van Zion

God voorzeide door zijn profeet dat hij te bestemder tijd Zion zou opbouwen. „Als de Heer Zion zal op-

bouwen, zal hij in zijn heerlijkheid verschijnen." (Ps. 102: 17, Engelsche Vertaling) Het hier met „opbouwen" vertaalde woord wordt eveneens weergegeven met „kinderen verkrijgen" en „oprichten". Beschouwen wij thans een andere profetie in verband met Openbaring 12: 5. Jehova voorzeide door zijn profet, dat Zion eerst een mannelijk kind zou baren en daarna kinderen. „Eer zij barensnood had, heeft zij gebaard; eer haar smart overkwam, zoo is zij van een jongskens verlost." (Jes. 66:7) Het in deze profetie genoemde jongskens is ongetwijfeld hetzelfde als het mannelijke kind dat in Openbaring 12 genoemd wordt. De wijze waarop Jehova Zion opbouwt schijnt de volgende te zijn: Toen God's bestemde tijd gekomen was, zette hij zijn gezalfden Zoon Christus Jezus op den troon. Dit wordt voorgesteld door den hoogsten top van Zion, die de hoogste plaats of het hoofd van Zion vormt. (Ps. 2:6) In het beeld wordt deze gebeurtenis weergegeven door de vrouw die als zijn organisatie het mannelijk kind baart, dat wil zeggen de in het welzijn van zijn volk werkende regeering des Heeren voortbrengt of doet ontstaan. Hierna gebod Jehova zijn geliefden Zoon, zijn heerschappij te aanvaarden en den vijand uit te drijven. — Ps. 110: 2-6.

Tot op dien tijd waren er in Zion geen weeën of moeilijkheden geweest; maar onmiddellijk nadat Christus Jezus zijn troon bestegen had, begonnen deze weeën of moeilijkheden. Deze weeën bestonden in een strijd, die tusschen den Heere Jezus, den grooten Koning en Priester van Jehova, met zijn heilige engelen aan de eene zijde en den vijand, den Duivel, met zijn engelen aan de andere zijde ontbrandde. Voor dien tijd had Satan toegang tot den hemel en de hemelsche hoven. (Job 1:6) Maar in den strijd die nu volgde, werd Satan uit den hemel geworpen. Deze gebeurtenis wordt in de profetie aldus beschreven:

„En daar werd krijg in den hemel: Michaël en zijne Engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen. En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, die de geheele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen. En ik hoorde eene groote stem, zeggende in den hemel: Nu is de zaligheid en de kracht en het koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van zijnen Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht, is nedergeworpen, en zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe.” — Openb. 12: 7-11.

Kort na dezen krijg in den hemel werden de kinderen van Zion geboren, en er heerschte groote vreugde. Dit was door den profeet voorzien, toen hij zeide: „Wie heeft ooit zoo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks gezien? Zoude een land kunnen geboren worden op eenen eenigen dag, zoude een volk kunnen geboren worden op eene eenige reize? Maar Zion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen gebaard. Zoude ik de baarmoeder openbreken, en niet genereeren? zegt de Heer; zoude ik, die genereer, voortaan toesluiten? zegt uw God. Verblijdt u met Jeruzalem, en verheugt u over haar, alle hare liefhebbers; weest vroolijk over haar met vreugde, gij allen die over haar zijt treurig geweest.” — Jes. 66: 8-10.

Jezus Christus werd natuurlijk geboren, toen hij van de dooden werd opgewekt. Het „mannelijk kind” stelt echter de nieuwe natie of het koninkrijk voor, dat geboren of voortgebracht werd, toen God zijn Koning op zijn troon zette. Maar de „kinderen van

Zion' moeten leden van het lichaam van Christus zijn, die na de weeën geboren worden. De profetieën van Jesaja en van Openbaring 12 zijn dus in nauwkeurige overeenstemming met elkander.

De logische volgorde van de geboorte van deze kinderen van Zion zou aldus zijn: Eerst die volgelingen van Christus die zooals bijvoorbeeld de apostelen getrouw aan den Heer gestorven zijn en daarna de getrouwen op aarde. Jezus had geprofeteerd en tot hen gezegd: „Ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben.” Paulus was een van de getrouwen, en hij was zijn einde nabij, toen hij aan Timotheüs schreef: „Want wat mij betreft, ik wordt reeds geplengd (geofferd), en de tijd van mijn heengaan is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, mijn loop ten einde gebracht, het geloof behouden. Nu is voor mij de krans der gerechtigheid weggelegd, dien de Heer, de rechtvaardige rechter, mij in den grooten dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad.” — 2 Tim. 4:6-8.

De Opstanding der Getrouwen

Hierin hebben wij den sleutel om dit onderwerp te begrijpen. Paulus wist, dat zijn dood nabij was en dat hij dood moest blijven tot de komst van den Heere Jezus om hem tot zich te nemen. Paulus' woorden dragen het karakter van een profetie en stellen den tijd van zijn opstanding vast, als hij zegt „in den grooten dag”. Men zal opmerken, dat waar in de Schrift deze uitdrukking ook gebruikt wordt, zij betrekking heeft op de tegenwoordigheid des Heeren, als hij zijn macht aanvaardt en zijn regeering begint.

Paulus stelt voorts den tijd nog duidelijker vast, als hij zegt „Dien de Heer, de rechtvaardige rechter, mij zal geven”. De Heer komt tot zijn tempel om te oordeelen, en wel in den tijd, waarin hij kronen verleent, zooals Paulus hier verklaart. (Ps. 11: 4, 5) Voorts zeide Paulus bij een andere gelegenheid: „Die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan.” En vervolgens „wij die levend overblijven zullen tot de komst des Heeren, zullen niet vóórkomen degenen die ontslapen zijn”. — 1 Thess. 4: 15.

De apostelen en anderen, die eveneens getrouw gestorven zijn, vormen een deel van den tempel Gods. (1 Cor. 3: 16, 17) Zij vormen een deel van Zion, en teneinde in Zion gebracht en in Zion opgebouwd te kunnen worden, moeten zij uit de dooden voortgebracht worden. De gevolgtrekking is derhalve niet te weerleggen, dat de heiligen die getrouw gestorven zijn en de goedkeuring des Heeren ontvangen hebben, uit den dood zouden worden opgewekt, in den tempel gebracht en als een deel van Zion opgebouwd zouden worden, nadat de Heer een plaats voor hen bereid had en tot zijn tempel gekomen was. Paulus schreef: „Wij moeten allen voor den rechterstoel van Christus verschijnen” om geoordeeld te worden. De opwekking van de getrouwe heiligen uit den dood en hun opneming in Zion vormt hun beslissend oordeel, ter gelegenheid waarvan de rechtvaardige Rechter Christus Jezus aan iederen goedgekeurde de kroon des levens verleent en hen stelt op de plaats in God's organisatie, die hij voor hen bereid heeft.

Het Oordeel

Een van de voornaamste redenen van de komst des Heeren tot zijn tempel is om te oordeelen, en dat oordeel moet bij het huis Gods beginnen. (Mal. 3: 1-3;

Ps. 11: 4, 5; 1 Petr. 4: 17) Hieruit zou volgen, dat het volk des Heeren, dat ten tijde van de komst des Heeren tot zijn tempel op aarde is, geoordeeld moet worden alvorens het als een deel van God's organisatie geïnstalleerd wordt. Hun oordeel en goedkeuring zou den tijd voor hun opbouwning zijn. Dat de komst des Heeren tot zijn tempel het begin van een vurige beproeving zou kenmerken voor al degenen op aarde die kinderen des Heeren belijden te zijn, wordt aangetoond door de woorden van den profeet die zeide: „Zie, ... (hij) zal snellijk tot zijnen tempel komen. ... Maar wie zal den dag zijner toekomst (komst) verdragen, en wie zal bestaan als hij verschijnt? Want hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als zeep der vollers; en hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den Heer spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.” — Mal. 3: 1-3.

Met alle macht en gezag om te oordeelen en deze oordeelen te voltrekken zit Jezus Christus ten oordeel als een louteraar om de kinderen van Levi te reinigen en degenen openbaar te maken die de goedkeuring niet ontvangen hebben. (Joh. 5: 22) De kinderen van Levi die hier in de profetie beschreven worden, wezen profetisch op het volk dat toegewijd zou zijn om God's wil te doen, en dat ten tijde van het oordeel op aarde zou zijn. Dat eenigen in deze beproeving niet staande zouden blijven, maar zouden vallen, wordt door deze profetie duidelijk aangetoond.

Nu beschouwe men de feiten als vervulling der profetie. In het jaar 1918 kwam er over God's belijgend volk een tijd van beproeving die het geloof en de toewijding van allen beproefde. Gedurende de periode waarin Christus Jezus den weg voor Jehova bereid had, waren velen uit de verschillende kerke

De Heer bereidde dierenvellen en bedekte hen er mede

Bldz. 34

Wijst op de bedekking der zonde door het Rantsoenoffer

Babylon

Symbol van Satan's organisatie met valschen godsdienst aan het bewind

Bldz. 134

systemen gekomen om in het licht der waarheid te wandelen en God te dienen. In de vurige ondervindingen van 1918 vielen vele dezer van den Heer af en keerden tot de wereld terug. Vele derzulken hadden naar de komst van den Heer uitgezien in de hoop dat hij hen in den hemel zou opnemen, en zij hadden deze verwachtingen in het bijzonder op het jaar 1914 gesteld. Het jaar 1914 was inderdaad een markante datum; doch zij hadden slechts vermoed dat iets gebeuren zou, wat in werkelijkheid niet plaatsvond.

Toen daarna in 1918 deze vurige beproevingen kwamen, werden zij teleurgesteld, werden vreesachtig, verloren hun geloof en vielen af. Onder deze gewijde klasse Christenen waren er echter ook die deze vurige beproeving doorstonden en in hun volle toewijding aan den Heer volhardden. Zij die aldus bewezen getrouw te zijn, werden goedgekeurd, welke goedkeuring voorgesteld wordt door „den mantel der gerechtigheid”, werden in den tempeltoestand gebracht en hebben sedertdien een veel helderder inzicht in de waarheid ontvangen dan zij ooit gehad hadden. Naarmate zij in onzelfzuchtige toewijding aan den Heer vorderingen maakten, is ook hun waardeering en inzicht der waarheid toegenomen.

Te dien tijde vormden groote getalen van belijdende Christenen op aarde een deel van de organisatie die bekendstaat als het „georganiseerde Christendom” of de kerksystemen. Ongeveer in het jaar 1918 keerden de leiders in deze kerksystemen den Heer en zijn koninkrijk den rug toe, vielen geheel van hem af en namen het redmiddel, dat de Volkenbond genoemd wordt en van duivelschen oorsprong is, aan en huldigden dit als het op aarde geopenbaarde koninkrijk Gods. De wensch der volken zou nu door middel van deze organisatie vervuld worden. Het oordeel des Heeren was daarom gericht tegen de

systemen van den zoogenaamden georganiseerden godsdienst. De feiten staven de gevolgtrekking volkomen, dat het oordeel bij het huis Gods in 1918 begon, toen de Heer tot zijn tempel kwam en dat toen de getrouwen in Zion opgebouwd werden.

Gelijkenissen

Als Jezus zijn volgelingen over zijn komst en zijn koninkrijk leerde, sprak hij in gelijkenissen. Vele dezer gelijkenissen waren profetieën. Wij noemen hier de gelijkenissen van de ponden en de talenten. In de profetie van de ponden beeldt Jezus zichzelf uit als 'een edelman die naar een ver land reist om een koninkrijk voor zich in ontvangst te nemen en daarna weder te keeren'. (Lucas 19:12) In werkelijkheid ontving Jezus zijn koninkrijk in 1914, toen God hem gebod om te heerschen. (Ps. 110:2) Zijn terugkeer moet vanzelfsprekend na dien tijd zijn en moet derhalve betrekking hebben op zijn komst tot zijn getrouwen om hen tot zich te nemen, zooals hij geprofeteerd had. In de profetische gelijkenis van de ponden wijst Jezus op zichzelf als een man, die naar een ver land reist: „En geroepen hebbende zijne tien dienstknechten, gaf hij hun tien ponden en zeide tot hen: Doet handeling totdat ik kom.” (Lucas 19:13) In dien zelfden zin staat in de gelijkenis van de talenten geschreven, dat hij „zijne dienstknechten riep, en hun zijn goederen overgaf; en den éénen gaf hij vijf talenten, en den anderen twee, en den derden één, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond”. — Matth. 25:14, 15.

De vervulling van deze profetieën begon, toen Jezus in den hemel opvoer, waar hij moest wachten totdat hij zijn koninkrijk of regeering, waarover hij de groote Heerscher zou zijn, zou ontvangen. Ge-

urende zijn afwezigheid waren alle koninkrijks- of regeeringsbelangen hier op aarde toevertrouwd aan degenen die een verbond gesloten hadden om God's wil te doen, waaronder begrepen waren al degenen die gedurende de periode waarin Jezus als de Engel den weg voor Jehova bereidde, tot een kennis der waarheid zouden komen en zich zouden wijden om dienovereenkomstig te handelen. (Mal. 3:1) Al deze koninkrijksbelangen noemde de Heer onder de symbolen goederen, talenten, geld en ponden.

Wie zouden nu den Heer getrouw blijven en zich geheel aan zijn belangen wijden onder uitsluiting van alle wereldsche belangen, totdat hij komen zou? Wie zou hij bij zijn komst getrouw bevinden? Dan lezen wij in de profetie: „En zijne burgers haatten hem, en zonden hem gezanten na, zeggende: Wij willen niet dat deze over ons Koning zij.” (Lucas 19:14) De geestelijken hebben als leiders in de zoogenaamde „Christenheid” de aanspraak gemaakt burgers van het koninkrijk des Heeren te zijn. Het laatst geciteerde deel van de profetie ging in vervulling, toen de geestelijken als leiders en beheerders der kerkelijke systemen verklaarden, dat zij den Volkenbond zouden oprichten als middel om te regeeren, dat zij en hun bondgenooten, het kapitaal en de politiek, dezen bond zouden besturen en dat zij Christus niet als heerscher over hen wilden hebben.

Christus Jezus ontving zijn koninkrijk en begon zijn heerschappij in 1914. Kort daarna keerde hij volgens deze profetieën weder. Met welk doel? Zijn antwoord is, dat hij zou komen om met zijn dienstknechten af te rekenen, dat wil zeggen, om hen te oordeelen. In de profetische gelijkenis wordt dit aldus uitgedrukt: „En het geschiedde toen hij wederkwam, als hij het koninkrijk ontvangen had, dat hij zeide dat die dienstknechten tot hem zouden geroepen worden,

wien hij het geld gegeven had, opdat hij weten mocht wat een iegelijk met handelen gewonnen had." (Lucas 19: 15) „En na eenen langen tijd kwam de heer van die dienstknechten, en hield rekening met hen." (Matth. 25: 19) Deze afrekening met zijn dienstknechten is hetzelfde als het oordeel of de beproeving die door de profeten aangekondigd was. — Mal. 3: 1-3; Ps. 11: 4, 5.

Dan verklaart de profetische gelijkenis, wat de gevolgen van deze afrekening of dit oordeel zouden zijn, welke wij hier in de omgekeerde volgorde beschouwen. Ten eerste de vijanden, namelijk de geestelijkheid en de heerlijken harer kudden: „Doch deze mijne vijanden, die niet hebben gewild, dat ik over hen koning zoude zijn, brengt ze hier en slaat ze hier vóór mij dood." (Lucas 19: 27) De feiten toonen aan, dat deze profetie in 1919 vervuld werd, toen de Volkenbond door de geestelijkheid en de heerlijken der kudde werd aangenomen in plaats van Christus als den grooten Heerscher. Daardoor verloren zij voor altijd de gelegenheid om tot het koninkrijk van Christus te behooren. In een andere profetische gelijkenis worden zij afgebeeld als „onkruid", dat in busselen samengebonden wordt om vernietigd te worden. (Matth. 13: 30) Op grond van de krachtige verkondiging van God's waarheid door zijn getrouwe dienaren en op grond van de uitoefening van de „wijsheid" der geestelijkheid zagen de kerksystemen zich gedwongen, zich in den bussel van het kerkenbondstelsel te binden. Daarom is de gelegenheid tot deelhebberschap aan het koninkrijk van Christus voor hen voorgoed voorbij.

De dienstknecht die de hem toevertrouwde koninkrijksbelangen, voorgesteld door de ponden en de talenten, niet op de juiste wijze behartigde, als de gelegenheid zich daartoe voordeed, verloor al deze be-

langen, doordat de Heer ze hem ten tijde der afrekening ontnam, en deze werden gegeven aan degenen die door den Heer als getrouwen goedgekeurd werden. De Heer noemt deze ontrouwen „onnutte dienst-knechten”, en betreffende al dezulken verklaart de profetie, dat zij gebonden en in de uiterste duisternis geworpen worden. (Matth. 25: 24-30; Luc. 19: 20-24) De feiten toonen aan, dat dit deel der profetie na 1918 in vervulling is gegaan. Zij die in gebreke gebleven zijn of geweigerd hebben getrouw de belangen van het werk des Heeren te behartigen, door hem oprecht onder de menschen te vertegenwoordigen, hebben hun belangstelling in het koninkrijk verloren en hebben geen begrip of inzicht in God's voornemens. Zij bevinden zich in duisternis.

De groote Profeet toont aan, dat er bij onderzoek bij zijn komst tot den tempel ook een klasse getrouwen zou aangetroffen worden. Nadat hij zich van hun getrouwheid overtuigd heeft, zegt de Heer tot hen: „Wel, gij goede dienstknecht, dewijl gij in het minste getrouw zijt geweest, zoo heb macht over tien steden.” (Luc. 19: 17) „En zijn heer zeide tot hem: Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten, ga in in de vreugde uws heeren.” Zij die de getrouwe klasse vormen, worden goedgekeurd en uitgenoodigd om in de vreugde des Heeren in te gaan. De Heer draagt dan al zijn koninkrijksbelangen op aarde aan de getrouwen op. Alle belangen of gelegenheden om den Heer te dienen, worden van de ontrouwen weggenomen en aan de getrouwen gegeven, terwijl deze getrouwe klasse dan voortaan het „overblijfsel” genoemd wordt.

De Heer sprak een andere profetie uit in verband met zijn komst tot zijn tempel en het brengen van de

getrouwen in zijn organisatie. Hij vergeleek daarbij de vurige beproeving met den zondvloed in Noach's dagen, waarbij hij Noach en zijn getrouw gezin gebruikte om de getrouwe klasse te illustreeren, die naar den Heer zou uitzien en alles in het werk zou stellen om zijn belangen te behartigen. Hij toont dan aan, dat er twee samen in het veld zullen dienen, beiden de aanspraak makende den Heer te vertegenwoordigen, doch slechts één zou goedgekeurd worden. Dan voegt de Heer er aan toe: „Waakt dan, want gij weet niet in welke ure uw Heer komen zal. Wie is dan de getrouwe en voorzichtige dienstknecht, denwelke zijn heer over zijne dienstboden gesteld heeft, om hunlieden hun voedsel te geven ter rechter tijd? Zalig is die dienstknecht, welken zijn heer komende, zal vinden alzóó doende. Voorwaar ik zeg u, dat hij hem zal zetten over alle zijne goederen.” — Matth. 24:42, 45-47.

De feiten in vervulling van deze profetie toonen aan, dat er sedert 1918 een klein aantal getrouwe en waarachtige volgelingen van Christus Jezus geweest is, dat getuigenis voor den naam van Jehova, zijn Koning en zijn koninkrijk heeft afgelegd. Deze getrouwe klasse heeft den verstandigsten weg gekozen, omdat zij gedaan heeft wat de Heer haar heeft opgedragen, en de getrouwen handelen steeds overeenkomstig de aanwijzingen des Heeren. De Heer noemt deze klasse den „getrouwe en voorzichtige dienstknecht”. Er is ook een klasse die een tegenovergestelden weg genomen heeft en zich tegen het werk des Heeren, tegen het geven van een getuigenis voor zijn naam en koninkrijk verzet, en deze wordt genoemd de „kwade dienstknecht”. (Matth. 24: 48-51) Het zijn de leden van de „getrouwe en voorzichtige dienstknecht”-klasse, die de kinderen van Zion zijn, voortgebracht en opgebouwd in de organisatie des Heeren.

Het Overblijfsel

Jehova liet zijn profeet voorzeggen, dat er een overblijfsel onder zijn volk zou zijn. „Te dien dage zal de Heer der heirscharen tot een heerlijke kroon en tot een sierlijken krans zijn den overgeblevenen zijns volks, en tot eenen geest des oordeels dien die ten oordeel zit en tot eene sterkte dengenegen die den strijd afkeeren tot de poort toe.” (Jes. 28: 5, 6) De Israëlieten waren een profetisch volk. Vele der profetieën hadden een gedeeltelijke of kleine vervulling bij dit volk; maar de volledige vervulling heeft plaats ten opzichte van het geestelijk Israël, namelijk onder degenen die een verbond met den Heer gesloten hebben om de voetstappen van Jezus te volgen. Er had onder de Joden een groote afval van den Heer en hun verbond met hem plaats, terwijl er slechts een klein overblijfsel getrouw bleef, waarvan Paulus getuigde. (Rom. 11: 5) Ook Jesaja sprak van een klein overblijfsel, dat blijven zou. (Jes. 1: 9) Voorts profeteerde hij, dat hij en zijn kinderen gegeven waren voor „teekenen en wonderen in Israël”. (Jes. 8: 18) De woorden „teekenen” en „wonderen” hebben betrekking op aanwijzingen die met groote duidelijkheid op iets in de toekomst wijzen. God leidde het geven van namen aan Jesaja's zonen. De naam van den eene beteekende de strenge en onvermijdelijke oordeelen waarmede de Heer zijn belijdend volk zou bezoeken. (Jes. 8: 1) De naam van den andere beteekende „het overblijfsel zal wederkeeren” en op grond van trouw den zegen des Heeren ontvangen. (Jes. 7: 3) Deze profetie komt nauwkeurig overeen met hetgeen Jezus profeteerde in de profetische gelijkenissen van de ponden en de talenten.

Een overblijfsel is datgene wat overblijft nadat het grootste gedeelte is weggenomen. Het oordeel dat begon toen de Heer in 1918 tot den tempel kwam, heeft

velen weggenomen en een overblijfsel gelaten dat beloofd heeft den Heer getrouw te blijven. Het overblijfsel is de goedgekeurde klasse die den mantel der gerechtigheid ontvangt en aan welke de kleederen des heils gegeven worden (Jes. 61: 10, Matth. 22: 2-14), en die het bruiloftskleed draagt. In betrekking tot den tijd van Jezus' komst tot zijn tempel ten gerichte zeide hij: „Doch de Zoon des menschen als hij komt, zal hij ook geloof vinden op de aarde?” (Luc. 18: 8) Zijn profetie in de gelijkenissen van de ponden en de talenten toont aan, dat velen niet getrouw zouden blijven, in tegenstelling met het overblijfsel dat dan getrouw bevonden zou worden. Ook profeteerde hij bij een andere gelegenheid, dat hij uit de belijdende koninkrijksklasse degenen zou vergaderen die ontrouw en wetteloos zouden zijn, en dat er dan een overblijfsel zou overblijven. — Matth. 13: 41-49.

God zeide door zijn profeet Jesaja: „Dies zal ik hem een deel geven onder de aanzienlijken, en zal hij met machtigen buit deelen.” (Jes. 53: 12, Leidsche Vertaling) „De machtigen” stellen de getrouwen voor die de vurige beproeving doorstaan en krachtig in den Heer blijven. (Ps. 118: 13, 14; Efeze 6: 10) Dit is de klasse die met den Heer in zijn troon zal zitten en macht over de volken zal hebben. (Openb. 2: 26, 27; 3: 21) Dit zijn degenen die met Christus in den hemel zullen regeeren. (Openb. 20: 6) Niet al degenen die navolgers van Christus belijden te zijn en in zijn naam spreken, zullen in het koninkrijk zijn. (Matth. 7: 22, 23) Slechts de „getrouwen en waarachtigen” zullen het overblijfsel vormen en degenen zijn die een aandeel in het koninkrijk zullen ontvangen. Alle anderen zullen uitgeschud worden, zooals de profetische woorden des Heeren aantoonen. (Hebr. 12: 26, 27) Dit schudden en scheiden duurt vanaf het jaar 1918 voort. Het overblijfsel wordt opgebouwd tot een deel van

Zion en wordt daardoor een deel van God's organisatie.

De Bijeenvergadering

Jehova voorzeide door zijn profeet de bijeenvergadering van zijn getrouw volk tot zichzelf: „Verzamelt mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande.” (Ps. 50: 5) Het hiergenoemde verbond met offerande is het verbond dat God met Jezus sloot, toen hij hem de goddelijke natuur beloofde te geven, welk verbond aan den Jordaan ten tijde van Jezus' doop gesloten werd. Op voorwaarde van volle toewijding aan den Heer tot den dood werden anderen uitgenoodigd in dit verbond een aandeel te hebben. (Luc. 22: 28-30, Diaglott) Velen zijn overeengekomen om God's wil te doen; maar slechts het sluiten van een verbond is niet voldoende. Hij die begunstigd wordt met een aandeel in dat verbond moet toonen getrouw en waarachtig te zijn door zijn deel van dat verbond te vervullen. Uit de woorden van den profeet blijkt, dat eenigen getrouw en eenigen ontrouw zouden zijn. De vergadering tot Jehova vindt plaats als de Heer tot zijn tempel komt en zijn belijdend volk op de proef stelt. De goedgekeurden worden tot den Heer vergaderd door in den tempeltoestand gebracht en als een deel van Zion of God's organisatie opgebouwd te worden. De getrouwen zijn degenen die de goedertierenheid Jehova's genieten op grond van het feit dat zij hem toegewijd zijn en hij hen liefheeft.

Deze zelfde tekst wordt door Rotherham aldus weergegeven: „Vergadert u tot mij, gij mijne menschen van goedertierenheid, die mijn verbond met offerande plechtig gesloten hebt.” Op den bestemden tijd scheiden de getrouwen zich van de ontrouwen af door den wijzen en getrouwen wandel of weg dien zij volgen.

Nadat het onderzoek afgelopen is en de Heer hen getrouw bevonden heeft, zet hij hen apart, scheidt hij hen af tot een groep, welke hij voor zijn doeleinden zal gebruiken. (Jes. 43: 21) Deze vormen dus het overblijfsel. Tegen deze overblijfselklasse is het in het bijzonder, dat de vijand zijn aanvallen richt, omdat zij de eenigen zijn, die den Heer getrouw op aarde vertegenwoordigen; en zij stellen zich in den dag des Heeren uit vrijen wil en vreugdevol ter beschikking en verheugen zich in hetgeen de Heer hun opdraagt. — Openb. 12: 17; Ps. 110: 3.

De Schuilplaats

Jehova liet zijn profeet schrijven over een schuilplaats voor degenen die tot den Heer vergaderd zouden worden. „Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.” (Ps. 91: 1) Deze profetie kon niet eerder in vervulling gaan dan na de komst van den Heer tot zijn tempel, tenminste wat betreft de gemeente op aarde. Niemand zou in de schuilplaats des Allerhoogsten kunnen gebracht worden, als hij niet eerst een deel van de organisatie des Heeren is. Na het onderzoek, waarbij de goedgekeurden aan het licht gebracht worden, neemt de Heer hen in Jehova's organisatie op, waar zij zich in veiligheid bevinden. Als zij den Heer getrouw blijven, zullen zij in alle eeuwigheid in deze plaats van zekerheid blijven. Vandaar dat de profeet zegt: „Want gij, Heer, zijt mijne toevlucht; den Allerhoogsten hebt gij gesteld tot uw vertrek: u zal geen kwaad wedervaren, en geene plaag zal uwe tent naderen.” — Ps. 91: 9, 10.

Verblijf te houden in de schuilplaats des Allerhoogsten wil zeggen opgenomen te zijn in God's organisatie, waarvan Christus Jezus het Hoofd is. Nie-

mand zou deze plaats kunnen binnengaan, als hij geen kind Gods is en met den geest van Jehova gezalfd werd, zijn verbond getrouw is gebleven, in den tempel des Heeren gebracht en een deel van zijn organisatie gemaakt is. In deze profetie staat geschreven: „Want hij zal zijne engelen van u bevelen.” (Ps. 91: 11) Het hier gebezigde woord „bevelen” beteekent aan een of meerderen de zorg over iemand anders toevertrouwen. (Zach. 3:7) Het is God die deze engelen daartoe aanstelt, waaruit dus blijkt, dat deze engelen een deel van God's organisatie zijn en dat degenen die het overblijfsel vormen en in de schuilplaats des Allerhoogsten gebracht worden, de speciale bescherming genieten die God voor hen door de goede diensten zijner engelen bestemd heeft. De Schrift toont aan, dat God heilige engelen gebruikt als boodschappers en dat zij een deel van zijn organisatie vormen, en wanneer het getrouwe overblijfsel een deel van zijn organisatie wordt, geniet het deze speciale bescherming. — Luc. 1: 19; Ps. 34:7.

Toen de bende op het punt stond Jezus gevangen te nemen, sloeg Petrus het oor van een der bendeleden af. Jezus zeide toen tot hem: „Of meent gij dat ik mijnen Vader nu niet kan bidden, en hij zal mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten?” (Matth. 26: 53) Ongetwijfeld stonden toen deze legioenen engelen ter assistentie van Jezus gereed en waren deze aan zijn bevel onderworpen. Dat God zijn getrouw overblijfsel dat in zijn organisatie gebracht is, speciale hulp en bescherming verleent, wordt duidelijk door de woorden van den profeet bevestigd: „Hij zal mij aanroepen, en ik zal hem verhooren; in de benauwdheid zal ik bij hem zijn, ik zal er hem uittrekken en zal hem verheerlijken.” (Ps. 91: 15) Er is een speciale reden voor deze bescherming, en deze zal in een volgend hoofdstuk besproken worden.

De Steen

Jehova gebod, dat Salomo voor den naam des Heeren een huis of tempel te Jeruzalem zou bouwen. (1 Kon. 5:5) De Heer gaf aanwijzingen voor de bereiding van het materiaal voor dit huis. „Het huis nu als het gebouwd werd, werd met volmaakten steen, zooals die toegevoerd was, gebouwd; zoodat geene hameren noch bijlen of eenig ijzeren gereedschap gehoord werd in het huis, als het gebouwd werd.” (1 Kon. 6:7) Het bouwen van Salomo's tempel was een profetische daad. Het voorzeide het bouwen van het geestelijk huis of den geestelijken tempel Gods, waar van Christus Jezus het Hoofd is. (Hebr. 3:6) Het „geestelijk huis” des Heeren wordt opgebouwd met levende steenen. (1 Petr. 2:3-5) God liet zijn profeet het volgende schrijven: „Daarom alzoo zegt de Heer Jehova: Zie, ik leg eenen grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen die wel vast gegrondvest is: wie gelooft die zal niet haasten; en ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overloopen.” — Jes. 28:16, 17.

Het feit dat deze profetie betrekking neemt op den tijd des oordeels in verband met het leggen van den „hoofdhoeksteen”, kan niet over het hoofd gezien worden. Het leggen van den steen, waarvan hier door den profeet melding gemaakt wordt, houdt verband met God's organisatie. Wat wordt met den steen bedoeld? De Schrift spreekt dikwijls over Jezus Christus als den Koning. De trouwe volgelingen die een deel van het huis of de organisatie des Heeren worden, worden eveneens een deel van zijn koninkrijk of koninklijke familie. Zij worden pilaren in den tempel Gods. De uitdrukking „koninkrijk” wordt soms op

Christus toegepast. (Matth. 21:43) Derhalve is volgens de Schrift de beteekenis van de door den Profet Jesaja gebezigde uitdrukking „De Steen” God's gezalfde Koning. Soms spreekt de Schrift ook van Jezus Christus als het koninkrijk. (Luc. 17:21) In dergelijke gevallen beteekent het koninkrijk de Koninklijke. De apostel citeert de profetie van Jesaja en identificeert Jezus Christus uitdrukkelijk als het Hoofd of den hoofdhoeksteen. (1 Petr. 2:1-8) De Apostel Paulus doet eveneens een aanhaling uit dezelfde profetie en identificeert Jezus als den Steen. (Rom. 9:32,33; Efeze 2:20,22) „De Steen” beteekent derhalve God's gezalfde Koning, terwijl het leggen van den hoeksteen betrekking heeft op zijn aanbieding als Koning voor zijn belijdende kinderen.

De profetie van Jesaja 28:16 heeft een dubbele vervulling. De eerste of miniatuur-vervulling vond plaats, toen Jezus op aarde was; een volledige vervulling later, wanneer hij tot zijn tempel komt. De Israëlieten waren God's zinnebeeldig of profetisch volk. Jezus werd tot hen gezonden, en zoolang hij op aarde was heeft hij tot niemand anders gepredikt. Jezus werd tot Koning gezalfd, en begon toen de prediking van het koninkrijk. De steen was toen echter nog niet gelegd. De Joden moesten een gelegenheid ontvangen hem als hun Koning aan te nemen en Jezus moest eerst beproefd worden, omdat de profetie zegt, dat de Steen „een beproefden steen” is. Gedurende de drie en een half jaar van zijn dienst werd Jezus zwaar beproefd, waarbij Satan de vijand hem op alle mogelijke wijzen trachtte te vernietigen. (Matth. 4:1-10) Onder de vurige beproevingen bleek hij getrouw en waarachtig tegenover God te zijn, zoodat hij „kostelijk” genoemd mocht worden. Te bestemder tijd reed Jezus Jeruzalem binnen en bood zich den Israëlieten

als Koning aan. Dit vormde de kleine vervulling van deze profetie. — Matth. 21: 1-10.

Het officieele element onder de Israëlieten, dat gevormd werd door de geestelijkheid, de politici en de commercieele machten, verwierp Jezus als Koning en trachtte alle anderen tegen hem te keeren. Kort daarop richtte Jezus zijn schreden tot den tempel en dreef de wisselaars uit, en hij berispte degenen die zich tegen het koninkrijk verzetten. (Matth. 21: 13) Den volgende dag sprak hij den vloek over den vijgeboom uit, waardoor hij profetisch verklaarde, dat het Joodsche volk voortaan van welvaart verstoken zou zijn en ten onder zou gaan. Op denzelfden dag citeerde hij uit de profetie van Psalm 118, toen hij voor het regerende element van Israël stond, de volgende woorden: „Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van den Heer is dit geschiedt, en het is wonderlijk in onze oogen? Daarom zeg ik ulieden, dat het koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en aan een volk gegeven dat zijne vruchten voortbrengt.” (Matth. 21: 42, 43) Bij die gelegenheid zeide hij dat hij zich als Koning had aangeboden en dat zij hem nu verworpen hadden en dat hun gelegenheid om tot het koninkrijk te behooren, nu voorgoed geëindigd was.

Evenals Salomo materiaal voor den tempel of het huis des Heeren bijebracht, alvorens hij begon te bouwen, heeft ook God door Christus Jezus, van Pinksteren tot zijn tweede komst, materiaal voor het geestelijk huis des Heeren bijeengebracht. Op den gedenkwaardigen dag van het Pinksterfeest ontvingen de getrouwe discipelen van Jezus de zalving van den heiligen geest en werden daardoor toekomstige leden van het huis des Heeren. Zij werden bereid als materiaal voor het huis en ter zijde gelegd, totdat de be-

stemde tijd voor den tempelbouwer gekomen zou zijn, zooals Paulus verklaarde. (2 Tim. 4:6-8) De periode vanaf Pinksteren tot de tweede komst des Heeren is gebruikt om andere levende steenen te bereiden om in het huis des Heeren te worden opgebouwd. Hieromtrent staat geschreven: 'Gij zijt ook levende steenen, opgebouwd in het geestelijk huis.' (1 Petr. 2:3-5) Alle gezalfden des Heeren die ooit een deel van de koninklijke familie des hemels of van het koninkrijk zullen zijn, zijn derhalve levende steenen, die evenals Christus bereid worden om te bestemder tijd in het huis des Heeren geplaatst te worden. De plaatsing dezer steenen geschiedt in stilte en zonder de aandacht van de wereld te trekken, zooals ook het materiaal in Salomo's tempel zonder het geluid van werktuigen of rumoer geplaatst werd.

Volledige Vervulling

In het jaar 1914 plaatste God zijn gezalfden Koning op zijn troon en gebod hem temidden zijner vijanden te heerschen. (Psalm 2:6; 110:2) Drie en een half jaar daarna, namelijk in 1918, kwam de Heer tot zijn tempel. Te dien tijde bood hij zich aan zijn belijdend volk als hun Koning en als de rechtmatige Heerscher aan. Jezus Christus was toen eveneens een beproefde en kostbare Steen. In den grooten strijd die in den hemel tusschen Christus Jezus en den vijand Satan gestreden werd, behaalde hij de overwinning, en hij was toen dus beproefd, getrouw en waarachtig, en de Overwinnaar. (Openb. 12:7-10) Toen hij zich als Koning bij de volledige vervulling aanbood, verheugden zich degenen die hem geloofden en aannamen, grootelijks, en voor hen is hij en zal hij altijd zijn „kostbaar”.

In dien tijd werd de profetie vervuld, voor zoover het het leggen van den hoeksteen betrof. Daarna volgde de openbaring en verkondiging der waarheid, die God gebruikt heeft en nog steeds gebruikt om de toevlucht der leugens, waarmede Satan de zinnen der menschen verblind heeft, weg te vagen. (Jes. 28:17) Petrus zegt, terwijl hij deze profetie citeert: „Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, ik leg in Zion een uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en die in hem gelooft zal niet beschaamd worden.” — 1 Petr. 2:6.

God's gezalfde Koning, Christus Jezus, is zoowel de grond- als de uiterste hoeksteen. De grondsteen van het gebouw is die welke het gewicht van het gebouw torst. Als de bouw vordert, komt een tijd, waarop de juiste hoek bepaald en de grondlijn van het gebouw gelegd moet worden. Op dat oogenblik wordt dan de hoofdhoeksteen van het gebouw op zijn plaats gebracht en het paslood neergelaten, waarbij dan iedere steen in overeenstemming met den hoeksteen moet zijn. Evenals het materiaal van het huis des Heeren dat Salomo bouwde, van tevoren bereid werd en daarna ingebouwd werd zonder rumoer, wordt ook het materiaal voor het heerlijke huis des Heeren zonder rumoer bereid en samengebracht. De uiterste hoeksteen wordt gelegd en de andere steenen van het gebouw worden er mede in overeenstemming gebracht, omdat zij het beeld en de gelijkenis van den uitersten hoeksteen moeten dragen. — Romeinen 8:29.

Aanstoot

Jehova's profetie zeide van denzelfden kostbaren Steen: „Hij zal ... zijn ... tot een steen des aanstoots en tot een rotssteen der struikeling den twee huizen Israëls.” (Jes. 8:14) Er waren twee deelen van het huis

Israëls, (1) de heerschende klasse in het zuidelijk deel van het land, die de aanspraak maakte de wet Gods te kennen, die Jezus hoorde en alle reden had te gelooven dat hij de Messias was; en (2) het volk in het algemeen, meer in het bijzonder degenen die het noordelijk gedeelte van het land bewoonden. De leiders van Israël naderden den Heer met hun lippen, terwijl hun harten ver van hem verwijderd waren. Het was hun plicht het volk in God's Woord der waarheid te onderwijzen, maar zij deden het niet. Het volk in het algemeen verwachtte een koning, naar hun aangezegd was; en toen zij hoorden over Jezus, wilden zij hem met geweld koning maken, als hij het niet verhinderd had. (Joh. 6: 15) Toen hij zich als Koning aanbod, verwierp de heerschende klasse hem en hij werd eveneens door bijna het geheele volk verworpen. „Beide huizen” of deelen van Israël namen aanstoot aan Christus als Messias en Koning. Slechts een overblijfsel van Israël geloofde in den Heere Jezus als de Christus en bleef getrouw. Dit was een miniatuurvervulling dezer profetie. — Rom. 9: 32, 33; 11: 5.

Vanaf Pinksteren tot de tweede komst des Heeren werd het evangelie gepredikt, en velen hoorden en geloofden. Deze zijn gescheiden in twee huizen of groepen. De geestelijkheid organiseerde een godsdienstsysteem, de „Christelijke godsdienst” genaamd, en in dat systeem zijn de politici, de militaire leiders en de welgestelden steeds „de heerlijken der kudde” geweest. Een groot aantal menschen heeft zich bij de kerk aangesloten, maar omdat zij arm en ongeletterd waren, werden zij op den achtergrond gehouden.

In 1878, toen de Heer het werk van de herstelling der grondwaarheden voor zijn volk begon, kwamen velen uit de kerksystemen en kwamen tezamen ter bestudeering van het Woord des Heeren en om elkan-

der in het allerheiligst geloof op te bouwen. Deze vormden het andere geestelijke huis Israëls. In dit huis werden twee deelen openbaar: ten eerste, de leiders in de gemeente die tot de gevolgtrekking kwamen dat zij op grond van hun geleerdheid en de positie die zij in de gemeente innamen, recht hadden op meer gunstbewijzen en eereplaatsen; en vervolgens degenen die de waarheid liefhadden en naar den tijd uitzagen dat zij gereed zouden zijn om naar den hemel te gaan en bij den Heer te zijn. In deze beide takken zijn er eenigen geweest die God werkelijk liefhadden en de beproeving doorstaan hebben.

God's gezalfde Koning, de Steen, werd in 1918 in volkomenheid gelegd, toen hij tot zijn tempel kwam en zich als Koning aanbood. Daarna kwam de ergernis. Het „georganiseerde Christendom” is een benaming voor de nominale kerksystemen. In 1918 verwierpen deze systemen Christus als koning door als plaatsvervangende voor hem den Volkenbond aan te nemen. Zij struikelden dus over den Steen en vielen. Voor degenen die uit de kerksystemen gekomen waren en die de bewijzen voor de tegenwoordigheid des Heeren erkend en aangenomen hadden, volgde er nu een vurige beproeving.

Velen dezer verwierpen het bewijs van de tegenwoordigheid des Heeren, dat hij zijn regeering begon en tot zijn tempel gekomen was, en zij vielen af. Zij die de beproeving doorstonden en door deze vurige beproeving gereinigd werden, zijn degenen die het overblijfsel vormen. Deze werden een deel van de organisatie des Heeren, terwijl de anderen zich afskeerden. De feiten toonen dus aan, hoe de beide huizen Israëls vielen en een overblijfsel zich staande hield. De beproeving van 1918 is een verder bewijs, dat de Heer tot zijn tempel kwam en te dien tijde als uiterste hoeksteen in volkomenheid gelegd werd.

„ Te dien Dage”

In de profetie wordt de uitdrukking „te dien dage” dikwijls gebruikt en heeft in het bijzonder betrekking op de periode waarin de Heer Zion opbouwt. „Dien dag” is de dag des Heeren, omdat deze tijd begint, als God zijn Koning op zijn troon plaatst en hem uitzendt om Zion op te bouwen. Ten bewijze hiervan leze men de woorden van God's profeet: „Doet mij de poorten der gerechtigheid open, ik zal daardoor ingaan, ik zal den Heer loven. Dit is de poort des Heeren, door welke de rechtvaardigen zullen ingaan.” — Ps. 118: 19, 20.

Toen de Heere Jezus in 1914 op zijn troon gezet werd (Ps. 2:6), begon het koninkrijk in werking te treden en werd daardoor de toegangsweg tot het koninkrijk geopend, zooals hier voorgesteld wordt door „de poorten”, en door deze poorten zullen de rechtvaardigen in God's organisatie ingaan. In dit verband zegt de profeet: „Ik zal u loven, omdat gij mij verhoord hebt en mij tot heil geweest zijt.” (Ps. 118:21) Dit deel van de profetie heeft in het bijzonder betrekking op het oogenblik, waarop de Heer zijn goedgekeurden onder den mantel der gerechtigheid bracht en hun de kleederen des heils gaf, waardoor zij als een deel van God's organisatie geïdentificeerd worden. Dan gaat de profeet verder:

„De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden.” (Ps. 118:22) God's gezalfde Koning wordt het belijdende volk Gods aangeboden en wordt door velen verworpen, doch met vreugde door het overblijfsel aangenomen. De laatste klasse erkent en waardeert de groote waarheid, dat de Heer thans in zijn heiligen tempel is, en zij zegt daarom: „Dit is van den Heer geschied, en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag dien de Heer gemaakt heeft: laat ons op denzelfden ons ver-

heugen en verblijd zijn." (Ps. 118: 23, 24) Door deze profetie, die Jezus aanhaalde en op zichzelf toepaste, wordt „dien dag" met zekerheid vastgesteld. Het is „de dag", waarop God door Christus Jezus begint te werken om zijn naam te rechtvaardigen, en daarom is het „de dag des Heeren". — Ps. 110: 2-5.

Waar dus bij de onderzoeking van profetie de uitdrukking „te dien dage" voorkomt, kan de onderzoeker voor zich den tijd vaststellen, waarop haar vervulling begint. Als eenmaal de tijd aangeduid met de woorden „te dien dage", vastgesteld is, kan hij daaruit de gevolgtrekking maken dat de profetie, voor zoover zij den Koning betreft, niet voor het begin van „dien dag" in het jaar 1914 in vervulling kon gaan, en, wat de getrouwe medeverbondenen van den Heere Jezus betreft eerst na 1918. Dan eerst begint de tempelklasse te beseffen, dat er strijd gevoerd wordt tusschen het 'zaad der vrouw' en het 'zaad der slang'; en daar zij een groot verlangen heeft den Heer getrouw te zijn en met hem de overwinning te behalen, bidt zij met ijver en vreugde: „Och Heer, geef nu heil, och Heer, geef nu voorspoed. Gezegend zij hij die daar komt in den naam des Heeren. Wij zegenen ulieden uit het Huis des Heeren." — Ps. 118: 25, 26.

De Heerscher

God's profeet voorzeide niet alleen de plaats van de geboorte van Jezus als Heerscher, maar stelde tevens den tijd vast, waarop zijn heerschappij zou beginnen en waarop hij Zion zou opbouwen en het overblijfsel een plaats in God's organisatie zou toewijzen. „Daarom zal hij hen overgeven tot den tijd toe, dat zij, die baren zal, gebaard hebbe; dan zullen de overigen zijner broederen zich bekeeren met de kinderen Israëls." (Micha 5:2) Deze tijd is ongeveer ten tijde

dat Zion baart en de natie der gerechtigheid voortbrengt en haar functie begint. Dan is het, dat het overblijfsel in God's organisatie gebracht wordt.

„En hij zal staan en zal weiden in de kracht des Heeren, in de hoogheid van den naam des Heeren zijns Gods; en zij zullen wonen; want nu zal hij groot zijn tot aan de einden der aarde.” (Micha 5: 3) Jezus Christus, de Koning en het Hoofd van Zion, steunt en voedt zijn volk, zooals in de profetie ten uitdrukking gebracht wordt, en hij doet zulks in den naam en in de majesteit van Jehova God. Dit is in volkomen overeenstemming met de profetie van Jezus toen hij zeide: „Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer als hij komt, zal wakende vinden; voorwaar ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal ze doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen.” — Luc. 12: 37.

Als de Heerscher der wereld, als de groote Profeet, Priester en Koning zorgt Christus Jezus voor zijn huishouding en voedt haar met het „geschikte voedsel”, door voor haar de profetieën te ontsluiten en haar een waardeering er voor te geven. Hij bereidt een feest voor haar in de tegenwoordigheid van den vijand, en het overblijfsel nuttigt het voedsel, dat op genadige wijze voor haar bereid is, en het verheugt zich. (Ps. 23: 5) Dit voedsel ontvangen zij in den naam van Jehova en geven hem de heerlijkheid en de eer die zij daarvoor verschuldigd zijn. Dit is in het bijzonder sedert 1918 in betrekking tot het volk des Heeren in vervulling gegaan.

„Zeven Oogen”

Jehova liet zijn profeet schrijven: „Te dien dage zal des Heeren Spruite zijn tot sieraad en tot heerlijkheid, en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versieringen dengenen die het ontkomen zullen in Is-

raël." (Jes. 4: 2) Deze tekst heeft klaarblijkelijk betrekking op degenen die zich van de ontrouwen hebben afgescheiden en die hun geloof en toewijding aan God bewijzen. Doordat zij onder den mantel der gerechtigheid gebracht en leden van God's organisatie geworden zijn, zijn zij een deel van zijn „spruit”- of „knecht”-klasse geworden. Ter bevestiging hiervan schreef een der andere profeten Gods: „Want zie, ik zal mijnen knecht, de Spruite, doen komen.” (Zach. 3: 8) Deze knechtsklasse wordt gevormd door Christus Jezus het Hoofd en de leden van zijn „getrouwe en voorzichtige dienstknecht”, die op aarde zijn, (Jes. 42: 1; Matth. 24: 45) „Mijnen knecht, de Spruite” is een profetische verklaring betreffende God's organisatie, en heeft in het bijzonder betrekking op den tijd, waarop de Heer tot zijn tempel komt en Zion opbouwt. Dan zegt de profeet: „Want zie, aangaande dien steen welken ik gelegd heb voor het aangezicht van Jozua, op dien eenen steen zullen zeven oogen wezen; zie, ik zal zijn graveersel graveeren, spreekt de Heer der heirscharen, en ik zal de ongerechtigheid dez lands op eenen dag wegnemen.” — Zach. 3: 9.

De hier genoemde steen stelt God's gezalfde en geliefde Koning voor; terwijl „Jozua” de leden van de tempelklasse voorstelt, die hun vuile kleederen afgelegd hebben en onder den mantel der gerechtigheid gebracht zijn, hetgeen geschiedde, toen de Heer hen in den tempeltoestand bracht. — Zach. 3: 3-5.

„Zeven” is een symbolisch getal voor voltalligheid of volmaaktheid, terwijl „oogen” wijsheid symboliseeren. De uitdrukking „op dien eenen steen zullen zeven oogen wezen” stelt voor Christus Jezus de gezalfde Koning, die het volledige licht en volkomen wijsheid heeft, waardoor de tempelklasse verlicht en beschenen wordt. Zooals de profeet beschrijft, wordt het heerlijke Hoofd van Zion aan Jozua, namelijk aan de leden

van de tempelklasse, voorgelegd, en overeenkomstig God's wil laat Christus Jezus het licht der waarheid op hen schijnen. Dit is de reden, waarom de profetieën zich thans beginnen te ontvouwen en zich reeds vanaf de komst des Heeren tot zijn tempel en den opbouw van Zion ontvouwd hebben. Den leden van de tempelklasse wordt thans een plaats in God's organisatie toegewezen, en als zij getrouw zijn en tot het einde van hun aardschen loop in den tempeltoestand blijven, zal hun een vaste plaats in God's organisatie worden verleend om onder de engelen „die hier staan” te wandelen, waardoor aangetoond wordt dat zij een hogere positie dan die der engelen zullen bekleeden.” Zoo zegt de Heer der heirscharen: Indien gij in mijne wegen zult wandelen en indien gij mijne wacht zult waarnemen, zoo zult gij ook mijn huis richten en ook mijne voorhoven bewaren, en ik zal u wandelingen geven onder dezen die hier staan.” — Zach. 3:7; zie ook Lucas 22:30.

„Blinken”

Als Zion opgebouwd wordt, verkondigen de leden van Zion de heerlijkheid van Jehova God, en niet de heerlijkheid en eer van menschen. God liet zijn profeet schrijven: „Als de Heer Zion zal opbouwen zal hij in zijn heerlijkheid verschijnen.” (Ps. 102:17, Eng. Vert.) Vele Christenen zijn tot de grove dwaling vervallen menschen in plaats van Jehova eer en heerlijkheid te bewijzen. De Schrift wijst er met nadruk op, dat God een volk voor zijn naam geroepen heeft, opdat dit volk zijn deugden mocht verkondigen. (Hand. 15:14; 1 Petr. 2:9, 10) Christenen die thans nog de daden van menschen bezingen, betuigen daardoor, dat zij niet tot God's organisatie behooren, en als zij ooit tot deze organisatie behoord hebben, zijn zij er uit verwijderd. (Job 32:21, 22) „In zijnen tempel zegt hem een iega-

lijk: Eere;" (Ps. 29:9) Hieruit volgt dus, dat zij die in gebreke blijven of weigeren van Jehova's heerlijkheid te spreken, en die menschen als leeraars verhoogen, niet tot de tempelklasse behooren.

Menig belijdend Christen heeft zijn leeraren „verborgen". De geestelijkheid heeft dit herhaaldelijk gedaan en heeft vele anderen er toe gebracht hetzelfde te doen. De leeraren van het volk Gods zijn Jehova en zijn geliefde Zoon. De Zoon eert en verheerlijkt den Vader altijd. Het overblijfsel dat thans in den tempeltoestand gebracht is en de deugden van Jehova verkondigt, heeft de belofte dat al moge het veel moeilijkheden en tegenstand te verdragen hebben, zijn leeraars niet langer verborgen zullen blijven. „Als de Heer u brood der benauwdheid en water der bedrukteheid geeft, dan zullen uw leeraren niet langer verborgen blijven, met eigen oogen zult gij uw leeraren zien." (Jes. 30:20) De leden van de tempelklasse spreken van de heerlijkheid Gods.

Ter bevestiging van deze gevolgtrekking schreef God's profeet: „Uit Zion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende." (Ps. 50:2) Nu Zion opgebouwd is en de heerlijke „Spruit", Christus Jezus, als Hoofd het licht en de heerlijkheid zijns Vaders, Jehova, en van alle leden Zions die Jehova's deugden verkondigen, weerkaatst, schijnt Jehova uit Zion, zijn organisatie, blinkende. Deze organisatie verkondigt God's heerlijkheid en weerkaatst zijn licht, dat uit zijn organisatie komt, zoodat zelfs de menschen der wereld er veel van kunnen waarnemen.

Bliksemen

Door zijn profeet voorzeide Jehova, hoe zijn volk als leden van zijn organisatie „te dien dage" in den tempel des Heeren zou staan en de deugden van Je-

hova zou verkondigen. Dan voegt de profeet er aan toe: „Hij doet dampen opklimmen van het einde der aarde, hij maakt de bliksemen met den regen, hij brengt den wind uit zijne schatkamers voort.” (Ps. 135: 1-7) Jeremia de profeet Gods gebruikte deze zelfde woorden, en het verband toont aan, dat zij van toepassing zijn „te dien dage”, als de Heer Zion opbouwt. — Jer. 10: 13; 51: 16.

Bliksem is de ontlading van atmosferische electriciteit en gaat gewoonlijk met een heldere lichtstraal gepaard. Bliksem wordt daarom symbolisch gebruikt om de verlichting van God's waarheid voor te stellen.

Alle bliksemen zijn van Jehova afkomstig. „Vraagt gij aan Jehova regen in den tijd van den spaden regen, van Jehova die bliksemen maakt; en hij zal hun slagregens geven aan ieder kruid in het veld.” — Zach. 10: 1, Engelsche Vertaling.

Bliksem gaat gewoonlijk vergezeld van donder en een zware regenbui. De bliksem verlicht en openbaart datgene dat voordien door de duisternis bedekt was. Symbolisch gesproken verlicht God's bliksem zijn Woord voor degenen die op hem wachten, en openbaart en onthult datgene wat zich tegen God en zijn organisatie verzet. De profetie toont dus aan, dat haar vervulling plaats vindt in den tijd, waarin God zijn tegenwoordigheid aan zijn volk openbaart en het met de door den regen voorgestelde waarheid verkwikt en het grooter licht op zijn Woord geeft en zijn voornemens in betrekking tot hem bekendmaakt en terzelfder tijd den vijand ontmaskert.

Donder is een symbool voor de stem Gods. „Hebt gij eenen arm gelijk God? En kunt gij gelijk hij met de stem donderen?” (Job 40: 4) „De stem van uw donder was in den hemel.” (Ps. 77: 19, Eng. Vert.) „De God der eere dondert.” (Ps. 29: 3) Regen is een symbool van verfrisschende waarheid, die het hart van het

volk Gods verkwikt en verblijdt. „Want zij wachtten naar mij gelijk naar den regen, en sperden hunnen mond op als naar den spaden regen.” (Job 29:3) „Gij hebt zeer milden regen doen druipen, o God, en gij hebt uwe erfenis gesterkt als zij mat was geworden.” (Ps. 68:10) „Zingt den Heer bij beurte met dankzegging, psalmzingt onzen God op de harp: die de hemelen met de wolken bedekt, die voor de aarde regen bereidt, die het gras op de bergen doet uitspruiten.” — Ps. 147:7, 8.

Deze teksten toonen aan, dat de waarheid en het licht der waarheid van Jehova God komen. God's Woord is waarheid. (Joh. 17:17) Er wordt dus in profetische bewoordingen aangetoond, dat God in zijn tijd en op zijne wijze bliksem, donder en regen voortbrengt om zijn volk zijn waarheid te openbaren en het te verkwikken. De tijd waarin hij door middel hiervan een duidelijker inzicht in zijn profetie begint te openbaren, is nadat de Heer tot zijn tempel komt en Zion opbouwt. „En de tempel Gods in den hemel is geopend geworden, ... en daar werden bliksemen en stemmen en donderslagen.” — Openb. 11:19.

Als iemand bij een naderende onweersbui in het donker zit, verlichten de bliksemstralen voorwerpen die anders in duisternis gehuld zijn. Een lichtstraal zal dit voorwerp slechts zeer flauw belichten, maar als andere bliksemstralen volgen en krachtiger worden, zal dit voorwerp duidelijk onderscheiden worden. Zoo is het ook met de waarheid van het Woord Gods. Nadat de tempel geopend werd en de lichtstralen van God kwamen, vergezeld gaande van regenbuien, waardoor de waarheid voorgesteld wordt, had het volk Gods dat hem toegewijd is, aanvankelijk een beperkt inzicht, maar dit inzicht of begrip nam toe naarmate de bliksemen elkander met grootere heftigheid opvolgden. Dit is de reden waarom de waarheid thans beter

begrepen kan worden dan in vroeger dagen. Het is God's tijd waarin de waarheid begrepen moet worden, in het bijzonder door de leden van zijn organisatie. De leden van zijn organisatie genieten het voorrecht de aandacht van anderen op de vele waarheden en profetieën te vestigen, opdat ook zij het licht der waarheid zien mogen, moed vatten en hoop hebben. Aan de bliksemstralen van Jehova is het te danken, dat het groote „teeken van den Zoon des menschen in den hemel” geopenbaard is en betrekking blijkt te hebben op God's groote organisatie.

Het Gezicht van zijn Organisatie

Jehova heeft altijd een organisatie gehad en sedert onheuglijke tijden is de Logos de opperste ambtenaar van Jehova's organisatie geweest. Tengevolge van den opstand van Satan en den daaruit voortgevloeiden val des menschen maakte God den Logos tot een mensch op aarde. Ten tijde van Jezus' doop aan den Jordaan begon de „nieuwe schepping” Gods, die hij in het bijzonder gebruiken zal om de wereld met zich te verzoenen. Jezus Christus werd op de proef gesteld en bleef getrouw en waarachtig, als gevolg waarvan hij tot de hoogste plaats in den hemel verhoogd en wederom tot Hoofd van God's organisatie in eeuwigheid gemaakt werd. En dit geschiedde in vervulling van profetie. — Ps. 110: 4; Hebr. 7: 17.

God organiseerde het zinnebeeldige Zion, dat profetisch was voor de komst van het ware Zion. Met Christus Jezus als Hoofd organiseerde hij het werkelijke Zion, dat dus God's werkelijke organisatie is. De getrouwe volgelingen van Christus Jezus, die in Zion als een deel er van opgebouwd zijn, vormen dat deel van God's organisatie dat Jehova's voornemens betreffende de menschheid zal ten uitvoer brengen. De

Heere Jezus bereidt als God's uitvoerende ambtenaar een plaats voor zijn getrouwe volgelingen in deze organisatie.

God's profeet Ezechiël ontving een gezicht, waarvan hij een beschrijving geeft. Ezechiël was een jonge man die God geheel toegewijd was en door Jehova als profeet gebruikt werd om profetie te schrijven in het belang van degenen „op wie de einden der eeuwen gekomen zijn”. In dat gezicht verschenen vier levende wezens, een ieder hunner had vier aangezichten en vier vleugelen. „Ook waren hunne aangezichten en hunne vleugelen opwaarts verdeeld; elkeen had er twee samengevoegd aan de andere, en twee bedekken hunne lichamen. En zij gingen elkeen rechtuit voor zijn aangezicht henen; waarhenen de geest was om te gaan, gingen zij; zij keerden zich niet om als zij gingen. Aangaande de gelijkenis der dieren, hunne gedaante was als brandende kolen des vuurs, als de gedaante der fakkelen; dat vuur ging steeds tusschen die dieren, en het vuur had eenen glans, en uit het vuur kwam een bliksem voort. De dieren nu liepen en keerden weder als de gedaante van een weerlicht.” — Ezech. 1: 11-14.

In het gezicht zag Ezechiël eveneens vier raderen van eenerlei gelijkenis: „Als ik die dieren zag, zie, zoo was daar een rad op de aarde bij die dieren, naar vier aangezichten van hetzelfde. De gedaante der raderen en derzelveer maaksel was als de kleur van een turkoois, en die vier hadden éénerlei gelijkenis: daartoe was hunne gedaante en hun maaksel, alsof het ware een rad in het midden van een rad. Als zij gingen, zij gingen op hunne vier zijden; zij keerden zich niet om als zij gingen. En hunne velgen, die waren zoo hoog dat zij vreeselijk waren; en hunne velgen waren vol oogen rondom aan die vier raderen. Als nu de dieren gingen, gingen de raderen bij hen; en als de dieren

Ezechiël's gezicht, symbool van God's organisatie

van de aarde opgeheven werden, werden de raderen opgeheven; waarhenen de geest was om te gaan, gingen zij, waarhenen de geest was om te gaan; en de raderen werden tegenover hen opgeheven; want de geest der dieren was in de raderen; als die gingen, gingen deze; en als die stonden, stonden zij; en als die van de aarde opgeheven werden, werden de raderen tegenover hen opgeheven, want de geest der dieren was in de raderen. En over de hoofden der dieren was de gelijkenis eens uitspansels, gelijk de kleur van het vreeselijk kristal, van boven af over hunne hoofden uitgespreid. En onder dat uitspansel waren hunne vleugelen rechtop, de ééne aan den andere; ieder had er twee die herwaarts hunne lichamen bedekten, en ieder had er twee die ze derwaarts bedekten. En als zij gingen, hoorde ik een geruisch hunner vleugelen, als het geruisch van vele wateren, als de stem des Almachtigen, als de stem eens groeps, als het gedreun eens heirlegers: als zij stonden, zoo lieten zij hunne vleugelen neder. En daar geschiedde eene stem van boven het uitspansel hetwelk boven hunne hoofden was, als zij stonden en hunne vleugelen nedergelaten hadden." — Ezech. 1: 15-25.

Daarna zag de profeet in het gezicht een uitspansel en boven het uitspansel en boven de bezielde en onbezielde schepping verscheen de gelijkenis van een troon, waarop een heerlijk wezen zat, door volkomen licht omgeven: „En boven het uitspansel hetwelk was boven hunne hoofden, was de gelijkenis eens troons als de gedaante eens saffiersteens; en op de gelijkenis des troons was de gelijkenis als de gedaante eens menschen, daar bovenop zijnde; en ik zag als de kleur van Hasmal, als de gedaante van vuur rondom daarbinnen, van de gedaante zijner lendenen en opwaarts; en van de gedaante zijner lendenen en nederwaarts zag ik als de gedaante van vuur, en glans aan hem

rondom; gelijk de gedaante van den boog die in de wolken is ten dage des plasregens, alzóó was de gedaante van den glans rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des Heeren. En als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik hoorde eene stem van eenen die sprak." — Ezech. 1:26–28.

„Vier” is een ander goddelijk getal voor volledigheid. Het gezicht spreekt derhalve profetisch over iets volledig. Het is een gezicht of profetie, die te bestemder tijd vervuld moet worden. De levende wezens en de onbezielde voorwerpen die in het gezicht voorkomen, geven samen het voorkomen van een enorme, op een wagen gelijkende organisatie, die zich uitstrekt tot in de hoogste hemelen en over alles waar boven Jehova God troont. In deze organisatie verschijnt onmiddellijk onder Jehova zijn groote Hoogepriester en uitvoerende ambtenaar, Christus Jezus. Bij hem in den hemel bevinden zich als deel van de groote levende organisatie de getrouwe volgelingen van Jezus, met inbegrip van de apostelen, die gestorven zijn en voor wie de Heer een plaats in God's organisatie bereid heeft en die hun opstanding deelachtig werden en op hun plaatsen gesteld werden, toen de Heere Jezus tot zijn tempel kwam.

Vervolgens bevinden zich in deze organisatie cherubijnen, die uitvoerende ambtenaren van Jehova en dus leden van de organisatie zijn. Vervolgens zijn er legioenen van reine en machtige engelen die hun plaatsen in de organisatie innemen en hun verschillende plichten vervullen. Op de aarde zien wij het overblijfsel, namelijk de „voeten van hem”, hetgeen wil zeggen de laatste leden van het lichaam van Christus op aarde, voor welke de Heer een plaats bereid heeft om in God's organisatie te staan en te wandelen, en deze doen wat de Heer voor hen te doen heeft, en zij vormen een deel van zijn organisatie.

De geheele organisatie, voorgesteld door de symbolen in het gezicht, wentelt zich in een cirkel van goddelijke wijsheid en wordt geleid door de volkomen wijsheid die van den hemel daarboven is. Het gezicht spreekt dus profetisch van God's volmaakte en machtige organisatie. De profeet zegt, dat in het gezicht „uit het vuur ... een bliksem” voortkwam. Dit moet beteekenen, dat Jehova zijn waarheid door zijn organisatie uitzendt, en dat de bliksem het licht over deze waarheid voorstelt, dat van Jehova afkomstig is. Het gezicht is een profetie, en het gaat thans in vervulling, omdat de organisatie sedert de komst van den Heer tot zijn tempel in werking getreden is.

Gezegend zijn de Leden

De schepselen op aarde die leden van God's organisatie zijn, zijn klein in aantal en worden aan alle zijden door den vijand en zijn vertegenwoordigers omringd. Zij behoeven echter niet te vreezen, en zij vreezen ook niet. Zij hebben Jehova met een volkomen liefde lief, en volkomen liefde drijft de vrees buiten. (1 Joh. 4: 18) Te hunner aanmoediging liet de Heer zijn profeet schrijven: „Tot u, o Heer! hef ik mijne ziel op. Mijn God, op u vertrouw ik, laat mij niet beschaamd worden; laat mijne vijanden niet van vreugde opspringen over mij.” — Psalm 25: 1, 2.

Op grond van hun volkomen toewijding aan den Heer zullen hun leeraren nooit meer voor hen verborgen worden. (Jes. 30: 10) Zij zijn onbevreesd, omdat Jehova zijn beschermende hand over hen heeft uitgestrekt. (Jes. 51: 16) Jehova God heeft hen in zijn huis gebracht, zoodat zij zich thans in de „schuilplaats des Allerhoogsten” bevinden, en hij zegt tot hen: „Gij zult niet vreezen voor den schrik des nachts, voor den pijl die des daags vliegt.” — Psalm 91: 5.

Het profetische gezicht van Ezechiël en zijn vervulling toont de getrouwe heiligen, zooals bijvoorbeeld Paulus, hoe zij opgestaan zijn en hun plaatsen in God's organisatie in den hemel ingenomen hebben. Zij die het getrouwe overblijfsel op aarde vormen, moeten hun opstandingsverandering ondergaan, alvorens zij een dergelijke heerlijke plaats in het onzichtbare deel van God's organisatie kunnen innemen. Deze verandering vindt plaats bij den dood, omdat zij het verbond met offerande hebben aangegaan. Zoolang zij getrouw blijven, behoeven zij den dood niet te vreezen, omdat Jezus een profetie uitsprak die haar vervulling heeft vanaf den tijd, dat de Heer Zion opbouwt: „Zalig zijn de dooden die in den Heer sterven, van nu aan. Ja, zegt de geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen.”

Deze getrouwen zijn in den Heer en in het aardsche deel van God's organisatie; en als zij tot den tijd hunner opstanding getrouw blijven, zal hun verandering komen „in een punt des tijds, in een oogenblik”. Tot dezulken zegt de Heere Jezus thans: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens.” (Openb. 2: 10) Gezegend daarom is hij die heden de getuigenis van Jezus Christus heeft, dat hij tot God's organisatie behoort, en die het groote voorrecht heeft te waardeeren het hem toegewezen deel in die organisatie te vervullen.

HOOFDSTUK VI

Satan's Organisatie

JHOVA'S groote Profeet voorzeide twee groote wonderen in den hemel, die aan de leden der tempelklasse zouden verschijnen. „En er werd een ander teeken gezien in den hemel; en zie, er was een groote roode draak, hebbende zeven hoofden, en tien hoornen, en op zijne hoofden zeven koninklijke hoeden; en zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer zij het zou gebaard hebben.” (Openb. 12:3, 4) Deze tekst is ook een profetie, en klaarblijkelijk gaat deze in vervulling in ongeveer denzelfden tijd, als de profetie over de vrouw, die het kind baart, vervuld is, zooals uit den tekst blijkt. Als deze gevolgtrekking juist is, moesten wij eenige feiten kunnen waarnemen, die de vervulling aantoonen.

De profetie toont ons een grooten rooden draak, die gereed staat, om het kind van de vrouw te verslinden, zoodra het geboren wordt. Draak is een van de namen, die God den Duivel gegeven heeft. Deze naam heeft betrekking op Satan den vijand en al zijn booze werktuigen, waarvan hij zich bedient. Rood, evenals vuur, symboliseert hetgeen vernietigend is. De beteekenis van het woord „draak” is 'hetgeen verslindt'. „Roode draak” is dus een voorstelling van de duivelsche en uitermate booze organisatie, die optrekt om Zion en het mannelijke kind, namelijk de nieuwe natie of de heerschappij, die de wereld in gerechtigheid zal regeeren, te verslinden en te vernietigen.

De volledige gevolgtrekking is dus, dat de „grooten roode draak” in de profetie Satan's organisatie voorstelt, die in strijd gewikkeld is met God's organisatie.

Er bestaat zoowel een zichtbaar als een onzichtbaar deel van Satan's organisatie, omdat Satan een geestelijk wezen is, dat niet voor menschelijke oogen zichtbaar is. Het getal *z e v e n* is een symbool van hetgeen volkomen en onzichtbaar is, terwijl het getal *t i e n* symbolisch de volkomen en voor de menschen zichtbare dingen voorstelt. Deze twee getallen stellen dus als goddelijk symbolische getallen de volledige organisatie van Satan, zoowel het onzichtbare als het zichtbare deel, voor. De „zeven koninklijke hoeden” stellen de volkomen macht en autoriteit voor, die over zijn organisatie wordt uitgeoefend en voor menschelijke oogen onzichtbaar is, en tevens, dat de heerschende macht van Satan's organisatie voor de menschen onzichtbaar is. „Tien hoornen” is een symbool van volkomen overheerschende macht over alle natiën der aarde. Jezus zeide, dat Satan de Duivel de onzichtbare heerscher der wereld is, die hem tegenstaat. (Joh. 14:30) Ook Paulus gaf een dergelijk getuigenis. — 2 Cor. 4:3, 4.

Dat Satan's onzichtbare organisatie verdeeld is in en werkt door afdeelingen, die geleid worden door regenten, is redelijk aan te nemen, en deze gevolgtrekking wordt door de Schrift ondersteund. Wij weten, dat dit waar is in betrekking tot het zichtbare deel, en het zichtbare weerkaatst altijd de orde, waardoor het onzichtbare bestuurd wordt. Bovenmien noemt de profeet Gods den „vorst van Perzië” en den „vorst van Griekenland”, die den engel des Heeren weerstonden en dus den Duivel voorstelden. (Daniël 10:13, 20) Dit zou de gedachte ingeven, dat de Duivel een regeerend vorst over iedere natie of aardsche afdeeling van zijn organisatie aangesteld heeft. Paulus spreekt over deze „wereldbeheerschers in deze duisternis”, en zegt, dat zij tegen de leden van God's organisatie strijden. — Efeze 6:12, „Leidsche Vertaling”.

Velen zijn in betrekking tot Satan misleid, en men heeft ze doen gelooven, dat hij niet van zoo'n groote beteekenis is, dat hij reeds lang geleden gebonden werd en dat hij ook geen organisatie heeft. Velen ook heeft men er toe gebracht te gelooven, dat Satan horens en bokkenpooten heeft en dat hij een asbest pook draagt, waarmede hij de vuren van zijn „inferno" opstookt, en de wezens, die in zijn klauwen gevallen zijn, pijnigt. Satan zelf is de bron van al dergelijke fantastische leugens, die zijn vertegenwoordigers gebruiken om de menschen te misleiden en hen voor zijn daadwerkelijk optreden te verblinden.

De Schrift bewijst, dat Satan een geslepen, listige, sluwe, bedriegelijke, huichelachtige en zeer misleidende vijand der gerechtigheid is. Hij doet zich voor als een engel des lichts en verbergt zijn doodelijke leugens onder een schijn van waarheid, om de argloozen te misleiden. (2 Cor. 11: 14; 2 Thess. 2: 9) Hij heeft zich van zulke geslepen middelen bediend, dat hij vele goede Christelijke menschen heeft doen gelooven, dat hij niets te maken heeft met de tegenwoordige wereldheerschappijen, en naar verhouding zijn slechts zeer weinigen zich van het feit bewust, dat hij een machtige organisatie heeft. Op grond hiervan blijkt het noodzakelijk zoowel als van het hoogste belang te zijn, dat het bewijs voor zijn organisatie, haar begin en ontwikkeling, alsmede haar doel gegeven wordt.

Babylon

Hebzucht was de drijfveer van Lucifer om opstandig en als gevolg daarvan Satan, de vijand Gods, te worden. Hij begeerde een verheven troon te hebben boven zijn medeschepselen, opdat zij hem mochten aanbidden, evenals de gansche schepping voor den troon Jehova's boog en hem aanbad. Hij begon zijn

organisatie zoowel onder de geestelijke wezens als onder menselijke wezens te voltooien. Op aarde organiseerde hij menschen in godsdienstige systemen. Vervolgens organiseerde hij de commercieele macht en ondersteunde deze door het militarisme, en daarna een politieke organisatie. Deze heele organisatie gaf hij een bepaalden godsdienst. De leiders in de commercieele en politieke deelen van zijn organisatie maakte hij tot de voornaamste leden der kudde van het godsdienstige deel der organisatie, en vormde zodoende een combinatie van alle drie deelen. Babylon is een goede voorstelling van het godsdienstige, Assyrië het politieke en Egypte het commercieele deel van zijn machtige organisatie. Bij de wereldmachten, die deze drie bovengenoemden opvolgden, hebben de drie elementen van commercieelen, kerkelijken en politieken aard steeds een vooraanstaande plaats ingenomen en bleken steeds de eigenlijke regeerende machten te zijn.

Babylon werd gesticht door Nimrod, de zoon van Cusch, die de zoon van Cham was. „En het beginsel zijns rijks was Babel, en Erech, en Accad, en Calne in het land Sinear.” (Gen. 10: 6–10) De naam Nimrod beteekent „opstandig, of hij die heerscht”. (Cruden) Nimrod verliet het land, dat aan zijn vader Cham toegewezen was, en viel het land, dat aan Sem toegewezen was, binnen en wel in het Noorden en vestigde zich in het land van Sinear. Hierin openbaarde hij den hebzuchtigen en opstandigen geest van Satan. Het is opvallend, dat toen de tijd voor God gekomen was getrouwe mannen naar het beloofde land Kanaän te zenden, hij Abraham riep en hem wegleidde uit het land, dat Satan door middel van zijn vertegenwoordigers beheerschte. Hij nam Abraham uit de geboorteplaats van Satan's organisatie weg.

Volgens de etymologie van het land wordt Babylon of Babel gespeld Bab^zil en beteekent „de poort Gods”. Het Hebreeuwsche woord Babel beteekent „verwarring”. „Daarom noemde men haren naam Babel (kantteekening, verwarring); want aldaar verwarde de Heer de spraak der gansche aarde, en vandaar verstrooide hen de Heer over de gansche aarde.” (Gen. 11:9) Ook wordt Babel Sjesjach of Sesach, de naam van den maangod, genaamd. De stad Babel werd door Nimrod (de opstandige) gebouwd met het kenmerkend doel een naam te maken voor iemand anders dan Jehova, den waren God. (Gen. 11:4) Het feit, dat deze stad de naam Bab^zil (Babylon) gegeven werd, is een bewijs, dat zij gebouwd werd als een uitdaging tegenover Jehova God en dat zij reeds vanaf het aller eerste begin de organisatie des vijands was. Zij werd aldus genaamd om den almachtigen God te hoonen en te tarten.

De Schrift toont aan, dat de godheid van de opstandige stad „Bel” was. (Jes. 46:1; Jer. 50:2; 51:44) Autoriteiten zooals Strong verklaren, dat Bel een samentrekking van den naam „Baäl” is, die meester, man, god of heer beteekent. Jehova is de Heere God en de „Man” van zijn volk en zijn organisatie. (Jes. 54:5) Satan, ook wel Bel of Baäl genoemd, was en is de man en heer van zijn organisatie op aarde, die hij met Nimrod als zichtbaar hoofd oprichtte. Nimrod werd de man van zijn eigen moeder. Dus Satan schiep en trouwde Babylon, zijn organisatie. Al Satan's bezittingen waren door zijn hebzucht verkregen. Jehova zegt door zijn profeet: „Gij, die aan vele wateren (volken en natiën) woont, die machtig zijt van schatten! uw einde is gekomen, de maat uwer gierigheid.” (Jer. 51:13) Jehova noemde Satan draak, hetgeen verslinder beteekent of iemand, die verzwelgt; en zoo identificeert Jehova Bel, Baäl, als Babylon's

god en de stad of organisatie van Babylon als de organisatie des Duivels, die anderen verslindt. — Jer. 51:34.

De Baälsvereering was de gevestigde godsdienst van den Duivel. De Duivel werd aanbeden, alsof hij het hun geboden had. (1 Kon. 16:31-33; 18:19-40) „Godsdienst” vormde het belangrijkste deel van de organisatie der stad Babylon. Het duidelijk te onderskennen doel was de zinnen der menschen van Jehova af te wenden en hen tot aanbedding van den Duivel en zijn maaksel te verleiden.

Volgens een autoriteit beteekent de naam Bel 'de verwarder', en hij veronderstelt, dat de Babyloniërs niet Jehova maar Bel als den verwarder der talen aanbidden. De spraakverwarring te Sinear was het gevolg van de slechte daden van Satan en zijn trawanten; dus Satan kan zeer terecht de verwarder genoemd worden. Satan heeft het godsdienstige geloof en den godsdienst in het algemeen verward en heeft de menschen voor de waarheid verblind. God spreekt door zijn profeet tegen den Duivel en zijn organisatie en gebiedt zijn getrouwen getuigen het volgende: „Meldt het onder de volken, verkondigt het en heft een banier op; verkondigt het onverholen; zegt Babylon is ingenomen, Bel is verward, Merodach verpletterd.” — Jer. 50:2.

Nimrod, de eerste koning dier booze stad was een reus en een groot jager van wilde dieren. Ook was hij een groot krijger en veroveraar, en hij verhoogde zichzelf voor het volk als grooter dan Jehova God. Hij toont dus de neigingen der godsdienstigen, der uitbuiters of militairisten en der politici. Het is echter duidelijk, dat het hoofddoel van de organisatie in die dagen was, de duivelaanbedding te vestigen en den naam van Jehova God te lasteren.

Na verloop van tijd volgde Nebukadnezar Nimrod als heerscher van Babylon op. Ook hij was een krachtig voorstander van den duivelschen godsdienst. „Want de koning van Babel zal aan de wegscheiding staan, aan het hoofd van de twee wegen, om waarzegging te gebruiken; hij zal zijne pijlen slijpen; hij zal de terafim vragen, hij zal de lever bezien.” (Ezech. 21:21) „De koning Nebukadnezar maakte een beeld van goud, welks hoogte was zestig ellen, zijne breedte zes ellen; hij richtte het op in het dal Dura, in het landschap van Babel.” (Daniël 3:1) Hij was een boos, tiranniek en wreed heerscher. (Dan. 4:27) Jehova's profeet spreekt van Nebukadnezar, de koning van Babel, als een draak. „Hij heeft mij verslonden als een draak.” (Jer. 51:34) De Heer identificeert door zijn profeet den koning van Babel als den vertegenwoordiger van den Duivel en geeft hem een van des Duivels namen. Dezelfde profeet noemt den koning van Babel ook „de koning van Sesach”. — Jer. 25:26.

De Profeet Jesaja identificeert Lucifer den Duivel als heerscher van Babylon en bevestigt de identificatie, die God door Jeremia gaf: „Gij zult dit lied op den koning van Babel aanheffen: Hoe houdt de drijver op? hoe houdt de gouden stad op? hoe zijt gij van den hemel gevallen, Lucifer, gij zoon des dageraads! Hoe zijt gij nedergehouden, volkenvertrapper! En gij hadt bij uzelf gezegd: Ik wil ten hemel stijgen, hoog boven de sterren Gods zetten mijn troon, om plaats te nemen op den berg der samenkomst, diep in het noorden.” (Jes. 14:4, 12, 13, Engelsche Vertaling.) Dit stemt overeen met het feit, dat Nimrod zijn organisatie in Babylon in het noorden inplaats van in het zuiden stichtte; dus dat hij bij de oprichting dier organisatie binnenviel in het land, waar anderen zich gevestigd hadden.

Het bewijs is krachtig en overtuigend, dat de koning, heerscher, god en man van Babylon Satan, die oude Draak, de Duivel is. Daardoor is Babylon Satan's vrouw, die symbolisch voorgesteld wordt door een slechte en onzedelijke vrouw. Vroeger hebben wij gezegd, dat Babylon een voorstelling was van 'de nominale kerk, die oorspronkelijk de poort tot heerlijkheid en tot God was', maar die gevallen is en „een poort tot dwaling en verwarring en een rampzalig mengelmoes, hoofdzakelijk bestaande uit onkruid en huichelaars”, werd. De Schrift steunt deze gevolgtrekking niet. Babylon is nimmer de nominale organisatie van God of van Christus geweest. Babel was nooit aan de zijde des Heeren, maar werd als uitdaging tegenover Jehova God georganiseerd en was aan de duivelsvereering gewijd, en kon dus niet van God afvallen. Derhalve kan het ook geen afvallige godsdienst zijn, maar veelmeer, wat het altijd geweest is, een duivelsche godsdienst en een duivelsche organisatie. Het feit, dat andere godsdiensten behalve de zoogenaamde „Christelijke godsdienst” in Satan's organisatie opgenomen zijn, is een geheel andere zaak.

Jehova noemde het Babel of „verwarring” vanaf den tijd harer stichting in de vlakten van Sinear, en daarom zou Babylon geen organisatie kunnen voorstellen, die eens de poort tot heerlijkheid geweest is. Hij noemde haar verwarring, omdat het op die plaats was, dat hij de taal of spraak der menschen verwarde. Babylon aanbad den Duivel vanaf het allereerste begin. De feiten toonen boven allen twijfel verheven aan, dat Babylon (Bab-il) de organisatie is, die door Jehova's aartsvijand, Satan den Duivel, gesticht werd. Deze naam heeft reeds vanaf het begin betrekking gehad op de organisatie des Duivels en heeft ook nu nog dezelfde beteekenis. Klaarblijkelijk is het slechts

ironie en bespottling, dat God haar als jonkvrouw aanspreekt. — Jes. 47:1.

De Schrift toont aan, dat de organisatie des Duivels uit twee deelen bestaat, en wel: (1) het voor de menschen onzichtbare deel, dat eigenlijk heerscht en dus de geheele organisatie bestuurt, en (2) het voor de menschen zichtbare gedeelte. De organisatie wordt genoemd „deze tegenwoordige booze wereld”, waarover Satan god is. (Gal. 1:4; 2 Cor. 4:3, 4) Het onzichtbare deel wordt „hemel” genoemd, terwijl het zichtbare deel „aarde” genoemd wordt, omdat het voor de menschen zichtbaar is. (2 Petr. 3:7) „De last van Babel, dien Jesaja, de zoon van Amos, gezien heeft. . . . Want ik zal over de wereld de boosheid bezoeken, en over de goddeloozen hunne ongerechtigheid; en ik zal den hoogmoed der stouten doen ophouden, en de hoovaardij der tirannen zal ik vernederen. . . . Daarom zal ik den hemel beroeren en de aarde zal bewogen worden van hare plaats, van wege de verbolgenheid des Heeren der heirscharen, en van wege den dag zijns hittigen toorns.” — Jes. 13:1-13; Openb. 17:3-5, 18.

De bouw van de oude stad Babel geeft een voorstelling van zoowel haar hemelsche als haar aardsche indeeling en positie. De Eufraat stroomde vanuit haar bron in Eden, hetgeen een schoone voorstelling is van het menschelijk geslacht na zijn verdrijving uit Eden. De stad Babylon was op beide oevers van deze rivier, die van het Noorden naar het Zuiden stroomde, gebouwd, zoodat dus de rivier de stad in twee deelen splitste. In het eene gedeelte van de stad was de tempel gebouwd en in het andere gedeelte het koninklijk paleis, en beide deelen waren met elkander verbonden door een schitterende brug, alsmede door een onderaardschen gang. De twee deelen van de stad werden door de rivier omsloten, en het water van de

rivier stroomde tusschen de beide deelen door. De rivier stelt dus het menschelijk geslacht voor, ingesloten tusschen de onzichtbare en zichtbare deelen van Satan's organisatie, waarover hij heerscht. Hij heerscht daar, en zijn organisatie rust op en dankt haar instandhouding aan het volk. Babylon wordt in de Schrift beschreven als een „hoer” en de profeet neemt op haar betrekking als 'zittende op volken, scharen en natiën'. — Openb. 17:15.

Haar moreele Staat

De stad Babylon, de organisatie des Duivels, wordt in de Schrift aangeklaagd en schuldig verklaard wegens hoererie, overspel, toovenarij, moord en vele andere misdaden. (Openb. 17: 5, 6) Babylon, de groote stad, heeft „uit den wijn des toorns harer hoererie alle volken gedrenkt”. (Openb. 14: 8) „Dewijl uit den wijn des toorns harer hoererie alle volken gedronken hebben, en de koningen der aarde met haar gehoereerd hebben, en de kooplieden der aarde rijk zijn geworden uit de kracht harer weelde.” (Openb. 18: 3) „Sta nu met uwe bezweringen, en met de veelheid uwer tooverijen waarin gij gearbeid hebt van uwe jeugd af; of gij misschien voordeel kondet doen, of gij u misschien kondet sterken! Gij zijt moede geworden in de veelheid uwer raadslagen; laat nu opstaan, die den hemel waarnemen, die in de sterren kijken, die naar de nieuwe manen voorzegggen; en laat ze u verlossen van die dingen, die over u komen zullen.” (Jes. 47: 12, 13) „Want uwe kooplieden waren de grooten der aarde, want door uwe tooverij zijn alle volken verleid geweest.” (Openb. 18: 23) „Want het is een land van gesnedene beelden, en zij razen naar de schrikkelijke afgoden.” (Jer. 50: 38) „De volken hebben van haren wijn gedronken, daarom zijn de

volken dol geworden." (Jer. 51:7) „De groote hoer, die de aarde verdorven heeft met hare hoererij." — Openb. 19:2.

De Schrift brengt wijn in verband met de hoer. Dit is blijkbaar niet de wijn, waartegen de geestelijkheid en de afschaffers oogenschijnlijk gekant zijn. De Heer definieert dezen wijn nader, als hij zegt: „Zij zijn verslonden van den wijn; zij dolen van sterken drank." (Jes. 28:7) „Zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van (natuurlijken) sterken drank." (Jes. 29:9) Hieruit valt duidelijk op te maken, dat zij bedwelmd zijn met de slechte dingen, die de Duivel voortgebracht heeft en zijn vertegenwoordigers heeft doen leeren. Het is de wijn van de hoer en is een vervalsching van den wijn van God's ware organisatie. „Wijsheid ... heeft haar slachtvee geslacht; zij heeft haren wijn gemengd; ook heeft zij hare tafel toegericht." — Spr. 9:1, 2.

Vroeger waren wij van de gedachte, dat „de wijn harer hoererij" (Openb. 17:2) beteekende de vereeniging der nominale kerk met de staten dezer wereld, waardoor zij zich ontrouw betoonde tegenover „den Bruidegom" Jezus. Dit zou eigenlijk niet goed waar kunnen zijn. Noch letterlijk Babylon noch symbolisch Babylon is ooit met den Bruidegom Jezus getrouwd geweest, en de kerk zou dus in dezen zin geen overspel gepleegd kunnen hebben. Babylon had omgang en was getrouwd met den Duivel, en de leerstellingen, die zij heeft uitgevaardigd, zijn oorzaak geworden, dat anderen hoererij en overspel met haar bedreven hebben. De koningen der aarde hebben met haar gehoereerd. Babylon als het voortbrengsel van de macht des Duivels, zou op geen andere wijze kunnen voorgesteld worden als door een onkuische of onzedelijke vrouw, die een in God's oogen onzedelijke organisatie voorstelt. Derhalve maken zich

de regeerende machten der aarde schuldig aan onreinheid, als zij zich met haar vereenigen en haar godsdienst aannemen, en als gevolg daarvan zou dus ieder systeem, dat zich met haar vereenigt of zich door haar laat verleiden en eens tot de organisatie des Heeren behoord heeft, zich aan hoerij of overspel schuldig maken. Afgodendienst, in het bijzonder aan de zijde dergenen, die eens in verbondsgemeenschap met Jehova stonden, brandmerkt hen met beeldendienst en onreinheid, waaraan Babylon zich reeds vanaf het allereerste begin heeft schuldig gemaakt.

„Ook maakte hij (Joram, koning van Juda) hoogten op de bergen van Juda; en hij deed de inwoners van Jeruzalem hoereeren, ja hij dreef Juda daartoe.” (2 Kron. 21: 11) De inwoners van Jeruzalem waren God's verbondsvolk, maar toen zij den godsdienst van den Duivel aannamen, bedreven zij hoerij met de organisatie des Duivels, namelijk met Babylon. Dezelfde regel is van toepassing op geestelijk Israël. Deze geestelijke Israëlieten, die eens God's verbondsvolk waren, doch die daarna bezoedeld werden met de leerstellingen of den valschen wijn van den Duivel, begingen overspel met Babylon, de moeder der hoeren, en op grond van het feit, dat zij in haar familie opgenomen werden, werd hun ook haar naam gegeven.

Jehova brandmerkt Babylon als „de moeder der hoerijen en der gruwelen der aarde”. Zij is de moeder van alles wat gruwelijk in God's oogen is. Zij is de moeder van 'den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, den profeet'. (Matth. 24: 15) De naam Babylon heeft oorspronkelijk betrekking op Satan's organisatie en is tevens de naam van al het zaad, dat die organisatie voortbrengt en dat die booze organisatie vertegenwoordigt.

Het voornaamste doel van Satan is Jehova God te lasteren, de menschen van hem af te keeren en hen te

dwingen hem, Satan, te aanbidden. Aangezien God's schepselen, die hem liefhebben, hem zouden lofzingen en hem zouden aanbidden, richtte Satan zijn organisatie op en maakte reeds vanaf het allereerste begin godsdienst het meest op den voorgrond tredende deel. Voorts maakten de commercieele en politieke leidende machten een deel van zijn organisatie uit, die ook zijn duivelschen godsdienst omhelsden. Het is juist het godsdienstige element van zijn organisatie, dat hij voornamelijk gebruikt, om de menschen betreffende Jehova God te verblinden, en daarom werd juist het godsdienstige element het voornaamste deel, reeds vanaf het begin, en is daarom ook voor God het meest te laken.

Lucifer was een deel van God's organisatie, totdat ongerechtigheid in hem gevonden werd. Door zijn hebzuchtig verlangen de vereering der schepping voor zich te ontvangen bracht hij een valschen godsdienst voort. Door de veelheid zijns koophandels of de commercieele macht heeft hij geweld gepleegd, en door zijn zelfzuchtigen wensch de schepping te regeeren heeft hij de politieke of heerschende elementen voortgebracht, die alle deel van zijn organisatie uitmaken. — Ezech. 28: 14, 18.

Lucifer's trouweloosheid deed hem tegen God rebelleeren, zijn booze organisatie stichten en er de man van worden. Daarom wordt Babylon voorgesteld als een onkuische vrouw en beteekent een onzedelijke organisatie, en is dus de moeder van alle „hoeren"-systemen. Het aardsche deel van Satan's organisatie, namelijk de aardsche regeeringen, wordt voorgesteld onder het symbool „beest", omdat het hardvochtig, wreed en onderdrukkend is. Het is het beest, dat de organisatie van Satan ophoudt, en zij, namelijk de organisatie van Satan, regeert over en zit op de volken en natiën der aarde. (Openb. 17: 3, 5,

15, 18) De profeet Gods noemt de organisatie des Duivels „De koningin der koninkrijken”. (Jes. 47:5) Dit is blijkbaar een ironische uitspraak. De Bijbel bewijst dus onomstootelijk, dat Babylon door den Duivel georganiseerd werd en dat het een voorstelling van de geheele organisatie des Duivels is.

Egypte

Hoewel Babylon het eerste georganiseerd werd, was Egypte toch de eerste groote en overheerschende natie. Het sterkst naar voren tredende element van Egypte was de militaire macht, die het commercieele deel der regeering ondersteunde. De eigenlijke reden voor het vormen van een militaire macht, is het verkrijgen of behouden van bezittingen. Bijna alle oorlogen zijn ontstaan door een hebzuchtig verlangen naar de bezittingen van anderen, en werden aangewakkerd door de commercieele macht van de regeerders der natiën. De oorlogen, die Jehova zijn uitverkoren volk geboden heeft te strijden, werden gevoerd òf ter voltrekking van God's vonnis tegen boosdoeners òf ter rechtvaardiging van zijn goeden naam, en werden dus steeds voor een goede zaak gestreden. God is de Gever van alle leven, en hij heeft het onvervreembare recht dit te ontnemen, wanneer het hem goeddunkt. Dit recht heeft echter niemand anders. De organisatie des Duivels heeft oorlog gevoerd om zelfzuchtige en onrechtmatige redenen, en heeft voor dat doel een groote militaire macht op den been gebracht.

Egypte werd zoo genaamd door de Grieken en Romeinen. De Hebreuwsche naam is Mizraim, welke naam beteekent „de omheiner of indijker der zee”, blijkbaar in verband met het feit, dat de eerste Farao de rivier de Nijl in haar bedding terugbracht door bedijkingen. Dit wordt bevestigd door de

woorden, die aan Satan toegekend worden: „Mijne rivier is de mijne, en ik heb die voor mij gemaakt.” (Ezech. 29:3) De naam is afgeleid van het Hebreeuwsche woord *Mazor* (*Mawztor*), dat volgens Strong beteekent „iets, dat omsingelt, een wal of dijk, een belegering en een benauwdheid”. Soms wordt het Hebreeuwsche woord *Mazor* gebruikt als de naam voor Egypte. Zie Jes. 19:6; Micha 7:11.

„Rahab”, dat *trotsch* beteekent, is de geestelijke naam voor Egypte, ongetwijfeld wegens haar hoogmoed, vermetelheid en grootspraak tegen God. (Ps. 87:4; 89:11) „Het land van Cham” is een andere benaming van hetzelfde land, waarschijnlijk wegens één van Cham's zonen, die *Mizraim* heette. — Gen. 10:6.

In vroeger tijden was het land Egypte zeer vruchtbaar, vooral in het Nijldal. De productiviteit van het land hing af van de geregelde en jaarlijksche overstroming van den Nijl. Het volk vereerde deze rivier, klaarblijkelijk omdat Satan zich van dit middel bediende, om de menschen van den waren God af te keeren en hen te doen gelooven, dat hun goden, waarvan hij het hoofd was, de zegeningen voor hen door de rivier de Nijl brachten. De Schrift wijst op de afwezigheid van regen in Egypte. (Deut. 11:10, 11) Naar alle waarschijnlijkheid waren hagel, bliksem en donder den Egyptenaren onbekend, voordat de Heer in Mozes' tijd de plagen zond. „Toen strekte Mozes zijn staf naar den hemel; en de Heer gaf donder en hagel, en het vuur schoot naar de aarde; en de Heer liet hagel regenen over Egypteland en er was hagel, ...; hij was zeer zwaar; desgelijke is in het gansche Egypteland nooit geweest, sedert het tot een volk geweest is.” (Exodus 9:23, 24) Deze buitengewone verschijning van vuur, die duidelijk bliksem was, die naar de aarde schoot, vestigde de aandacht der men-

schen op het feit, dat Jehova de machtige God is, en maakte voor hem een naam onder het volk.

De inwoners van Egypte werden bezocht met huidziekten, hetgeen een slechten toestand van het bloed verraadt; dit wijst op het feit, dat deze slechte toestand het gevolg van de zonde is, daar het leven in het bloed is. God zeide zijn volk, den Israëlieten, dat als zij naarstig zijn stem zouden hooren en gehoorzamen, hij over hen geen der ziekten zou brengen, die over Egypte gekomen waren. (Exodus 15:26; Deut. 7:15) Ongehoorzaamheid aan God zou over Israël zulke walgelijke ziekten brengen, als waarmede Egypte bezocht was. (Deut. 28:27, 60) Hierdoor wilde God zijn volk leeren, dat bij hem de macht berust, zonde en bezoeking op te heffen.

De Egyptenaren stonden bekend voor het gebruik van het paard. „En het uitbrengen der paarden was hetgeen Salomo uit Egypte had. ... En een wagen kwam op, en ging uit van Egypte, voor zeshonderd sikkelen zilvers, en een paard voor honderd en vijftig.” (1 Kon. 10:28, 29; zie ook Ezech. 17:15) Het voornaamste gebruik der paarden was voor militaire doeleinden. De wagens werden door paarden getrokken en de wagens werden voor oorlogsdoeleinden gebruikt. Dit maakte Egypte tot een groote militaire macht, die alle andere natiën overheerschte. Op grond van het feit, dat deze paarden misbruikt werden en door dit misbruik het vertrouwen in Jehova vernietigd werd, sprak de Heer niet zeer gunstig over het paard: „Wee dengenen, die in Egypte om hulp af-trekken, en steunen op paarden, en vertrouwen op wagenen, omdat er velen zijn, en op ruiters, omdat die zeer machtig zijn; en zien niet op den Heilige Israëls, en zoeken den Heer niet!” — Jes. 31:1.

God's misnoegen over het gebruik der paarden wordt getoond, als hij Josia de opdracht geeft ze af

te schaffen: „En hij schafte de paarden af, die de koningen van Juda voor de zon gesteld hadden, van den ingang in het huis des Heeren tot de kamer van Nathan-Melech, den hoveling, die in Parvarim was; en de wagenen der zon verbrandde hij met vuur.” — 2 Kon. 23: 11.

De vijanden Israëls kwamen met paarden en strijdswagens om tegen het volk Gods te strijden: „En de Heer zeide tot Jozua: Vrees niet voor hunne aangezichten, want morgen omtrent dezen tijd zal ik hen altogader verslagen geven voor het aangezicht van Israël; hunne paarden zult gij verlammen, en hunne wagenen met vuur verbranden.” (Jozua 11:6) Verlammen beteekent een paard de kniepees doorsnijden en het onbruikbaar maken. David deed hetzelfde met de paarden van de Filistijnen. — 2 Samuel 8: 4.

Het woord „paard” schijnt hier niet van toepassing te zijn op leerstellingen, maar in het bijzonder is hier het paard een symbolische voorstelling van oorlog, krijgskunde en oorlogspropaganda, en stelt dus trefsend een militaire organisatie voor.

Een verder bewijs, dat Egypte een militaire macht was, is, dat de Egyptenaren de vreedzame bezigheid van schaapherders haatten. „Want alle schaapherder is den Egyptenaren een gruwel.” (Gen. 46: 34) Het is een welbekend feit, dat menschen of organisaties, die paarden en militaire uitrustingen gebruikt hebben, weinig te maken willen hebben met de vreedzame bezigheid van schaapherder; en dit werd voor het eerst geopenbaard bij de Egyptenaren en de Heer heeft het in zijn Woord doen opteekenen.

De Egyptenaren aanbaden den Duivel en beoefenden den duivelschen godsdienst. De tovenaars van Egypte waren planeetkundigen, die tooverlijnen en cirkels trokken en de aanspraak maakten daardoor

weer te geven, wat hun onzichtbare goden over een persoon besloten hadden. De commercieele of militaire macht stond onder den duivelschen godsdienst, evenals de politieke of regeerende macht. De regeerders waren tegen Jehova en verdrukten het volk. Met verontwaardiging zeide de koning tot Mozes: „Wie is de Heer, wiens stem ik gehoorzamen zou?” — Exodus 5:2.

De godsdienst van Egypte, die van den Duivel afkomstig was en tegen Jehova indruischte, wordt door de volgende teksten aangetoond: „Ik zal gerichten oefenen aan al de goden der Egyptenaren, ik, de Heer (Jehova)!” (Ex. 12:12) „En het geschiedde in den morgenstond, dat zijn geest verslagen was, en hij zond heen, en riep al de tovenaars van Egypte, en al de wijzen, die daarin waren, en Farao vertelde hun zijnen droom; maar er was niemand, die ze aan Farao uitleide.” (Gen. 41:8) „En de geest der Egyptenaren zal uitgeledigd worden in het binnenste van hen, en hunnen raad zal ik verslinden; dan zullen zij hunnen afgoden vragen, en de bezweerders, en de waarzeggers, en de duivelskunstenaars.” (Jes. 19:3) „En hij zal de opgerichte beelden van Beth-Semes, hetwelk in Egypteland is, verbreken, en hij zal de huizen der goden van Egypte met vuur verbranden.” — Jer. 43:13.

De regeerende elementen van Egypte omvatten dus den koning en de vorsten, de godsdienstige geleerden, de militairisten en de bouwmeesters. „Ook zagen haar (Sarai) de vorsten van Farao, en prezen haar bij Farao.” Dit toont aan, dat de koning zijn raadsheeren had, die zijn persoonlijke belangen behartigden. Over Jozef, die in Egypte was, staat geschreven: „De Koning zond, en deed hem ontslaan; de heerscher der volken liet hem los. Hij zettede hem tot een heer over zijn huis, en tot eenen heerscher over al zijn goed; om zijne vorsten te binden naar zijnen lust, en zijne oudsten te onderwijzen.” — Ps. 105:20–22.

In Egypte was een speciale voorziening getroffen voor hen, die den godsdienst gewijd waren. „Alleen het land der priesteren kocht hij niet; want de priesters hadden een bescheiden deel van Farao, en zij aten hun bescheiden deel, hetwelk hun Farao gegeven had; daarom verkochten zij hun land niet.” (Gen. 47:22) De Duivel had er in zijn organisatie in het bijzonder zorg voor gedragen, dat de belangen van de religieuzen behartigd werden. Steeds heeft de Duivel den godsdienst op den voorgrond gesteld.

Over de legermachten staat geschreven, dat Farao een groot heir van wagenen, paarden en ruiters had. (Exodus 14:7, 9; 15:4) „Spant de paarden aan, en klimt op, gij ruiters! en stelt u met helmen; veegt de spiesen, trekt de pantsers aan. Egypte trekt op als een stroom (de Nijl) ... Trekt op, gij paarden: en raast, gij wagens! en laat de helden uittrekken; de Mooren en de Puteërs, die het schild handelen, en de Lydiërs, die den boog handelen en spannen.” (Jer. 46:4, 8, 9) De Mooren, de Puteërs en de Lydiërs waren bondgenooten van Egypte, en hun residentieplaatsen lagen aan de grens van Egypte.

Ten bewijze dat zij groote bouwmeesters waren, staat geschreven: „En zij zetten oversten der schattingen over hetzelve, om het te verdrukken met hunne lasten; want men bouwde voor Farao schatsteden, Pithom en Raämses.” (Exodus 1:11) In Egypte zijn verder groote pyramiden en tempels gebouwd, en ongetwijfeld geschiedde dit op aandrang van Satan. Deze verbonden regeerende machten van Egypte waren hoovaardig, overheerschend, bloeddorstig, onderdrukkend, vermetel en godslasterlijk. — Job 21:14, 15; Jes. 19:11.

Het bewijs is nu duidelijk geleverd, dat Egypte Satan's organisatie was en dat het element, dat de

overhand in het zichtbare gedeelte dier organisatie had, de commercieele macht was, die het militarisme voor haar zelfzuchtige doeleinden organiseerde en gebruikte en er voor zorgde, dat de politici overeenkomstig den wil van dat element handelden. Het religieuze element der natie was van den Duivel en oefende een geheimzinnigen invloed over de andere regeerende machten uit. Ook hier zien wij weer, dat dit duidelijk ten doel had, om de menschen van God af te keeren, hen te verontreinigen en hen in onderworpenheid aan den Duivel te houden, die in Egypte in het bijzonder voorgesteld werd door Farao den koning. Ter verdere staving van dit bewijs, zegt God met beslistheid in zijn Woord, dat Egypte de Draak of de organisatie des Duivels is, gesticht en georganiseerd door Satan, die de aarde en alles wat daar op is voor zijn zelfzuchtige doeleinden opeischt. „Zoo zegt de Heere God: Zie, ik wil aan u, o Farao (de Duivel), koning van Egypte! dien grooten zee-d r a a k, die in het midden zijner rivieren ligt; die daar zegt: Mijne rivier is mijne, en ik heb die voor mij gemaakt (laat Jehova daarvan afblijven).” — Ezech. 29: 3.

Het volk van Egypte in het algemeen werd in onderworpenheid aan de heerschers gehouden, evenals Satan nu de volken der aarde door zijn regeerders aan hem onderworpen houdt. Het volk in het algemeen was niet zoo ruw tegen de Israëlieten als de heerschers. En zoo is het ook heden ten dage; de menschen in het algemeen zijn niet zoo sterk tegen God's volk als de leidende machtsgroepen. De geldmagnaten van heden eischen de natuurlijke opbrengselen der aarde, die God voor de menschen bestemd heeft, voor zich op. Ook maken zij hun meening openlijk bekend, dat zij het volk rechtmatig, ja zelfs met goddelijk recht regeeren en beheerschen. Egypte was het huis der knechtschap voor God's volk, Israël; en zoo

houdt ook de organisatie des Duivels de volken der aarde in knechtschap.

Assyrië

Assyrië was ook een organisatie van den Duivel. Ook bij dit rijk waren de drie elementen of regeerende machten, namelijk religieus, commercieel en politiek, aanwezig, maar bij deze trad een zekere politieke godsdienst, een politieke regeeringsvorm of een soort godsdienst, die speciaal door de politici gebruikt wordt, het meest op den voorgrond. Hiermede wordt bedoeld, dat de politici, die aan het hoofd van het volk stonden, den godsdienst aanvaardden uit eigen belang.

De profetische boeken van Jona en Nahum zijn in het bijzonder aan Assyrië en Ninive, de hoofdstad, gewijd, waarin op zeer treffende wijze een staat van des Duivels organisatie weergegeven wordt, waarin een politieke klasse in het zadel zit en een valschen godsdienst zal aanvaarden en volgen, omdat zij het raadzaam acht bij de volvoering harer politieke bedoelingen. Hierin wordt de politieke macht krachtig en logischer wijze bijgestaan door de commercieele macht, de „reuzen”, die tezamen met de staatslieden tot de voornaamste der kudde van het godsdienstige systeem gemaakt worden. Het profetische bericht over het Assyrische wereldrijk schijnt zeer duidelijk een toestand van de organisatie des Duivels af te beelden, die gedurende de periode der voorbereiding en onmiddellijk voor den grooten strijd tusschen Satan's organisatie en God's organisatie zal bestaan. Met andere woorden sprak het over een toestand, die zich op de aarde zou voordoen, wanneer de tijd voor de oprichting van God's koninkrijk, welke de tegenwoordige tijd is, nabij zou zijn.

Nimrod was Satan's voornaamste vertegenwoordiger op aarde. Hij had Babylon en drie andere steden in het land van Sinear gebouwd en werd een groot veroveraar tegen de vredelievende Semieten, die in Mesopotamië woonden. Assur was een van de zonen van Sem, en blijkbaar vestigden hij en zijn nakomelingen zich in dat gedeelte van het dal van Mesopotamië, dat ten noorden van Babylon ligt. Ninive was de hoofdstad van Assyrië en volgens de statenvertaling van onzen Bijbel werd zij door Assur gebouwd. (Zie Gen. 10: 11) De juistheid van deze vertaling wordt door velen in twijfel getrokken, die beweren, dat het Nimrod was, die Ninive bouwde. Er valt voor hun bewering veel te zeggen. Genesis 10: 10 spreekt over het begin van Nimrod's wapenfeiten. Van vers zes tot vers twintig handelt het bericht over de zonen van Cham, waarvan Nimrod het meest op den voorgrond trad. Het schijnt niet redelijk te zijn, dat temidden van de beschrijving dezer familie een onderbreking gemaakt wordt om een tusschenvoeging over de zonen van Sem, die in hetzelfde hoofdstuk vanaf vers 22 genoemd worden, te geven.

Een welerkende autoriteit op gebied van vertalen (Hislop) wijst er met nadruk op, dat de juiste vertaling aldus moet luiden: „En hij (Nimrod) gesterkt zijnde (nadat hij Babylon en Erech en Accad en Calne, in het land van Sinear gebouwd had en nadat hij een machtig man op aarde geworden was), trok uit het land (Sinear) en bouwde Ninive, Rehoboth en Kalah.” De Leidsche Vertaling van dezen tekst luidt aldus: „Van dit land ging hij (Nimrod) naar Assur en bouwde Ninive, Rehoboth^{ir}, Kalah en Rezen, tusschen Ninive en Kalah.” De kantteekening van de Algemeene of Geautoriseerde Engelsche Vertaling steunt ook deze gevolgtrekking. Zij luidt: „En hij, (Nimrod) ging uit in Assyrië.” Het zwaarste weegt

dus de gedachte, dat Nimrod zijn bezitting uitbreidde en zijn macht op aarde vergrootte door een inval in Assyrië te doen en Assyrië aan hem te onderwerpen, en dat hij zoodoende Ninive als hoofdstad bouwde.

Een der profeten des Heeren noemt het land van Assyrië het land van Nimrod. (Micha 5:6) Als hoofdstad was Ninive de officieele residentie van den heerscher, die „de koning van Ninive” genoemd wordt. (Jona 3:6) Zij was de koninklijke stad van het tweede wereldrijk en Babylon werd de hoofdstad van het derde wereldrijk. Deze feiten toonen aan, dat Assyrië en zijn groote hoofdstad Ninive een organisatie van Satan den Duivel was.

Ninive was een stad of organisatie van groote beteekenis, en wordt genoemd „de groote stad Ninive”; en verder zegt de profeet: „Ninive nu was een groote stad Gods (het woord Gods komt in de andere vertalingen niet voor) van drie dagreizen. (Jona 1:2; 3:3) De Hebreeuwsche dagreis was ongeveer twintig mijlen, en zoo zou dus de stad een omtrek van ongeveer zestig mijlen gehad hebben. De profeet zegt, dat er veel meer dan honderd en twintig duizend menschen (120.000) zijn, die geen onderscheid weten tusschen hunne rechterhand en hunne linkerhand. Dit heeft duidelijk betrekking op minderjarige kinderen en zou de gevolgtrekking steunen, dat de totale bevolking der stad tusschen de 600.000 en een millioen zielen was.

In de Schrift wordt de leeuw gebruikt om een heerscher te symboliseeren. (Gen. 49:10) Wilde leeuwen zouden dus een symbool zijn van hardvochtige, wreede en onderdrukkende heerschers. Zulke heerschers of politieke werktuigen werken zelfzuchtig in opdracht van de machtige commercieele macht en hun wandaden worden toegedekt door de huichelachtige godsdienstigen. De profeet geeft een beschrij-

ving van de hoofdstad Ninive en haar heerschers en zegt: „Waar is nu de woning der leeuwen, en die weide der jonge leeuwen? alwaar de leeuw, de oude leeuw en het leeuwenwelp wandelde, en er was niemand die hen verschrikte: De leeuw, die genoeg roofde voor zijn welpen, en worgde voor zijne oude leeuwinnen; die zijne holen vervulde met roof, en zijne woningen met het geroofde.” — Nahum 2: 11, 12.

In profetische bewoordingen wordt hier een groep wreede politieke heerschers beschreven, die het volk exploiteeren, om zich en hun bondgenooten in de organisatie des Duivels te voeden. Ongetwijfeld werd dit bericht van den profeet samengesteld, opdat het meest op den voorgrond tredende element van dit gedeelte van Satan's organisatie onthuld zou kunnen worden. Dan verklaart God uitdrukkelijk, dat hij tegen die organisatie is. Dit is het beste bewijs, dat de organisatie, waarvan hier sprake is, van Satan den Duivel is. — Nahum 2: 13.

De koning beroemde zich op zijn politieke macht en zeide, dat hij een geweldige politieke organisatie had: „Want hij zegt: Zijn niet mijne vorsten al tezamen koningen (politici)?” (Jes. 10: 8) Ninive was doordrongen van en verdorven door den duivelschen godsdienst. Hier hebben wij tevens het bewijs, dat de „hoer” de organisatie des Duivels, en in het bijzonder het godsdienstige deel er van is, die door den Duivel gebruikt wordt om de menschen van Jehova af te keeren en zoowel heerschers als beheerschten den weg van duisternis en boosheid te doen wandelen. „Om der groote hoererijen wil der zeer bevallige hoer (Ninive), der meesteres der tooverijen, die met hare hoererijen volken gekocht heeft, en geslachten met hare tooverijen.” — Nahum 3: 4.

De Duivel gebruikte de bijgeloovigheid van de politieke en commercieele reuzen en regeerders des lands

om hen te verleiden en de natie onder zijn (Satan's) invloed te krijgen. Heden ten dage hebben wij vele bewijzen, die aantoonen, dat zoowel politici als groote financiers geestelijke mediums raadplegen en zich zoo doende door den Duivel laten inlichten. Hoewel de politici in Ninive het belangrijkste deel van de organisatie vormden, droeg ook het commercieele element het zijne er toe bij. Het Assyrische rijk en in het bijzonder de hoofdstad Ninive stonden bekend voor hun grooten commercieelen rijkdom. „Rooft zilver, rooft goud; want er is geen einde des voorraads, der heerlijkheid van allerlei gewenschte vaten.” (Nahum 2:9) „Gij hebt meer handelaars, dan er sterren aan den hemel zijn; de kevers zullen invallen, en er van vliegen.” (Nahum 3:16) Moge de lezer zich thans een beeld vormen van den welstand der huidige commercieele en militaire machten der wereld en zien, hoe treffend de profeet dezen lang tevoren beschreef.

Assyrië en haar hoofdstad vormden een groote militaire macht, die buitengewoon sterk was. „Uw gekroonden (regeerders of machthebbers) zijn als de sprinkhanen, en uwe krijgsoversten (veldmaarschalken of militaire kommandanten) als de groote kevers, die zich in de heiningmuren legeren in de koude der dagen (laatstgenoemden zitten in afwachting, gereed om te handelen op bevel van hun bezitters).” — Nahum 3:17.

Het Assyrische leger, dat voor Jeruzalem gelegerd was, telde ongeveer 200.000 man. Waarschijnlijk nog veel meer, maar het bericht luidt, dat 185.000 hunner door den Heer in één nacht gedood werden. De koning van Assyrië tartte Jehova God en wendde een poging aan, zelfs God's uitverkoren volk van hem af te keeren en het aan den Duivel te onderwerpen. (Jes. 36:13-20) En hierdoor is dus haar militaire kracht en hoe deze door den Duivel gebruikt werd, bewezen.

Assyrië, en in het bijzonder de hoofdstad Ninive, Satan's organisatie, die door de politici, uitbuiters, militairisten en religieuzen bestuurd werd, was een bloedige organisatie, die het volk uitplunderde en er op uit was, het volk te bedriegen, te exploiteeren en te berooven. „Wee der bloedstad, die gansch vol leugen en verscheuring is! de roof houdt niet op. Er is het geklap der zweep, en het geluid van het bulderen der raderen; en de paarden stampen, en de wagens springen op.” — Nahum 3:1, 2.

Het waren de heerschers van Ninive, die de Samaritanen tot stand brachten, namelijk die groep van religieuze hybriden, die hun heidendom, den godsdienst van den Duivel, met een voorgewende en bijgeloovige aanbidding en vereering van Jehova vermengden. De Heer noemt hen duidelijk „tegenstanders” van zijn volk, die zich wenschten aan te sluiten bij degenen, die tot God's volk behoorden, en zich naar den naam des Heeren wenschten te noemen, doch terzelfder tijd in den naam Jehova's den godsdienst van den Duivel beleden. „Zoo kwamen zij aan tot Zerubbabel, en tot de hoofden der vaderen, en zeiden tot hen: Laat ons met ulieden bouwen, want wij zullen uwen God zoeken, gelijk gijlieden; ook hebben wij hem geofferd sinds de dagen van Esarhaddon, den koning van Assur (Assyrië), die ons herwaarts heeft doen optrekken.” (Ezra 4:1-3) Toen God's uitverkoren volk weigerde zich bij hen aan te sluiten, werden deze huichelachtige godsdienstigen de openlijke vijanden der Israëlieten en vervolgden hen. (Ezra 4:4-7) De Assyrische heerschers hadden deze vreemdelingen in Samaria gebracht om dat land weer te bevolken en om den godsdienst van den Duivel daar te vestigen, teneinde hun naburen, de Joden, te verontreinigen. — 2 Kon. 17:24, 29.

De drie groote aardsche organisaties, namelijk Babylon, Egypte en Assyrië, waren alle organisaties van den Satan, die zijn booze organisatie van verschillende standpunten belichtten. Babylon is de moeder, en Jehova stelt haar in zijn Woord voor als „de groote hoer” en de „moeder der hoerereien”. (Openb. 17:1-5) Het is de organisatie des Duivels, die alle andere organisaties voortbrengt, die zich tegen Jehova God verzetten, zijn naam lasteren en zijn gezalfden vervolgen. Het is de godsdienst van den Duivel, die de politieke heerschers en de commercieele reuzen der wereld verdorven en tegen Jehova gekeerd heeft. God's Woord geeft te kennen, dat als de tijd komt, de politieke en de financieele machten zullen ontwaken, en, nadat zij een zekere mate der waarheid ontvangen hebben, de oude „hoer” zullen haten en haar en alles, dat van die booze organisatie zichtbaar is, den rug zullen toekeeren. — Openb. 17:1-17; Jes. 10:5, 6.

Assyrië is daarom in het bijzonder een voorstelling van de organisatie des Duivels in een tijd, wanneer de politieke heerschers over de natiën regeeren en met hun commercieele bondgenooten samenwerken en een valschen godsdienst steunen en ophouden, en toont tevens aan, dat zij zoo zullen voortgaan, totdat de uitbarsting komt. Egypte als de organisatie des Duivels hield op bijzondere wijze het commercieele deel hoog, dat de militaire macht tot stand brengt en handhaaft, terwijl de politici en de godsdienstigen terzelfder tijd hand in hand gaan, om hun plannen ten uitvoer te brengen. Babylon is de „moeder” van het geheele booze systeem, en is op zeer bijzondere wijze en oorspronkelijk een voorstelling van de organisatie des Duivels; en allen, die een deel in haar hebben, nemen ook haar naam aan en staan dus als Babylon bekend.

Namaak

De onderzoeker der profetieën zal bemerken, dat elk deel van God's groote organisatie door Satan nagemaakt wordt, voor zoover dit natuurlijk mogelijk is. Duidelijk blijkt het Satan's doel te zijn, Jehova God te trotseeren, hem te bespotten en belachelijk voor te stellen, zijn naam in discrediet te brengen en voor de geheele schepping te lasteren en de heele schepping van den grooten God af te keeren. Een vergelijking van deze twee is hier zeker op zijn plaats.

De Ware

GOD DE ALMACHTIGE: Hij is de Schepper, de Vader, en de „Man” van Zion, en is heilig.

ZION: De vrouw als symbool van God's organisatie: de moeder; de vrouw, die datgene voortbrengt, wat heilig en door Jehova goedgekeurd is.

HET ZAAD: De gezalfden Gods, met Jezus Christus aan het hoofd om God's voornemens ten uitvoer te brengen.

De Valsche

SATAN, DE VALSCHE EN NAMAAK-GOD: De stichter en vader van Babylon; de man van die oude „hoer”; de vader der boozen.

BABYLON: De vrouw als symbool van de organisatie des Duivels; de moeder van Satan's organisatie; de vrouw; de hoer en de „moeder der hoererijen”.

HET ZAAD: Satan's gezalfde heerschers, dat wil zeggen, zij, die hij autoriseert en gebruikt om de zichtbare heerschappij over zijn booze organisatie op aarde te voeren, en in het bijzonder de godsdienstige leiders. — Joh. 8: 42-44.

In de eerste groote profetie zeide de Heere God; „En ik zal vijandschap zetten tusschen u (Satan) en

tusschen deze vrouw (God's vrouw, zijn organisatie), en tusschen uw (Satan's) zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het den verzenen vermorzelen." (Gen. 3: 15) Die profetie moet in vervulling gaan, en gaat nu in vervulling; maar de groote climax is nog niet gekomen, maar ligt nog in de toekomst. De twee zaden zijn nu ontwikkeld en openbaar geworden. De vijandigheid bestaat niet alleen, maar is ook reeds openbaar geworden.

Het andere Teeken

„En er werd een ander teeken gezien in den hemel; en zie, er was een groote roode draak, hebbende zeven hoofden, en tien hoornen, en op zijne hoofden zeven koninklijke hoeden." (Openb. 12: 3) Dit andere groote wonder of teeken, dat in dit vers genoemd wordt, werd terzelfder tijd waargenomen als het groote wonder of teeken, dat in het eerste vers van hetzelfde hoofdstuk genoemd wordt. Het eerste teeken of wonder is de vrouw, die op het punt staat het mannelijke kind te baren; het tweede is de groote roode draak, gereed om het kind te verslinden. Beide teekenen bestonden reeds lang van tevoren, maar beide verschenen terzelfder tijd aan degenen, die overeenkomstig Jezus' raadgeving waakten. — Matth. 24: 42.

Deze twee groote teekenen of wonderen zijn eerst na de opening van den tempel in den hemel te onderscheiden, en worden waargenomen door degenen die Jehova gewijd zijn en die het voorrecht deelachtig geworden zijn, in den tempeltoestand te zijn gebracht. In het jaar 1918 werd de tempel in den hemel geopend, en na dien tijd hebben de ware navolgers van Christus deze wonderen of teekenen gezien. De eerste plicht dergenen, die deze teekenen zien, is de aandacht hunner mede-Christenen hierop te vestigen, en vervolgens deze waarheden te vertellen aan al degenen, die ze

wenschen te hooren. Deze teekenen zijn een krachtig bewijs voor de tegenwoordigheid des Heeren en het begin van zijn koninkrijk, alsmede voor hetgeen zich tegen het koninkrijk verzet; en de waarheid aangaande deze dingen is van het hoogste belang voor een ieder, die de waarheid wenscht te kennen.

Vele belijdende Christenen zijn in gebreke gebleven, deze groote teekenen of wonderen te zien. Zij kunnen niet inzien, dat Jehova een organisatie heeft. Ook zien zij niet, dat de Duivel een organisatie heeft, en meenen als gevolg daarvan, dat het verkeerd is, iets over Satan en zijn organisatie en over zijn tegenwoordigers, die hij gebruikt, te zeggen. Dezulken zijn klaarblijkelijk in slaap gesust en hebben daarom geen aandacht geschonken aan de ontwikkeling van het goddelijk plan. Jezus profeteerde, dat er in dezen tijd juist zulk een klasse op aarde zou zijn, en hij geeft hun den raad 'hun oogen te zalven met oogenzalf (van licht en waarheid), opdat zij zien mogen'. (Openb. 3: 18) Als zij echter in gebreke blijven, dezen raad op te volgen, zal hun klaarblijkelijk niet toegestaan worden, in den tempeltoestand gebracht te worden.

Dat er inderdaad een dergelijke toestand van lauwheid van belijdende Christenen in de laatste dagen van de aardsche ondervindingen der gemeente zou optreden, valt niet te betwijfelen, omdat Jezus, de groote Profet Gods, het betuigde. Het is te hopen, dat de waarheid, die hierin naar voren gebracht wordt, enkele dezer lauwen en slaperigen moge helpen, hen voor hun groote voorrechten, die de Heer hun biedt, wakker te schudden.

Thans is het al dengenen, die geheel ontwaakt en den Heer gewijd zijn, duidelijk, dat het eerste groote teeken of wonder, dat door den Heere Jezus in de Schrift beschreven wordt, God's organisatie is, die een

begin is van de regeering van Christus Jezus. Ook blijkt duidelijk, dat het andere teeken of wonder de organisatie des Duivels is, die al zijn kracht in het werk stelt en al zijn booswilligheid aan den dag legt, om het „zaad" van God's organisatie te vernietigen en meerdere lastering op den naam Jehova's te brengen.

Dat Satan de vorming van zijn organisatie in de dagen van Ninive begon, blijkt duidelijk uit het voorgelegde bewijs. God liet deze berichten over Babylon, Egypte en Assyrië in zijn Woord opteekenen met het kennelijk doel, om zijn volk in den tijd van het einde der wereld, die nu gekomen is, te helpen en te verlichten. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11) Daarom is nu de bestemde tijd Gods gekomen om de beteekenis van deze berichten over deze drie groote wereldrijken te begrijpen. Het gaat niet aan te zeggen, dat wat hier over deze wereldrijken geschreven wordt, slechts oude geschiedenis is, waarmede wij niets te maken hebben. Het feit, dat dit teeken of wonder eerst aan menschen geopenbaard wordt, nadat de Heer Zion in onzen tijd opbouwt, is een bewijs, dat God thans wenscht, dat zijn volk de oude geschiedenis aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpt, om haar beteekenis te kunnen begrijpen. In het bijzonder treden de geschiedenissen van Babylon, Egypte en Assyrië in den Bijbel op den voorgrond, klaarblijkelijk met het doel, den onderzoeker de afschuwelijkheid en boosheid van de organisatie des Duivels te toonen in en na den tijd, waarin het „groote, roode draak" teeken of wonder verschijnt.

De Duivel zal een krachtige poging in het werk stellen, om hetgeen hier uiteengezet wordt, verkeerd voor te stellen, omdat het hem en zijn weg der goddeloosheid aan de kaak stelt. Ieder nadenkend persoon moest dit verwachten. Satan's methoden zijn altijd

bedriegelijk geweest en werden gekenmerkt door leugen en bedrog, en zoo is het nog steeds. Hij is de misleider der menschen, de lasteraar van al degenen, die het goede trachten te doen, de tegenstander Gods en aller gerechtigheid en de verslinder van alles, wat den naam van Jehova God zou kunnen eeren.

Satan zal eenigen er toe brengen te gelooven, dat hetgeen hier geschreven staat, slechts geschreven werd met het doel, om opstandigheid der menschen tegen de verschillende regeeringen der aarde te verwekken. Dit is echter geenszins het doel, waarom deze dingen naar voren worden gebracht. De menschen zouden door opstandigheid of revolutie niets kunnen bereiken. De menschen zijn thans aan handen en voeten gebonden en zijn volkomen machteloos. Zij zijn volkomen aan den Duivel en zijn organisatie onderworpen. Er bestaat geen enkele mogelijkheid voor de menschen, dat zij zichzelf vrijmaken. Evenals de Israëlieten in Egypte in slavernij waren, zoo bevinden zich thans alle volken der aarde in slavernij aan de organisatie van den Duivel. God zal hen te bestemder tijd en overeenkomstig zijn plan bevrijden, zooals de Schrift beschrijft en zooals hieruit naar voren komt.

Het eenige doel, dat wij de aandacht op de organisatie des Duivels vestigen, is, dat de menschen haar mogen ontvluchten en zich geheel tot den Heere God mogen keeren, opdat zij zijn zegeningen mogen ontvangen.

Het meerendeel der menschheid is geknecht aan de organisatie des Duivels, maar zij zijn verblind voor hetgeen hen eigenlijk vasthoudt. Ongetwijfeld zijn er vele regeeringspersonen of heerschers der natïën, die een oprecht verlangen in zich dragen, dat weldra de toestand onder de menschen verbeterd zal worden. Vele oprechte pogingen worden door deze

menschen in het werk gesteld om de regeering en de menschen te verbeteren, maar God's tijd is gekomen dat de menschen zoowel als de regeerders moeten inzien, dat er geen macht is, die de gewenschte verlossing en zegeningen kunnen brengen, behalve de macht van den almachtigen God. Daarom is het voor ons van het hoogste belang God's organisatie te zien en te waardeeren, en terzelfder tijd van de macht en de boosheid van Satan's organisatie bewust te zijn.

De huidige regeerende Machten

De sterkste natiën der aarde noemen zich heden onder den naam „Christenheid”, omdat zij beweren dat hun godsdienst de „Christelijke godsdienst” is. Andere natiën, die niet de aanspraak maken God en Christus te dienen, maar de afgoden aanbidden, worden „heidenen” genoemd. Er bestaan twee groote organisaties en wel: God's organisatie en Satan's organisatie. Tot welke organisatie behooren nu de natiën der aarde? Natuurlijk wenschen alle oprechte en eerlijke menschen deze vraag op de juiste wijze te beantwoorden, omdat de algemeene welvaart van alle menschen bij deze vraag betrokken is. Het zou voor niemand een blijvend voordeel opleveren, zichzelf voor de waarheid te verblinden. Laten wij daarom de feiten onpartijdig en eerlijk overwegen, en moge op die wijze deze vraag overeenkomstig de waarheid beantwoord worden.

De godsdienst der natiën, die zich „Christenheid” noemen is, naar men beweert, Christelijk. Maar is dit werkelijk zoo? Om een Christen te zijn moet men een waarachtige navolger van Christus Jezus zijn en Jehova God erkennen, dienen, aanbidden en gehoorzamen. Hij moet God's Woord als de waarheid aannemen, omdat de groote Profet Christus

Jezus verklaarde, dat God's Woord de waarheid is. (Joh. 17:17) Een groot deel van de godsdienstige leiders der zoogenaamde „Christenheid” loochenen heden de waarheid van den Bijbel en loochenen, dat het bloed van Jezus den loskoop prijs verschafte om den mensch uit de knechtschap van zonde en dood te bevrijden. De basis van het Christendom is juist de groote rantsoen-offerande van Jezus Christus. Er bestaat geen ander middel ter verlossing, zooals het Woord Gods duidelijk verklaart. (Hand. 4:12) Iedere moderne predikant op aarde loochent, dat God den mensch volkomen schiep, dat de mensch door zonde viel en dat het offer van Jezus gebracht werd om den mensch te verlossen; en toch beweren deze menschen Christenen te zijn, en zijn zij leiders van den godsdienst der Christenheid.

In God's organisatie kunnen geen twee klassen leiders bestaan, omdat God niet een God van verwarring is. In de Christenheid bestaan er twee en zelfs nog meer klassen leiders, namelijk de Modernisten en de Fundamentalisten, de Christelijk Wetenschappelijken, en anderen. De Fundamentalisten beweren zonder eenige uitzondering, dat ieder mensch een onsterfelijke ziel heeft, die dus niet sterven kan, en dat wanneer datgene, wat dood genoemd wordt, intreedt, de ziel blijft voortleven, of in geluk of in pijniging. Deze leer is gebaseerd op Satan's leugen, en Jezus verklaarde, dat Satan de vader der leugen is. (Gen. 3:4; Joh. 8:44) Iedere Fundamentalistische leider loochent, dat het bloed van Jezus vergoten werd, opdat ieder mensch een gelegenheid ten leven zou krijgen, en dat God ieder mensch in de gelegenheid zal stellen, deze verlossing en herstelling tot leven op aarde te ontvangen.

Jezus Christus, wiens naam de Christenheid aanneemt, bevestigde het gebod zijns Vaders „Gij zult

niet dooden" en paste dit gebod in het bijzonder op alle Christenen toe. Verder leerde hij, dat iemand, die zijn broeder haat, een moordenaar is. Gedurende den Wereldoorlog hebben nagenoeg alle geestelijken, zoowel moderne als behoudende, het volk den geest van haat gepredikt en hen aangespoord elkander te dooden. Aan twee kanten werd in den grooten oorlog gestreden, en de geestelijken der Christenheid en de voornaamsten hunner kudden waren op beide zijden zoo ongeveer gelijkelijk verdeeld; en toch spoorden allen het dooden van hun medemenschen op de vijandelijke zijde aan. Dit zou natuurlijk niet de geest van God's organisatie kunnen zijn.

Jezus weigerde ook maar iets te maken te hebben met de politiek dezer wereld. Hij was niet van de wereld al leefde hij ook in haar. Hij overwon de wereld en zeide ook zijn navolgers, dat zij de wereld moesten overwinnen. (Joh. 16: 33; 8: 23; 18: 36-38) De reden die hij hiervoor aangaf, was en is dat Satan de onzichtbare heerscher of god dezer wereld is. (Joh. 12: 31; 14: 30) Zijn waarachtige discipelen, bevoegde leeraars en vertegenwoordigers Gods, zeiden den navolgers van Jezus, dat zij zich afgescheiden van de wereld moesten houden en zich geheel moesten wijden aan de verkondiging der waarheid over God's Koning en zijn rechtvaardig koninkrijk. — 2 Cor. 6: 17, 18; Jac. 1: 27.

Voorts leerden zij, dat iemand, die beweert een navolger van Christus te zijn, en een vriend der wereld wordt, een overspeler en de vijand Gods is. (Jac. 4: 4; 1 Joh. 2: 15) De geheele geestelijkheid van alle sekten, zoowel Katholieke als Protestante, nemen aan de politiek dezer wereld deel en doen ijverig hun best om het politieke element van de regeeringen der aarde, „Christenheid" genaamd, in hun macht te krijgen. Al deze geestelijken waren bij het voeren van den

Wereldoorlog betrokken. Een dergelijke wandel is geheel in strijd met God's organisatie.

Maar eenigen zullen zeggen: Werd dan de Christelijke kerk niet door Jezus en zijn apostelen georganiseerd, en zijn deze geestelijken niet nog steeds de leiders van deze Christelijke kerk? Jezus en zijn apostelen hebben inderdaad de Christelijke kerk op aarde georganiseerd, en eenigen tijd lang heeft deze groep menschen, Christenen genaamd, de leeringen van Jezus nagevolgd. De gemeente was toen rein en de apostel neemt op haar betrekking als een reine maagd, die aan Christus voorgesteld wordt. (2 Cor. 11:2) Later werd deze organisatie overweldigd door Satan, door middel van zijn organisatie.

Ook is het waar, dat de Israëlieten den naam van Jehova God aannamen, zijn verbondsvolk waren en overeenkwamen zijn wil te doen. Zij waren een profetisch volk, die het Christelijke volk Gods vooruit aankondigden. Op grond van de trouweloosheid der Israëlieten onttrok God hun zijn gunst, en zij werden ballingen van Babylon. Wat met dat volk gebeurde was profetisch en voorzeide wat gebeuren zou en wat ook werkelijk gebeurde met degenen, die aan het hoofd van de organisatie, de „Christelijke kerk” genaamd, stonden.

Vele eeuwen geleden hield de godsdienst, die als „Christelijke godsdienst” bekend staat en als zoodanig georganiseerd werd, op de ware godsdienst te zijn, omdat de leiders en de heerlijken der kudde afvallig en ballingen van Babylon werden, die de organisatie des Duivels is. Hun ontrouw aan God en aan Christus was hiervoor de reden. Door list overweldigde Satan deze organisatie en na verloop van tijd was zij geheel aan zijn heerschappij onderworpen. Satan verblindde het volk en trok het af van de waarheid van God's Woord en haar bestudeering, en sedert dien tijd is

deze organisatie slechts Christelijk in naam geweest, terwijl haar kudden enkele goede en oprechte menschen en vele huichelaars telden.

Maar, vraagt een ander, het kan toch niet geloochend worden, dat de godsdienst der „Christenheid” vasthoudt aan den naam van Christus en God en in het openbaar tot God bidt; is dan hun godsdienst niet nog steeds de ware Christelijke godsdienst? Voor dezulken is het antwoord, dat Satan's methode altijd zeer bedriegelijk is. Reeds in het allereerste begin van de geschiedenis der menschheid wist hij de menschen er toe te brengen, zich huichelachtig bij den naam des Heeren te noemen, en deze methode heeft hij alle eeuwen door gehandhaafd. (Gen. 4:26) De Israëlieten waren God's uitverkoren verbondsvolk en zij noemden zich bij den naam des Heeren, maar op grond van hun trouweloosheid zeide God tot hen: „Daarom dat dit volk tot mij nadert met zijnen mond, en zij mij met hunne lippen eeren, doch hun hart (toewijding) verre van mij doen.” (Jes. 29:13) De Apostel Paulus schreef in deze richting een profetie over den tijd, waarin wij nu juist leven, waarin hij zeide: „En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de menschen zullen zijn ... meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods; hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben.” — 2 Tim. 3:1-5.

Evenals de menschen in de dagen van Enos huichelaars waren en zich bij den naam Gods noemden (Gen. 4:26); evenals de Farizeërs en andere godsdienstige leiders der Joden zich huichelachtig bij den naam Gods noemden (Matth. 23:12-35); zoo zijn ook de godsdienstige leiders der Christenheid huichelachtig, omdat zij de aanspraak maken God's volk te zijn, den naam van Christus aannemen en zich Christenen

noemen, maar door hun woorden en handelingen bewijzen, dat zij God niet dienen en Christus niet na volgen. Op deze wijze heeft de oude „hoer”, Babylon, de organisatie, die zich „Christendom” noemt, verontreinigd en verdorven. Satan heeft dit euvel bewerkt door zijn list en bedrog, en door de menschen van Jehova af te keeren.

Voordat de Heer tot zijn tempel kwam, hebben vele onderzoekers der Schrift geloofd en geleerd, dat het Katholieke systeem „Babylon” en „de moeder der hoeren” is. Hierin dwaalden zij echter. Babylon is Satan's organisatie en de moeder van iedere booze organisatie. Babylon als de hoer en de moeder der hoeren doet andere organisaties hoererij begaan. Toen de eerste gemeente van God afviel, door den Duivel misleid en een deel van zijn organisatie werd, nam die organisatie, toen de gemeente of kerk genaamd, den naam van de „moeder” zoowel als van den vader aan. De Katholieke kerk werd een deel van Satan's organisatie, sloot een verbond met haar en maakte zich daardoor aan overspel schuldig. De Protestante kerk, nadat zij gevallen was, ging denzelfden weg op. De leiders der Katholieke en Protestante systemen werden verblind en door Satan's list en bedrog tot het kwade verleid. Zoowel in de Katholieke als in de Protestante kerksystemen zijn oprechte en ernstige menschen geweest en ook nu nog; maar zij zijn in gebreke gebleven, in het licht van Christus te wandelen, en daarom heeft Satan hen voor de waarheid verblind. Velen dezer roepen om bevrijding, omdat zij „gevangen” zijn in de Babylonische of duivelsche organisatie, en de Heer heeft de belofte gedaan, dat zij te bestemder tijd zullen bevrijd worden.

De geestelijke leiders der Christenheid brengen nu staatslieden en financiers op den kansel om het volk te leeren, wel wetend, dat deze zoogenaamde leeraars

geen inzicht noch geloof in God en Christus Jezus hebben. Ook zijn de Joodsche rabbijnen, die het bloed van Christus loochenen, op hun kansels welkom, evenals de leeraars van het Hindoeïsme, Boeddhisme en de Christelijke Wetenschap (Christian Science) en meer dergelijke godsdienstige leeraars, en zij vertellen het volk, dat „zij kunnen gelooven, wat zij willen, omdat zij even goed door het eene als door het andere geloof zalig worden”. Omdat zij gepoogd hebben een weg der zaligheid te volgen, die met God's plan in strijd is, is er in al de georganiseerde systemen der zoogenaamde „Christenheid” verwarring ontstaan.

Het is Babylon, de organisatie des Duivels, die, werkend door den duivelschen godsdienst, de politici en heerschers der wereld in de kudde der georganiseerde „religie” gebracht heeft en deze regeerders overspel heeft doen plegen met dat onheilige systeem. (Openb. 18:9) Het is deze zelfde duivelsche organisatie geweest, die haar onreine armen geopend heeft en de commercieele reuzen, uitbuiters en kooplieden der aarde in haar kudde opgenomen en hun verzocht heeft, een aandeel in haar weelde te nemen. Deze werden tot de voornaamste leden der godsdienstige kudde gemaakt. (Openb. 18:3; Jer. 25:34) De geschiedenis van het oude Babylon voorzeide dus duidelijk den huidige godsdienstigen toestand der zoogenaamde Christenheid of het georganiseerde Christendom.

Modern Egypte

Satan's organisatie wordt de „wereld” genoemd, omdat zij samengesteld is uit een onzichtbaar en een zichtbaar deel, en de natiën en volken zijn langen tijd onder Satan's heerschappij geweest en vormen als gevolg daarvan een deel van de wereld. Om deze reden wordt zij in de Schrift de „booze wereld” genoemd.

(Joh. 14: 30; 2 Cor. 4: 3, 4) God liet het bericht over het oude Egypte samenstellen als een profetie, die de toestanden zou voorzeggen, die zich ten tijde van de komst van Christus en zijn koninkrijk op aarde zouden voordoen. Het oude Egypte stelde daarom in het bijzonder het commercieele en militaire deel van de moderne satanische organisatie voor. Jezus Christus werd gekruisigd in de wereld, die in de Schrift „Egypte” genoemd wordt. (Openb. 11: 8) Dit is een ander bewijs, dat Egypte Satan's organisatie was en dat zijn organisatie nog steeds op aarde bestaat.

Egypte stond bekend om haar rijkdom en haar militaire macht. De rijkdom der wereld was nooit zoo groot als heden ten dage, hetgeen in het bijzonder toepassing vindt bij de natiën, die zich Christenheid noemen. Er zijn weinige millionnaires en milliardairs, maar er zijn honderden millioenen armen onder de Christenheid. De laatstgenoemden worden onderdrukt door de rijken, evenals de armen in het oude Egypte onderdrukt werden. Het is het commercieele element, dat oorlogen veroorzaakt, en dit opent voor hen op nieuw de gelegenheid, om hun materieelen rijkdom nog buitengewoon te vergrooten. Het geheele verkeerswezen, alle groote banken en financieele instellingen, alle licht- en krachtinstallaties, alle groote gebouwen in de steden en nagenoeg alle voedselvoortbrengende landerijen en bijna alle materieele rijkdom der wereld van heden zijn in het bezit en worden bestuurd door de groote commercieele reuzen der Christenheid. Alle groote slagschepen, onderzeeërs, de luchtmacht, springstoffen, geweren en andere oorlogswapenen zijn het eigendom van de rijke regeerende machten der Christenheid. Vormen deze groote materieele rijkdom en deze vernietigingswerktuigen een deel van God's organisatie? Heeft de organisatie van Jehova God, waar van Christus het Hoofd is, dergelijke wapenen en

vernietigingswerktuigen noodig? Het ligt zoo voor de hand, dat al deze dingen tot Satan's organisatie behooren, dat niemand dit voor een oogenblik in twijfel moest trekken.

De commercieele reuzen der aarde nemen den zoogenaamden „Christelijken godsdienst” aan, omdat zij zich deze uitgaven wel kunnen veroorloven en daardoor hopen zij gered te zullen worden van de verschrikkelijke straffen, die hun voor hun slechte daden opgelegd zouden kunnen worden. De kooplieden der aarde zijn door den bedriegelijken godsdienst des Duivels rijk geworden en verheugen zich in groote weelde. Zij hebben voor godsdienstige bescherming en vertroosting betaald, maar de tijd nadert met rassche schreden, dat zij wakker zullen worden voor het feit, dat zij door de organisatie des Duivels, Babylon genaamd, en in het bijzonder door het godsdienstige gedeelte er van bedrogen zijn.

Modern Assyrië

Het oude Assyrië was een machtige politieke organisatie, waarbij de politieke heerschers de belangrijkste plaats innamen. In werkelijkheid werd de groote macht echter uitgeoefend door de commercieele belangen. De politieke macht of afgevaardigde was eigenlijk de zegsman voor de commercieele macht. Groote militaire organisaties werden gevormd en gebruikt om de bevelen der regeerders kracht bij te zetten. De duivelsche godsdienst zorgde voor de camouflage voor de bloedige en wreede handelingen dezer organisatie. Dit werd gedaan, zooals de profeet zegt, „om der groote hoerereien wil der zeer bevallige hoer, der meesteres der tooverijen, die met haar hoerereien volken verkocht heeft, en geslachten met hare tooverijen.” — Nahum 3:4.

De zoogenaamde „Christenheid” is modern Assyrië, en er bestaat zooveel overeenstemming, dat het als zeker is aan te nemen, dat God het bericht van het oude Assyrië bij wijze van profetie liet opteekenen, om den toestand op aarde in den tegenwoordigen tijd vooruit aan te kondigen. Heden nemen de politici van de natiën der aarde een zeer belangrijke plaats in en spreken groote woorden over hun bekwaamheid, de moeilijkheden der wereld te beslechten en een bevredigenden toestand tot stand te brengen. De macht, die achter deze politieke regeerders en zegslieden staat, is de groote commercieele macht der wereld. Feitelijk is het de laatstgenoemde macht, die de middelen voor de machtige militaire werktuigen verschaft, ten einde de bevelen der regeerders door te zetten.

Evenals het politieke en financieele element van het oude Assyrië van dien tijd den godsdienst van den Duivel aannam, zoo ondersteunt ook in de hedendaagsche Christenheid het godsdienstige element de politieke en financieele machten in de wereldpolitiek. Katholieken, Protestanten, Joodsche rabbijnen en alle andere „erkende” godsdienstige ijverars gaan heden ten dage hand in hand bij het prijzen van de deugden der moderne regeerende machten en beroemen zich op hun bekwaamheid vrede op aarde en in de menschen een welbehagen tot stand te brengen.

Het oude Assyrië was een bloeddorstige organisatie. Het moderne Assyrië namelijk de zoogenaamde Christenheid, heeft meer menschelijk bloed op zijn geweten dan in eenige andere periode der wereldgeschiedenis. In den Wereldoorlog vergoten millioenen menschen hun bloed en nog vele millioenen meer zijn de prooi van de groote militaire machten der Christenheid geweest.

Het oude Assyrië was „gansch vol leugen en verscheuring”. (Nahum 3: 1) De tien jaren, die onmiddellijk op den Wereldoorlog volgden, waren in het bijzonder gekenmerkt door de verschillende bedriegelijke en valsche plannen om de menschen te exploiteeren en te plunderen. De boer werd geëxploiteerd en beroofd door de plannen der financiers, daarin bijgestaan door de beide andere regeerende machten. De belastingen zijn zeer gestegen, en vele menschen hebben hun huizen en landerijen verloren door de buitensporige hooge en onredelijke belastingen, die op hun eigendommen gelegd werden voor algemeene verbeteringen. Ambtenaren hebben altijd over het volk de baas gespeeld, inplaats van dienaars van het volk te zijn. De groote financiers noemen de politieke kandidaten en laten voor den schijn het volk stemmen, en kiezen dan degenen, die door de financieele macht gewenscht worden. Dit is in het bijzonder waar in Amerika. De groote financieele instellingen hebben het beheer over de voedsel- en kleedingvoorziening, die het volk noodig heeft voor zijn onderhoud.

Materieele rijkdom was nimmer zoo groot als in het hedendaagsche Christendom, maar deze rijkdom is slechts in het bezit van enkelen. Iedere natie is in ruime mate voorzien van geweren, oorlogsschepen, luchtmacht en gevaarlijke springstoffen en nog andere middelen om menschelijk leven te vernietigen.

De politieke regeerders sluiten vredesverdragen en beweren dat zij daardoor den oorlog kunnen uitbannen, terwijl terzelfder tijd iedere natie der Christenheid grootere oorlogsvoorbereidingen treft dan te eeniger tijd in het verleden. In deze politiek wordt het politieke element krachtig bijgestaan door het commercieele en het godsdienstige element.

Het godsdienstige element der Christenheid loochent, niettegenstaande zij voorgeeft Christus te volgen,

zijn tweede komst en zijn koninkrijk, en weigert God's Woord te hooren en te gehoorzamen. De geestelijkheid en de godsdienstige leiders zijn trotsch, hoogmoedig, bluffers en valsche beschuldigers van degenen, die God dienen, en minachten al degenen, die ijverig trachten het volk de waarheid in den naam des Heeren te verkondigen. Aangezien dit godsdienstig element een deel van Satan's organisatie vormt, wordt het ondersteund door de beide andere regeerende machten, omdat deze laatste gelooven, dat het in hun belang is.

Paulus schreef een profetie die, evenals hij zeide, in dezen tijd in vervulling gaat: „En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de menschen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatdunkend, hoovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig wreed, zonder liefde tot de goeden, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods; hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. Heb ook eenen afkeer van deze.” — 2 Timotheüs 3: 1-5.

Babylon, Egypte en Assyrië leggen dus den nadruk op de drie elementen van Satan's zichtbare organisatie. Sindsdien werden deze drie regeerende elementen in alle opeenvolgende wereldrijken geopenbaard. Medo-Perzië, Griekenland en Rome volgden in de aangegeven volgorde. Ieder dezer wereldrijken beoefende den godsdienst van den Duivel. De godsdienst van het oude Rome werd heidensch genoemd. Na verloop van tijd namen de machtige politieke leiders den „Christelijken godsdienst” aan en voerden in die aldus tot stand gebrachte organisatie vele der ceremoniën in, die door de heidenen gehouden werden. Rome werd een groote militaire macht en haar

commercieele, politieke en godsdienstige belangen gingen hand in hand ter onderdrukking van het volk.

Vervolgens kwam het Britsche Rijk als een machtig wereldrijk, en ook hierbij vormden de drie elementen, commercieel, politiek en godsdienstig, de regeerende macht. Eveneens is het een geweldige commercieele macht en een groote en wreede militaire macht geworden, en de godsdienst vormt een deel van de regeering. Het kan natuurlijk niet gezegd worden, dat een van deze wereldrijken een deel van God's organisatie is. En aangezien er slechts twee groote organisaties zijn, moet dit rijk dus vanzelf tot Satan's organisatie behooren. Hetzelfde is waar betreffende Amerika, waar de drie elementen van Satan's organisatie het volk regeeren.

De Wereldoorlog bracht een toestand teweeg, die de formatie van het achtste wereldrijk mogelijk maakte, namelijk den Volkenbond, die reeds profetisch was aangekondigd. (Jes. 8:9; Openb. 17:9, 11) Deze bond of dit verdrag werd gevormd door het politieke element, bijgestaan door de financieele en militaire machten, krachtig voorgestaan en goedgekeurd door de godsdienstige leiders der Christenheid. Laatstgenoemde groep verklaarde in 1919 openlijk, dat 'de Volkenbond God's koninkrijk op aarde vormt en zijn plaats vervangt'. Kan men in alle oprechtheid blijven volhouden, dat de Volkenbond een deel van God's organisatie is? Indien niet, dan moet hij beslist tot Satan's organisatie behooren.

De Strijd tegen God

In 1914 werd Christus Jezus door Jehova op zijn troon gezet. Datzelfde jaar begon de Wereldoorlog, en gedurende dien oorlog werd de haat der geheele Christenheid aan den dag gelegd tegen al degenen, die Jehova God ernstig dienden. De groote Profheet

Gods voorzeide dezen toestand met de woorden: „Gij zult gehaat worden van alle volken, om mijns naams wil.” — Matth. 24: 9.

Het was in 1918, dat alle natiën der Christenheid, die aan den Wereldoorlog deelnamen, openlijk uiting gaven aan hun haat tegen al degenen, die God getrouw bleven dienen en de menschen de boodschap van zijn komend koninkrijk te hunner zegening, verkondigden. Deze nederige navolgers van Christus werden voor het gerecht gedaagd, stonden terecht wegens valsche aanklachten en meinedige getuigenissen en werden onschuldig veroordeeld. Velen werden in de gevangenis geworpen, anderen geslagen en weer anderen gedood. Zij werden in militaire gevangenschappen geworpen en zeer slecht behandeld, omdat zij in allen ootmoed het voorrecht verlangden, God te dienen, zijn Woord der waarheid te verkondigen en zijn gebod om niet te dooden te gehoorzamen. Een dergelijke haat zou niet anders dan alleen door Satan's organisatie ten uitdrukking hebben kunnen worden gebracht en het kan alleen Satan zelf geweest zijn, die tot dezen haat aanzette.

Het 'zaad van Satan' en het 'zaad der vrouw' werden te dien tijde voortgebracht en geopenbaard, en Jehova zeide, dat er vijandschap zou zijn tusschen deze beide zaden, en dat het 'zaad van Satan de verzenen van het Zaad der vrouw zou vermorzelen'. Christus is het 'Zaad der vrouw', en zijn laatste getrouwe navolgers op aarde vormen de „voeten van hem”, met inbegrip van de verzenen of hielen. Deze profetie, die reeds lang van tevoren geschreven was, begon in 1918 in vervulling te gaan.

Het andere groote wonder of teeken, dat na 1918 verscheen aan degenen, die door de genade Gods in staat waren hemelsche dingen te zien, is Satan's wreede, bloeddorstige organisatie, gereed om het konink-

rijk Gods te vernietigen, dat voorgesteld werd door het mannelijke kind, dat geboren werd. (Openb. 12: 1-4) Het is een welbekend feit, dat de geestelijkheid en de godsdienstige leiders der „Christenheid” degenen haten en kwalijk bejegenen, die moedig voortgaan den menschen in het algemeen te verkondigen, dat Jehova God is, dat Christus Koning is, dat zijn koninkrijk gekomen is, dat Jehova hem op zijn troon gezet heeft en dat hij weldra een koninkrijk der gerechtigheid zal oprichten en alle kwaad vernietigen. De Duivel haat al degenen, die Jehova getrouw vertegenwoordigen, en zoekt hen te verslinden; en de geestelijkheid en godsdienstige leiders der Christenheid haten hen ook, omdat zij den wil van hun vader doen, wiens kinderen of „zaad” zij zijn. — Joh. 8: 42, 44.

Satan heeft de Christenheid een deel van Babylon gemaakt, en op grond hiervan is de naam Babylon van toepassing op de Christenheid, omdat zij een deel van Satan's organisatie vormt. Door middel van dezen valschen godsdienst van Satan's organisatie zijn de politieke en commercieele heerschers der aarde in dat booze systeem betrokken. De Heer maakt het duidelijk, dat zij misleid zijn, omdat hij zegt, dat dezen te bestemder tijd voor de waarheid zullen ontwaken, tenminste in zekere mate, en zich van dit onreine godsdienstsysteem zullen losmaken.

Moreele Toestanden

Voor den Wereldoorlog waren de moreele toestanden der aarde al slecht genoeg, maar allen zullen toegeven, dat sedert den Wereldoorlog de moreele inzinking nog veel erger geworden is. Groote corruptie bestaat er in ambtenaarskringen. Het volk wordt op schandelijke wijze geëxploiteerd; de couranten staan vol berichten over misdaden en schandalen. Zelfs

onder jonge studenten is de verdorvenheid zoo groot, dat de ouders met groote bezorgdheid vervuld worden. Vele oprechte menschen werken mede om de distillatie en het gebruik van bedwelmende dranken tegen te gaan, in de meening dat zij zoodoende den moreelen staat der menschen kunnen verbeteren. De feiten toonen echter aan, dat de Duivel deze omstandigheid benut heeft, om de onzedelijkheid en losbandigheid nog te vergrooten.

Vóór den Wereldoorlog dacht men, dat het voor mannen verkeerd was, zich over te geven aan het gebruik van tabak en sterken drank. Sedert den oorlog gebruiken vrouwen zoowel tabak als sterken drank en zelfs nog overvloediger dan mannen, en dit strekt zich zelfs uit tot jonge meisjes en jongens in openbare scholen. Op grond van deze ontstellende toestanden zoeken thans vele oprechte menschen een geneesmiddel. Er moet een reden voor dezen verschrikkelijken toestand bestaan. Er is een reden, en de groote Profet des Heeren geeft deze reden als volgt aan:

In 1914 plaatste Jehova zijn Koning op zijn troon. (Ps. 2:6) Onmiddellijk volgde een krijg in den hemel met Christus Jezus en zijn engelen aan de eene zijde tegen Satan en zijn engelen aan de andere zijde, met het gevolg, dat Satan uit den hemel geworpen werd. (Openb. 12:7-9) Dan hebben wij verder het bericht, dat er groote vreugde heerschte, omdat Satan uit den hemel geworpen werd, en terzelfder tijd werd aangekondigd: „Nu is de zaligheid, en de kracht en het koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van zijnen Christus.” (Openb. 12:10) Dan zegt de profet Gods: „Wee dengenen, die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende, dat hij eenen kleinen tijd heeft.” (Openb. 12:12) Hiermede toont de profetie

aan, dat de Duivel nu zijn volle aandacht wijdt aan de aangelegenheden der aarde. „Degenen die de aarde bewonen” zijn zij, die de aangelegenheden der aarde besturen; en als vervulling van deze profetie is een groote verslagenheid en radeloosheid waar te nemen onder degenen, die aan het bewind zijn, en zij zijn zelf niet in staat de reden hiervoor te noemen. (Lucas 21 : 25, 26) De „zee” in deze profetie is een voorstelling van de rustelooze menschenmassa's, welke toestand dagelijks erger wordt. Dit verklaart het feit, dat er gedurende de afgelopen tien jaren zoo'n groote zedelijke achteruitgang geweest is.

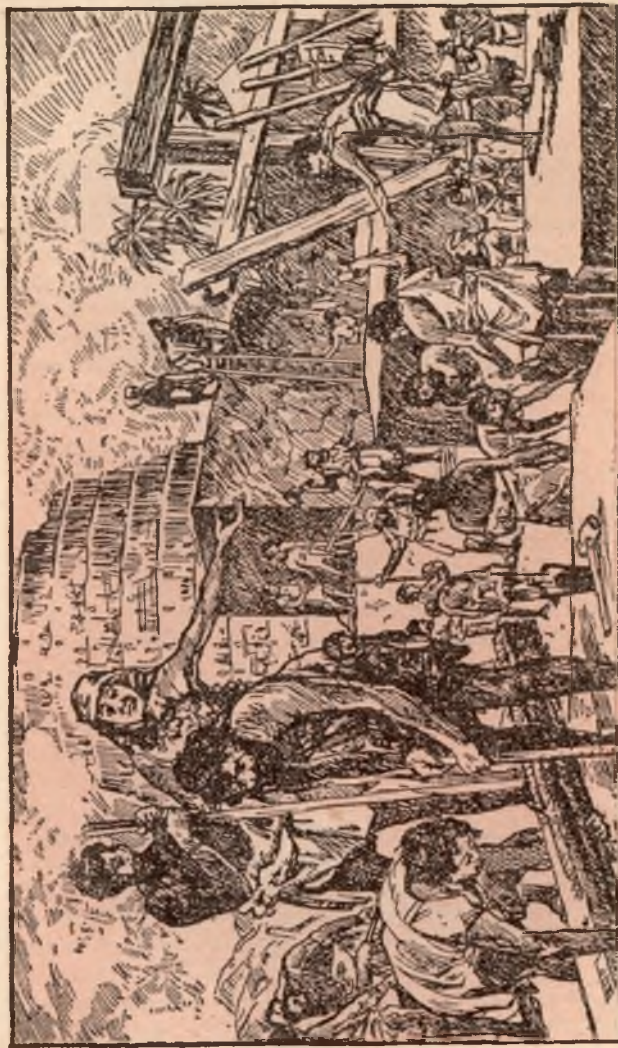
Het bewijs is ten duidelijkste geleverd, dat Satan's organisatie thans alle aangelegenheden der aarde in handen heeft. De groote Profet Gods voorzeide dezen toestand, en nu gaan zijn woorden in vervulling. Volgens zijn weloverdacht plan stelt Satan thans wanhopige pogingen in het werk om alle volken der aarde van Jehova God af te keeren en de geheele menschheid in een poel van goddeloosheid te dompelen. Hij weet, dat het hoogtepunt weldra bereikt zal zijn; vandaar zijn wanhopige daden van corruptie en losbandigheid.

De politici en commercieele reuzen mogen hun best doen de toestanden te verbeteren; de geestelijkheid moge spreken over het bewerkstelligen van ideale toestanden op aarde, en allen tezamen mogen zij vredesverdragen sluiten en verklaren, dat zij blijvend vrede zullen brengen, maar de gezamenlijke pogingen van al dezen zullen falen. Er is thans geen macht op aarde, die in staat is alle kwalen der aarde te genezen. Satan's organisatie heeft de leiding in handen en de handen der menschen zijn geketend. Er zijn vele menschen van goeden wil, zoowel in als buiten de kerk-systemen, die door gezamenlijke pogingen de huidige toestanden trachten te verbeteren, maar zij kunnen het niet. Er is een geneesmiddel, dat onfeilbaar is. Het

is het eenige redmiddel, en dit is van zoo'n groot gewicht, dat de volken der aarde thans in de gelegenheid gesteld worden, dit geneesmiddel te leeren kennen.

Het eenige doel van deze publicatie is juist dit geneesmiddel bekend te maken. Het is van het hoogste belang, dat de menschen met de oorzaak van het kwaad bekend worden, alvorens zij een juiste waardeering hebben van de wijze, waarop het kwaad uitgeroeid kan worden. Als wij zien, wat Satan's organisatie eigenlijk is, hoe wreed, goddeloos, hardvochtig, bloedig, onzedelijk en machtig zij is, dan eerst kunnen wij beseffen welk een groote macht er noodig is om haar te vernietigen. Dan zal het ons onmiddellijk duidelijk worden, dat geen menschelijke macht daartoe in staat is. En als wij dan nog zien, dat de zoogenaamde „Christelijke godsdienst” of het „georganiseerd Christendom” hulp en bijstand verleent om deze duivelsche en onderdrukkende organisatie in stand te houden, kunnen wij met zekerheid vaststellen, dat het „georganiseerd Christendom” niet God's religie is, maar de religie van den Duivel, en dan is het ons ook volkomen duidelijk, dat het een deel van de organisatie des Duivels vormt. Als wij het zoo zien, is het ook zeer begrijpelijk, waarom de geestelijkheid en alle godsdienstige leiders van heden de waarheid bestrijden, die door een groep nederige Christenen, die algemeen als Bijbelonderzoekers bekend staan, verkondigd wordt.

Nog nooit was het voor de menschen zoo belangrijk om de waarheid te weten. Satan stelt al zijn krachten in het werk om te verhinderen, dat het volk met de waarheid bekend wordt. Velen der regeerders zijn door Satan misleid en verblind, en ook het volk is blind voor de waarheid. Wat moet dan gedaan worden, opdat het volk met de waarheid bekend worde?

De Toren van Babel. God toont Zijn Oppermacht door Satan's plannen te doorkruisen. Bldz. 184

HOOFDSTUK VII

Het Getuigenis

JEHOVA brengt zijn voornemen niet in het geheim ten uitvoer. Hij maakt zijn voornemens voldoende bekend. Het was slechts korten tijd na de verdrijving van den mensch uit Eden, dat Satan een groep menschen vormde en hen er toe bracht zich huichelachtig bij den naam des Heeren te noemen. (Gen. 4:26) De menschen begaven zich steeds meer op den weg des kwaads. Satan verleidde eveneens vele der engelen Gods tot het kwade en deed hen hun eersten staat verlaten, menschelijke gedaanten aannemen en de dochteren der menschen demoraliseeren. Op grond van deze goddeloosheid besloot God dat booze geslacht te vernietigen. (Gen. 6:7) Alvorens echter hier toe over te gaan zond hij Noach om getuigenis omtrent zijn voornemen af te leggen. (2 Petr. 2:5; 1 Petr. 3:20) Hetgeen Noach deed, was profetisch en kondigde aan wat er ten tijde van het einde der wereld zou geschieden. Hieromtrent bestaat niet de geringste twijfel, omdat Jezus dit verklaarde. — Matth. 24:37.

Toen God zijn volk van de verdrukkende hand van den Egyptischen heerscher wilde bevrijden, zond hij Mozes en Aäron om voor dien heerscher en het volk getuigenis betreffende zijn voornemen af te leggen. (Ex. 3:16; 4:16; 5:1-4; zie eveneens Ex. 6 tot 12.) Dat hetgeen daar toen door Mozes en Aäron gedaan werd en hetgeen er daarna met de Israëlieten gebeurde, profetisch was en soortgelijke gebeurtenissen voorzeide, welke aan het einde der wereld zouden plaatshebben, is eveneens zeker. (1 Cor. 10:11) De vervulde profetieën ontsluiten twee machtige organisaties, namelijk God's organisatie en Satan's organisatie, tusschen welke beide organisaties vijandschap be-

staat en de krijg in den hemel gestreden werd, en tuschen welke nogmaals een groote strijd gevoerd zal worden, waarbij alle volken der aarde betrokken zullen worden. Men zou daarom kunnen verwachten, dat Jehova God de volken der aarde voldoende op de hoogte zal stellen van dezen komenden strijd door het op zijne wijze geven van een getuigenis betreffende zijn voornemens.

De Strijdvraag

De groote strijdvraag die weldra voor alle schepselen beslist moet worden, is: Wie is de almachtige God? Deze vraag moet en zal weldra voorgoed tot oplossing komen, omdat Jehova het aldus verklaard heeft. Toen Nimrod onder het toezicht van Satan den toren van Babel bouwde, moest daardoor het bewijs geleverd worden, dat Satan, indien niet grooter, aan Jehova God gelijk was. Jehova vernietigde dien toren en verwarde de taal van dat volk, opdat het mocht leeren, dat hij de Almachtige God is.

Toen Egypte's koning hoogmoedig werd en God's uitverkoren volk verdrukte, was de strijdvraag: Wie is de oppermachtige God? Jehova demonstreerde zijn oppermacht te dien tijde, opdat zijn naam en zijn souvereiniteit onder de aandacht van het volk mocht gebracht worden en om Egypte te toonen, dat Jehova God is. — 2 Sam. 7:23.

Toen de koning van Assyrië vermetel voor de stad Jeruzalem verscheen, was de strijdvraag, die door hem opgeworpen werd: Wie is de oppermachtige God? Jehova vernietigde het Assyrische leger, opdat het volk mocht erkennen, wie oppermachtig is. — Jes. 36:18; 37:36-38.

Heden ten dage betoonen de wereldmachten der vereenigde Christenheid hun trouw aan Satan den

Duivel en lasteren daardoor Jehova God, omdat zij op huichelachtige wijze beweren, volgelingen van Christus te zijn; en daarom is thans de groote strijdsvraag: Wie is de almachtige God, en wien zullen wij gehoorzamen? Jehova heeft zijn besluit bekendgemaakt om weldra deze vraag eens en voor altijd tot oplossing te brengen; maar alvorens hij dit zal doen, zal hij eerst voor de volken en natiën der wereld een getuigenis omtrent zijn voornemen laten geven, opdat zoowel de heerschers als het volk in de gelegenheid gesteld worden de waarheid te leeren kennen, en voorts, dat alle monden voor altijd gestopt zullen worden en zij niet meer kunnen zeggen, dat zij niet in de gelegenheid geweest zijn om het te weten. Dat het geven van dit getuigenis onmiddellijk de oplossing van deze groote strijdsvraag vooraf gaat, wordt duidelijk gemaakt door de woorden van Jezus Christus, den grooten Profeet van Jehova God: „En dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen. Want alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal.” — Matth. 24: 14, 21.

Het feit, dat God dit getuigenis voor den tijd der groote verdrukking laat geven, bewijst, dat hij daardoor zoowel een waarschuwing als een gelegenheid wil geven voor degenen die het zullen hooren en van de feiten partij trekken, zich losmaken van Satan's organisatie en veiligheid zoeken onder de macht en de bescherming van Jehova. Met even groote zekerheid staat vast, dat Satan alles in het werk zal stellen om te verhinderen dat de regeerders en het volk het getuigenis zullen hooren, opdat hij hen aan zijn organisatie geketend kan houden.

Wie zal getuigen?

Getuigenis wordt afgelegd door getuigen die nadere bijzonderheden geven omtrent feiten die op de strijdvraag betrekking hebben. Wie zullen nu op aarde getuigen zijn die voor den almacht en voor den naam van Jehova God zullen getuigen? Deze vraag kan beantwoord worden door vast te stellen, wien God bij vroegere gelegenheden gebruikt heeft om zijn naam onder de aandacht van zijn schepping te brengen. Jehova legde zijn geest op menschen die hij uitzond om zijn boodschap der waarheid bekend te maken. Dat wil zeggen dat zij geautoriseerd worden om in zijn naam te spreken. Hij rust dezulken met kracht van boven uit om als getuigen voor hem te handelen. Zijn geest is zijn onzichtbare macht die overeenkomstig zijn souvereinen wil werkzaam is. (2 Petr. 1:21) Het is zeer begrijpelijk, dat God een bericht omtrent hetgeen vroeger gebeurde, liet opteekenen teneinde de menschen beter in staat te stellen te begrijpen wat hij in de toekomst doen zou.

Toen God Israël als een profetische organisatie organiseerde, bestemde hij het priesterdom om het volk te dienen, en hij liet daartoe de priesters met heilige olie zalven, hen daardoor autoriseerend en zijn goedkeuring betuigend. De heilige olie was een voorstelling van den heiligen geest Gods waarmede hij degenen zalft die om zijnentwil handelend optreden. Onder andere plichten die door de priesters van dien tijd vervuld moesten worden, was ook de plicht, dat zij het volk over God's wet en zijn voornemen moesten inlichten. (Mal. 2:7) De priesters van die organisatie kondigden profetisch een soortgelijke klasse aan die zijn werkelijke organisatie zou dienen, 'als Zion opgebouwd wordt'.

Door zijn profeet voorzeide God de komst van zijn machtigen Zoon, Christus Jezus, den grooten Profeet van Jehova. Betreffende het werk dat hij verrichten moest, schreef de profeet: „De geest des Heeren Heeren is op mij, omdat de Heer mij gezalfd heeft, om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten.” (Jes. 61:1,2) Toen Jezus zijn aardsch werk begon, nam hij het boek dat deze profetie bevatte, las het ten aanhooren van anderen voor en paste het op zichzelf toe.

„De geest des Heeren is op mij, daarom heeft hij mij gezalfd; hij heeft mij gezonden om den armen het evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van hart, om den gevangenen te prediken loslating en den blinden het gezicht, om de verslagenen henen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren. En hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze schrift in uwe ooren vervuld.” (Lucas 4:18,19,21) Het feit dat Jezus bij het leven van deze profetie destijds de woorden „en de dag der wrake onzes Gods” wegliet, moet van betekenis zijn.

Hij wist dat hij zou wederkeeren en dat de „wrake onzes Gods” bij zijn tweede komst en het einde der wereld aan het volk voor dien grooten en verschrikkelijken dag zou verkondigd worden; deze gevolgstrekking wordt ten volle ondersteund door hetgeen hij daarna aan zijn discipelen zeide. (Matth. 24:14,21) In het tijdperk vanaf Pinksteren tot de komst tot zijn tempel en den opbouw van Zion zouden zijn lichaamsleden uitgekozen en tot hem vergaderd worden. De

laatste dezer leden zouden zijn „voeten” vormen en moeten derhalve de plichten vervullen die aan hun zalving verbonden zijn. — Jes. 52:7,8.

Gedurende drie en een half jaar gaf Jezus getuigenis voor het volk en de regeerders door hen over God's voornemen te spreken. Toen hij voor Pilatus stond en de vraag betreffende zijn zending op aarde beantwoordde en of hij al of niet een koning was, zeide hij: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort mijne stem.” (Joh. 18:37) Hierdoor bewees hij, dat zijn zending op aarde die van den grooten Getuige of Profeet Gods was, en dat al degenen die werkelijk uit de waarheid zijn, zijn stem moeten hooren en gehoorzamen en met hem getuigen moeten zijn. — Lucas 24:48.

Een van de titels die Jehova aan Jezus verleende, is „de getrouwe en waarachtige getuige”. (Openb. 3:14) Eveneens wordt verklaard, dat zijn lichaamsleden hem gelijk moeten zijn. (Rom. 8:29) Deze gelijkenis moet hierin bestaan, dat zijn lichaamsleden geheel en onvoorwaardelijk aan Jehova God toegewijd moeten zijn en zich moeten verheugen in het nakomen van zijn geboden. Dat wilde dus zeggen, dat zij getuigen voor Jehova moesten zijn.

„Een Volk voor zijn Naam”

Jehova's doel waarom hij het evangelie vanaf Pinksteren tot de komst van Christus Jezus tot zijn tempel liet prediken, was om uit de menschen „een volk voor zijn naam” te nemen. De listige vijand Satan begon reeds vroeg plannen te beramen om God's voornemen ongedaan te maken. Aangezien hij wel wist dat hij met list en bedrog tewerk moest gaan, deed hij bij

de leiders van de aardsche organisatie der gemeente de gedachte ingang vinden, dat de zending der gemeente bestaat in de bekeering der wereld en dat de wereld ter voorbereiding voor de tweede komst van Christus Jezus in heerlijkheid en schoonheid gehuld moet worden. Satan wist, dat de menschen zulks niet konden bewerkstelligen, maar dat hun streven in deze richting hen bezig zou houden en hun inzicht of begrip van God's eigenlijk doel zou verhinderen.

Toen Rome een godsdienst aannam en dezen den „Christelijken godsdienst” noemde, begonnen de leiders een groote campagne op touw te zetten om de menschen te dwingen lidmaten dezer kerk te worden. Dit beteekende, dat Satan macht over deze organisatie verkregen had en deze organisatie den „godsdienst” van zijn organisatie, dus een deel van Babylon, geëmaakt had. Zij die zich niet aan dezen invloed wilden onderwerpen, hadden allerlei wreede behandelingen en kwellingen te verduren.

Het eigenlijke doel der gemeente werd geheel uit het oog verloren, zoodat zelfs oprechte menschen hieromtrent in onwetendheid verkeerden, hetgeen het gevolg was van Satan's boozen invloed. Evenals de Farizeën in Jezus' dagen blinde leidslieden van een blind volk waren, werden ook de geestelijken die de tegenhangers der Farizeën waren, blinde leidslieden van de leden der kerk, die door Satan's handelwijze eveneens voor de waarheid verblind werden.

Toen de toestanden in de Roomsche kerk ondraaglijk werden, maakten eenigen der oprechten zich los en vormden hetgeen thans als de Protestantsche kerk bekend staat. Maar ook de Protestanten vielen onder den verleidelijken invloed van Satan, kregen een onjuiste opvatting omtrent het doel der gemeente en geloofden dat het hun plicht was, de wereld tot het Protestantisme te bekeeren. Als gevolg daarvan werden

in het bijzonder in Europa vele bloedige oorlogen tuschen de Katholieke en Protestantsche kerkorganisaties gestreden. Deze beide groote organisaties namen vrijelijk aan de politiek der wereld deel en werden zelfs een deel van de regeerende machten. De waarheid was voor hen verborgen. Deze toestand van verkeerdt begripen van het doel der gemeente duurde voort tot de tweede komst des Heeren en het begin van de herstelling der grondwaarheden.

Gedurende de periode die na 1878 volgde, werd het werk van het herstel der waarheid, dat profetisch door Elia's handelwijze werd voorschaduwd, ten uitvoer gebracht. In deze periode trokken zich velen uit de Katholieke en Protestantsche kerkorganisaties terug en namen met vreugde de waarheid aan, doch sommige der vroegere dwalingen kleefden hun aan. Deze dwalingen worden door den profeet voorgesteld als „de vuile kleederen” die medegebracht werden door hen die zich van Babylon afgescheiden hadden. Velen dergenen die aldus tot een kennis der waarheid kwamen en zich van de Katholieke en Protestantsche organisaties terugtrokken, geloofden en bleven voortbouwen op de theorie, dat het hun voornaamste plicht was zich op den hemel voor te bereiden. Te dien einde begonnen zij een liefelijk en schoon karakter te ontwikkelen en de aandacht van anderen op de noodzakelijkheid hiervan te vestigen. Dat zij hierin oprecht waren, zal niemand willen betwijfelen.

Natuurlijk geloofden zij terecht dat de Heer den getrouwen overwinnaars een aandeel met hem in zijn koninkrijk zou geven; en het was goed van hen te gelooven, dat zij voor zoover mogelijk rein in gedachte, woord en daad moesten zijn; maar zij zagen daarbij een werk over het hoofd, dat door de volgelingen van Christus zoolang zij op aarde zijn, gedaan moet worden. Iedere Christen behoort een smetteloos

leven te leiden en zijn beste krachten in het werk te stellen om steeds het goede te doen; maar dat is nog niet alles wat door hem gedaan moet worden. Niemand kan door eigen pogingen zoo goed en volmaakt worden, dat hij op grond daarvan geschikt zou zijn om met Christus in zijn koninkrijk te regeeren.

De voorwaarde die vervuld moet worden alvorens men in dat koninkrijk kan ingaan, is liefde voor en trouw aan Jehova God en Christus Jezus. Deze liefde wordt bewezen door een vreugdevolle naleving van de geboden Gods. (Joh. 14:15,21; 1 Joh. 4:17,18; 5:3) Dit beteekent, dat de overwinnaars den Heer en zijn zaak onzelfzuchtig toegewijd zijn en noch direct noch indirect van een minnelijke schikking met eenig deel van de organisatie des Duivels iets willen weten. Zij die aldus getrouw blijven tot het einde zullen begunstigd worden met de kroon des levens en een plaats met Christus Jezus in zijn koninkrijk des hemels. De Christen kan niet tegelijkertijd getrouw en waarachtig zijn en de geboden van Jehova God verzaken of buiten beschouwing laten. Hij zal het juist een vreugde achten deze geboden te houden.

Jehova openbaart den mensch de beteekenis van zijn Woord geleidelijk. „Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe.” (Spreuken 4:18) De apostelen begonnen een duidelijker begrip van God's voornemen te krijgen toen zij op Pinksteren met den heiligen geest gezalfd werden, maar na dien tijd werd hun inzicht nog veel verduidelijkt. Eveneens zag ook het volk des Heeren de waarheid geleidelijk in, toen zij hersteld werden, en nadat de Heer tot zijn tempel gekomen was, begonnen zij haar nog duidelijker te zien, en het licht op God's Woord neemt nog voortdurend in helderheid toe. Toen Jezus op aarde was beperkte hij zijn prediking uitslui-

tend tot de Joden. Gedurende drie en een half jaar nadien leerden zijn discipelen uitsluitend de Joden. De godsdienst der Joden was een vormendienst geworden ten gevolge van de ontrouw van hun geestelijkheid en hun leiders. Gedurende eenigen tijd na Pinksteren hielden zelfs de discipelen van Jezus Christus nog ten deele aan dezen vormendienst vast.

Eenige dier oprechte Christenen waren van meening, dat 'indien men niet besneden werd, men niet zalig kon worden'. De besnijdenis had uitsluitend op de Joden betrekking, krachtens het wetsverbond. Voor degenen die uit de duisternis tot het Jodendom gekomen waren, was er eenigen tijd noodig om tot inzicht van dit feit te komen. Toen de bestemde tijd gekomen was, zond God Petrus met de boodschap des evangelies tot Cornelius, een Heiden. De Heidenen hadden niets met de besnijdenis te maken. Het feit, dat het evangelie tot de Heidenen gebracht werd en dat zij niet besneden werden, veroorzaakte onder vele Christenen van dien tijd een geschil.

Te Jeruzalem werd ter bespreking van deze vragen een vergadering van de discipelen van Jezus gehouden. Jacobus, een van de discipelen des Heeren, fungeerde als voorzitter dezer bijeenkomst. Gedurende deze bespreking verhaalde Petrus, hoe God het evangelie door hem tot de Heidenen gezonden had, en dat er thans geen onderscheid tusschen Jood en Heiden bestond, voor zoover het God's Woord en voornemen betrof. Vervolgens spraken Paulus en Barnabas de vergadering toe en vertelden welke wonderen God door hen onder de Heidenen gewrocht had. Jacobus die daarna het onderwerp kort samenvatte, sprak profetische woorden uit. Zijn eigen woorden met die van God's Profet Amos in overeenstemming brengend, zeide hij:

„Simeon heeft verhaald hoe God eerst de Heidenen heeft bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor zijnen naam. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is: Na dezen zal ik wederkeeren en wederopbouwen den tabernakel Davids die vervallen is, en hetgeen daarvan gebroken is, weder opbouwen, en ik zal denzelven weder oprichten; opdat de overblijvende menschen den Heer zoeken, en alle de Heidenen over welke mijn naam aangeroepen is, spreekt de Heer die dit alles doet. Gode zijn alle zijne werken van eeuwigheid bekend.” (Handelingen 15: 7-18) Aldus toonde hij aan, dat het vanaf den beginne een deel van God's voornemen was om „een volk voor zijn naam” aan te nemen en, wanneer dit geschied zou zijn, hij dan Zion zou opbouwen, zijn koninkrijk (dat profetisch door de regering van David aangeduid werd) zou oprichten en dan door middel van dit koninkrijk alle geslachten des aardrijks zou zegenen.

Met de tweede komst des Heeren en de herstelling der grondwaarheden voor zijn volgelingen, werd het hun duidelijk, dat het 'zaad van Abraham naar de belofte' de Christus is; dat Christus Jezus het Hoofd en zijn getrouwe volgelingen de lichaamsleden vormen, en dat al dezen het geloof als Abraham moesten hebben. Zij die het geloof als Abraham hadden, scheidten zich, toen zij tot inzicht der waarheid kwamen, van den vormendienst der zoogenaamde godsdienstigen af en werden dienstknechten Gods.

Maar zelfs dezen hadden nog geen juist begrip van de bovengenoemde woorden van Jacobus, voordat de Heer tot zijn tempel kwam. Zij waren hiervoor in het geheel niet te laken, omdat het klaarblijkelijk God's bestemde tijd was, dat zij dit eerst na de komst van den Heer tot zijn tempel zouden begrijpen. Voor dien tijd begrepen zij uit dezen tekst, dat de groep die

uit de wereld genomen zou worden, de bruid van Christus zou worden en daarom zijn naam moest aannemen. Het drong toen nog niet tot hen door, dat Jehova's naam hierbij betrokken was. Het is waar, dat de getrouwe volgelingen van Christus Jezus, die overwinnen, leden van het lichaam van Christus in heerlijkheid zullen worden en den naam van Christus zullen aannemen en met hem mede-erfgenamen zullen worden, en ook de naam van „bruid” zullen dragen. Dit is echter niet de beteekenis van de boven aangehaalde woorden van Jacobus.

De verklaring van Jacobus is een profetie, welke niet eerder duidelijk begrepen kon worden, dan nadat de tijd voor de vervulling gekomen is. Sedert de opening van den tempel zien de leden van de tempelklasse duidelijk, dat Jehova God een volk voor zijn naam aanneemt, en dat dit gedaan moet worden voor het begin van de herstelzegeningen voor alle volken der aarde. Dit houdt stilzwijgend de duidelijke verklaring in, dat God een speciaal werk te verrichten heeft voor degenen die hij aangenomen heeft gedurende den tijd dat zij op aarde zijn.

Satan's organisatie heeft den naam van Jehova God op schandelijke wijze gelasterd. Dit is in het bijzonder in den tegenwoordigen tijd waar. Het „georganiseerde Christendom” is in werkelijkheid een vormengodsdiens. Deze organisatie heeft den naam van Christus aangenomen en maakt de aanspraak Christelijk te zijn, terwijl de richting die door deze organisatie gevolgd wordt den naam van Christus en den naam van Jehova God geweld aandoet en onteert. De leiders en de leden naderen den Heer met hun lippen dienst, maar van een oprechte toewijding aan hem kan niet gesproken worden. Zij gebruiken den naam des Heeren, maar zonder het juiste begrip. Satan heeft deze organisatie en haar vormendienst gebruikt

om de menschen voor de waarheid te verblinden en hen van God af te keeren. God maakt thans zijn voornemen bekend om zijn naam duidelijk onder de aandacht der menschen te brengen, en daartoe neemt hij uit de belijdende Christenen een volk, dat hij voor zijn naam gebruikt en dat voor de grootheid zijns naams getuigenis zal afleggen. Zijn groote naam moet het volk duidelijk voor oogen gesteld worden, omdat de eenige weg om leven te erlangen is, hem, den waarachtigen God, te kennen en Christus Jezus, dien hij als verlosser in de wereld gezonden heeft. (Joh. 17:3) God zoekt een volk uit en zalft het en autoriseert het om voor de wereld een getuigenis betreffende zijn naam af te leggen.

Egypte was Satan's organisatie, en het volk Gods dat onder den Egyptischen heerscher geknecht en verdrukt werd, wees profetisch op het feit, dat eens de volken der aarde aan Satan en zijn booze organisatie geknecht zouden zijn, zooals wij dit heden erkennen. Alvorens de Israëlieten uit de Egyptische slavernij te bevrijden, riep God Mozes en zond hem met Aäron als woordvoerder tot Farao, om hem een boodschap over te brengen. „Zoo zegt de Heer, der Hebreën God: Laat mijn volk trekken, dat ze mij dienen. Want ditmaal zal ik alle mijne plagen in uw hart zenden en over uwe knechten en over uw volk, opdat gij weet, dat er niemand is gelijk ik op de gansche aarde; want nu heb ik mijne hand uitgestrekt, opdat ik u en uw volk met de pestilentie zoude slaan, en dat gij zoudt van de aarde verdelgd worden. Maar waarlijk, daarom heb ik u verwekt, opdat ik mijne kracht aan u betoonde, en opdat men mijnen naam vertelle op de gansche aarde.” — Exodus 9: 13-16.

Naar het den menschen voorkwam, scheen Farao naar eigen goeddunken te handelen onder algeheele

miskenning van Jehova God. Op het door Mozes gedane verzoek antwoordde Farao: „Wie is Jehova, dat ik zijn stem gehoorzamen zoude?” Op grond van deze trotseering werd het voor Jehova noodzakelijk in het belang der menschen zijn naam onder de aandacht van het volk te brengen.

De Schrift kenmerkt dus deze toestanden en omstandigheden als aankondiging van gebeurtenissen, die aan het einde der wereld zouden plaatsvinden, wanneer de aangelegenheden der menschen en natiën in een groote crisis zouden gewikkeld worden. Er heerscht tegenwoordig een toestand op de aarde, die door den toenmaligen toestand in Egypte duidelijk van tevoren aangekondigd werd. Nog nimmer tevoren heeft er in de geschiedenis der menschheid sedert de dagen van Farao iets plaatsgevonden, dat meer met de profetische gebeurtenissen in Egypte overeenkomt als de huidige stand van zaken. Wat God destijds aan Egypte deed om voor zich een naam te maken, is een aankondiging van de wijze waarop hij aan het einde der wereld zijn naam voor zijn gansche schepping zal bekendmaken.

Heden schijnt de aarde Jehova God vergeten te hebben. De woorden van den psalmist zijn thans waarlijk van toepassing op de vertegenwoordigers van Satan, die de aanspraak maken Christenen te zijn: „Alle zijne gedachten zijn dat er geen God is.” (Psalm 10: 4) In den tegenwoordigen tijd hebben menschenlijke politiek, menschenlijke hebzucht, macht en rijkdom ten volle hun oogst geleverd. In den tegenwoordigen tijd zijn de gedachten der menschen die het „georganiseerde Christendom” vormen, verre van God, al moge er onder de zoogenaamde „Christelijke” gemeenschappen veel beleden worden. Niet alleen dat hun gedachten ver van God verwijderd zijn, maar zulke huichelarij wordt zoo openlijk in den naam des Heeren be-

dreven, zoodat daardoor zijn naam gesmaad wordt en hij het thans noodig zal achten, de organisatie der aarde te vernietigen, evenals hij destijds de wereld door middel van den zondvloed vernietigde. Het volk is niet zoozeer te laken als zijn leiders. De laatsten zijn de eigenlijke ‚verdervers der aarde‘, zooals Jezus hen noemde. (Openb. 11:18) Voor hun gebrek aan kennis omtrent Jehova zijn de menschen zeer te laken. Zij zijn in de gelegenheid geweest de leeringen van Jehova inplaats van die van den booze en zijn aardische leiders te volgen, maar hun hebzucht en hun zelfzucht hebben hen God doen vergeten.

De wandel van Egypte voorzegt de wandel der geheele wereld. Destijds was alleen Egypte er bij betrokken, maar thans omvat het de geheele wereld. Heden worden de armen verdrukt door degenen die het gezag in handen hebben. De godsdienstige leeraars hebben vele der menschen schrik aangejaagd en hen met de nachtmerrie van eeuwige pijniging benauwd, terwijl anderen zulk een grondigen afkeer van hun godsdienst gekregen hebben, dat zij zich geheel en al van God hebben afgekeerd. Satan's zichtbare organisatie, die gevormd wordt door de religieuze, commercieele en politieke elementen, wordt in de Schrift genoemd onder het symbool van een wild beest. Vele der menschen, zij het door dwang of uit vrijen wil, dragen „het teeken van het beest“, dat wil zeggen dat zij geestelijk of daadwerkelijk de organisatie des Duivels steunen. Er zijn millioenen menschen in het zoogenaamde „georganiseerde Christendom“, die de slechte daden en huichelachtige praktijken van het „georganiseerde Christendom“ door de vingers zien. Vele andere millioenen worden door vrees in onderwerping gehouden. Zij beweren het volk des Heeren te zijn, maar door hun handelwijze bewijzen zij zelf dat zij slechts beweren God's volk te zijn, doch het

inderdaad niet zijn, omdat zij, het zij openlijk of stilzwijgend, het gedrag van de leiders die God lasteren, goedkeuren.

Jehova voorzeide dezen toestand, dien wij thans in de wereld aanschouwen, door zijn profeet: „Want onder mijn (belijdend) volk worden goddeloozen (geestelijken die de aanspraak maken God te vertegenwoordigen, maar in werkelijkheid zijn naam lasteren) gevonden, een ieder van hen loert gelijk zich de vogelvangers schikken, zij zetten een verderfelijken strik, zij vangen de menschen (zij verleiden de menschen om tot hun organisaties toe te treden, ongeacht of zij geloof in God hebben); gelijk eene kooi vol is van gevogelte, alzoo zijn hunne huizen (organisaties) vol bedrog: daarom zijn zij (de geestelijkheid, de leiders en de heerlijken hunner kudde) groot en rijk geworden. Zij zijn vet, zij zijn glad, zelfs de daden der boozen gaan zij te boven (zij laten de slechte daden der politici en der kapitalisten zoowel als die der predikers oogluikend toe); de rechtzaak richten zij niet (rechtvaardig), zelfs de rechtzaak van den wees; nochtans zijn zij voorspoedig: ook oordeelen zij het recht der nooddruftigen niet (het volk heeft de waarheid noodig, maar zij geven het deze niet; zij geven er zich niet behoorlijk rekenschap van, wat het volk eigenlijk noodig heeft. Zij voeden het met politiek, zoogenaamde wetenschap en meer dergelijk droog voeder).” Aldus beschrijft de Heer den ellendigen toestand van het „georganiseerde Christendom” van den tegenwoordigen tijd. Nimmer tevoren werd er zooveel huichelarij in den naam des Heeren bedreven. Verder liet God zijn profeet zeggen: „Zoude ik over die dingen geene bezoeking doen? spreekt de Heer; zoude mijne ziel zich niet wreken aan zulk een volk als dit is? Eene schrikkelijke en afschuwelijke zaak geschiedt er in het land (de Christen-

heid of het 'georganiseerde Christendom'): de profeten (de geestelijkheid) profeteeren valschelijk, en de priesters (zij die in de organisatie dienst doen) heerschen door hunne handen, en mijn (belijgend) volk heeft het gaarne alzoo; maar wat zult gij ten einde van dien maken?" — Jer. 5:26–31.

God verklaart door zijn profeet zijn voornemen om het „georganiseerde Christendom” te bezoeken met een tijd van verdrukking, zooals men nog nimmer gekend heeft. God zal echter niet hiertoe overgaan, alvorens de menschheid daarvan behoorlijk in kennis te stellen. Als tijd voor deze kennisgeving of getuigenis noemt hij de periode die onmiddellijk aan deze groote verdrukking voorafgaat.

Om zijn werk ter bekendmaking van zijn groote daad te volvoeren, gebruikt God eenige werktuigen of personen om zijn getuigen te zijn. Het werk komt overeen met hetgeen door Mozes verricht werd. Het volk wordt in onwetendheid gehouden en verdrukt, en thans zal de Heer handelend optreden. In dezen tijd heeft God niet slechts één persoon verwekt om zijn werk te doen, maar hij heeft een geheele groep trouwe volgelingen van Christus Jezus verwekt, die hij zijn „knecht” noemt. Zij die dezen „knecht” vormen, zijn degenen die bij de komst van den Heer tot zijn tempel getrouw bevonden en goedgekeurd werden, en aan dezulken heeft hij het getuigeniswerk opgedragen, en dit gebod is van God uitgegaan.

Het volk dat voor den naam Jehova bestemd is, wordt gevormd door degenen die hij gebruikt en zal gebruiken om de heerschers zoowel als het volk aangaande zijn voornemens op de hoogte te brengen. Nadat de Heer tot Zion gekomen is, haar opgebouwd en zijn goedgekeurden in den tempeltoestand gebracht heeft, maakt hij hun bekend, dat er door hen een werk verricht moet worden en dat dit werk bestaat in

het geven van een getuigenis voor den naam van Jehova God en in de bekendmaking van zijn voornemens betreffende de booze organisatie alsmede zijn voornemens betreffende de menschheid.

Jehova's Knecht

Het is duidelijk, dat zij die bestemd worden om een getuigenis voor den naam van Jehova te geven, de dienstknechten des Allerhoogsten zouden zijn. God liet zijn profeet het volgende over zijn „knecht” op te teekenen. „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelke mijne ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht den Heidenen voortbrengen.” — Jes. 42:1.

De knecht die hier door den profeet genoemd wordt, is Christus Jezus, op wien de Heer zijn geest legde ten tijde van zijn doop in den Jordaan. „Christus” beteekent gezalfd, en daarom worden allen die in het lichaam van Christus gebracht worden en de zalving van den heiligen geest ontvangen en daardoor deelhebbers van den Christus worden, een deel van dien knecht. (Gal. 3:16; 27-29) Toen Jezus tot zijn tempel kwam en afrekening met zijn knechten hield en daarbij eenigen aantrof die getrouw geweest waren, keurde hij de getrouwen goed. In de profetie worden zij weergegeven als zich te bevinden onder den mantel der gerechtigheid en de kleederen des heils te dragen. (Jes. 61:10) Deze „kleederen” identificeeren hen als leden van den „knecht” des Allerhoogsten, terwijl „de mantel der gerechtigheid” hen toont als goedgekeurde knechten des Heeren.

De zalving van den heiligen geest is de opdracht voor dezulken om een werk in den naam van Jehova God te verrichten. God wijst dit werk aan zijn grooten knecht, Christus Jezus, toe en deze leden van

zijn lichaam moeten aan dit werk deelnemen, omdat zij een deel van den „knecht” vormen. Daar Jezus verklaarde, dat hij in de wereld kwam om getuigenis voor de waarheid af te leggen, zoo moeten ook de gezalfde leden van zijn lichaam getuigenis voor de waarheid afleggen. De aan deze gezalfden gegeven opdracht ondersteunt deze gevolgtrekking. De met deze opdracht gegeven volmacht heeft betrekking op alle gezalfden des Heeren die onder den mantel der gerechtigheid gebracht zijn.

Men bedenke, dat de door de zalving ontvangen opdracht bepaalt, dat de „knecht” den zachtmoedigen of leergierigen een blijde boodschap moet brengen; dat hij de gebrokenen van hart verbinden moet; vrijheid moet uitroepen voor de gevangenen en opening der gevangenis voor de gebondenen; dat hij het jaar van het welbehagen Jehova's en den dag der wrake onzes Gods moet uitroepen en alle treurigen moet troosten. (Jes. 61:1,2) Deze opdracht is breedvoerig en veelomvattend, maar wordt in andere profetieën des Heeren zelfs nog duidelijker omschreven. Aangezien de opdracht op den geheelen Christus betrekking heeft, moet er een tijd zijn, waarin Christus een getuigenis betreffende God's wraak zal laten geven. Het is zeker, dat de wraak Gods geopenbaard moet worden tegen de organisatie van den vijand, en het doel van dit getuigenis is om de menschen, zoo wel de regeerders als de geregeerden, er van in kennis te stellen, opdat zij in de gelegenheid mogen zijn te weten dat Jehova de almachtige God is en zich alvorens de vernietiging komt van de vijandelijke organisatie af te snijden.

Het was in het jaar 1914, dat de Heere Jezus zijn koninkrijk ontving en zijn koninklijke macht begon uit te oefenen. Na Satan uit den hemel geworpen te hebben kwam de Heer tot zijn tempel en gaf zijn ge-

trouwen knechten een opdracht. Dit wordt door zijn eigen woorden in de gelijkenissen van de ponden en de talenten aangetoond. Aan deze goedgekeurde klasse, die in den tempel gebracht is, draagt de Heer al zijn koninkrijksbelangen op aarde op. Hierover zeide de groote Profeet zelf: „Daarom zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des menschen komen. Wie is dan de getrouwe en voorzichtige dienstknecht, denwelke zijn Heer over zijne dienstboden gesteld heeft, om hunlieden hun voedsel te geven ter rechter tijd? Zalig is die dienstknecht, welken zijn Heer komende, zal vinden alzoo doende. Voorwaar ik zeg u dat hij hem zal zetsen over alle zijne goederen.” — Matth. 24: 44-47.

Deze knechtsklasse zet de Heer „over veel”. (Matth. 25: 21) Deze klasse is het ook, die God als „een volk voor zijn naam” genomen heeft, en aangezien zij voor zijn naam bestemd zijn, moet hun werk ook bestaan in het geven van een getuigenis voor zijn naam. Dit is de klasse die door Jacobus op de vergadering te Jeruzalem beschreven werd. Zijn profetie gaat thans in vervulling.

De getrouwe klasse op aarde, namelijk het volk dat God zich voor zijn naam genomen heeft, vormt de „voeten” van Jezus Christus, omdat zij de laatste leden op aarde zijn. Denzulken valt thans het voorrecht ten deel, God’s speciale getuigen te zijn. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de profetie, welke verklaart: „Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschap, die den vrede doet hooren; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen die tot Zion zegt: Uw God is Koning!” — Jes. 52: 7.

Dit is de klasse die in het bijzonder getuigenis voor het feit aflegt, dat de natie of het koninkrijk geboren of begonnen is, en dat God door Christus

Jezus zijn regeering aanvaard heeft. De leden van Zion zeggen tot elkander: „Uw God is Koning!” Deze getrouwe knechtsklasse is het die God's wachters vormt. Zij verbreiden de onthulling der profetieën, en doordat zij wakende zijn, zijn zij in staat God's wil te erkennen, en zij vertellen elkander wat zij waarnemen en tevens aan anderen die een verlangen hebben om het te hooren. Ook dit is in nauwkeurige overeenstemming met de woorden van den profeet: „Daar is eene stem uwer wachters, zij verheffen de stem, zij juichen te zamen; want zij zullen oog aan oog zien, als de Heer Zion wederbrengen zal.” (Jes. 52:8) De leden der tempelklasse worden verlicht door de bliksemen die Jehova over het Hoofd van den tempel laat flitsen, waardoor ook God's Woord verlicht wordt, en in eensgezindheid erkennen zij de waarheid en zij verheugen zich het getuigenis te geven door de deugden van Jehova God en zijn koninkrijk te verkondigen.

Bevestigend Bewijs

Jehova verschaft cumulatief bewijsmateriaal, dat wil zeggen dat het getuigenis van den eenen profeet dat van den anderen bevestigt, en dit doet hij ter sterking van het geloof van zijn volk. Als verder bewijs voor het ambt en het werk van zijn knechtsklasse liet hij zijn profeet schrijven: „En daarna zal het geschieden dat ik mijnen geest zal uitgieten over alle vleesch, en uwe zonen en uwe dochteren zullen profeteeren; uwe ouden zullen droomen droomen, uwe jongelingen zullen gezichten zien; ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal ik in die dagen mijnen geest uitgieten.” — Joël 2:28,29.

De geest van Jehova is zijn onzichtbare macht. 'Uitgieten' beteekent plengen of mild vloeien. God

legt zijn geest op zijn schepselen om zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Hij geeft zijn geest aan niemand tenzij men bereid is om God's wil te doen, en aan Jehova toegewijd is. Deze profetie wijst op een uitstorten of uitgieten van God's geest op een klasse voor een speciaal doel. Deze profetie had een kleine of gedeeltelijke vervulling met Pinksteren en gaat geheel in vervulling na de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918. Deze bewijsvoering wordt hier gegeven ter verdere identificatie van God's getuigen, en opdat hun voorrechten en plichten erkend mogen worden.

De profetie toont aan, dat haar vervulling plaatsvindt aan het einde van de ondervindingen der Israëlieten en voorts aan het einde van de ondervindingen der ware gemeente, die het geestelijk Israël vormt. De profeet verklaart dat zij van toepassing is kort voor dien „grootte en vreeselijke dag des Heeren.” (Joël 2: 31) Van de jaren 69 tot 73 na Chr. maakten de Israëlieten een grooten en vreeselijken dag door. Jezus voorzeide een anderen grooten en verschrikkelijken dag des Heeren, die komen zou gedurende zijn tweede tegenwoordigheid en de oprichting van zijn koninkrijk, en in verband hiermede verklaarde hij, dat er hieraan voorafgaande een groot getuigenis gegeven moest worden. — Matth. 24: 14, 21.

Op Pinksteren ontvingen Petrus en de andere discipelen de zalving van den heiligen geest. Dit was de eerste uitstorting van den heiligen geest. (Hand. 2: 1-5) Niet alleen werden toen de apostelen door den heiligen geest gezalfd, maar zij ontvingen ook een speciale macht om in verschillende talen te getuigen, opdat al degenen die daarbij aanwezig waren hen konden begrijpen. De tegenstanders die daarbij tegenwoordig waren spotten en zeiden betreffende deze menschen die in verschillende talen spraken: „Zij zijn

vol zoeten wijn." Opdat de oprechten de waarheid mochten begrijpen antwoordde Petrus: „Dezen zijn niet dronken gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van den dag. Maar dit is het wat gesproken is door den Profeet Joël." — Hand. 2:15, 16.

Voor dezen dag van het Pinksterfeest had God zijn geest slechts op een zeer beperkt aantal gelegd. Jezus Christus was de eerste die voortgebracht en te bestemder tijd gezalfd werd. Joël's profetie was: „Na deze zal ik mijn geest over alle vleesch uitstorten." De woorden „alle vleesch" moeten begrepen worden in de beteekenis die Petrus er aan hechtte, namelijk, alle gezinnen van het vleeschelijk huis Israël, omdat de boodschap toen nog tot de Joden beperkt was. Bij die gelegenheid geloofde een groot aantal aan den Heer en ontving de zalving van den heiligen geest evenals de profeet voorzeggd had. (Hand. 2:38-41) Petrus herhaalde bij deze gelegenheid niet alleen de profetie van Joël, maar ook zijn woorden waren profetisch. Hij zeide: „En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God), ik zal uitstorten van mijn geest op alle vleesch, en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen; en ook op mijne dienstknechten en op mijne dienstmaagden zal ik in die dagen van mijnen geest uitstorten, en zij zullen profeteeren. En ik zal wonderen geven in den hemel boven, en teekenen op de aarde beneden, bloed en vuur en rookdamp. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de groote en doorluchtige dag des Heeren komt." — Hand. 2:17-20.

De woorden van den apostel „in de laatste dagen" stellen den tijd voor de volledige vervulling van deze profetie vast. „De laatste dagen" hebben ongegrwijfeld betrekking op de laatste dagen van de oude

wereld of Satan's organisatie en het begin van de regeering van Christus. (2 Tim. 3:1-5) Wij bevinden ons thans in „de laatste dagen”, en kunnen derhalve een volledige vervulling van Joël's profetie verwachten.

Na den dood der apostelen kwam er duisternis in de aardsche organisatie der gemeente als gevolg van den invloed dien Satan op haar leiders uitoefende. Aanvankelijk had de Heer zijn gemeente op aarde onder de menschen gepland als een edelen „wijnstok”, maar nadien ontaardde zij in den „vreemden wijnstok” der aarde, evenals de profeet voorzeggd had. (Jer. 2:21) God liet Petrus profeteeren, dat „tijden van verkwikking van het aangezicht des Heeren” zouden komen. (Hand. 3:19) Deze tijd van verkwikking kwam, en wel, met de tweede tegenwoordigheid des Heeren. Deze periode der gemeente werd in het bijzonder voorgesteld door het werk van Elia den profeet, die een speciaal werk der gemeente aankondigde.

In de moeilijke omstandigheden, waarin de gemeente zich in den tijd van 1918 bevond, meenden de ware volgelingen van Christus, dat het werk der gemeente op aarde geëindigd was. Doch in het daarop volgende jaar kwamen eenige waarachtige volgelingen van Christus tot erkenning van het feit, dat er nog veel te doen was. In de periode van 1919 tot 1923 werd er onder degenen die den Heer liefhadden, een groot ontwaken merkbaar. De ijver die door dezen aan den dag gelegd werd, toont aan, dat de Heer zijn geest op hen gelegd had. Het grootste getuigenis dat ooit op aarde voor den naam des Heeren gegeven werd, begon in het jaar 1922 en duurt nog steeds voort. Dit kenmerkt de tweede of volledige vervulling van Joël's profetie.

In de profetie staat geschreven: „En ook op mijne dienstknechten en op mijne dienstmaagden zal ik in

die dagen van mijnen geest uitstorten, en zij zullen profeteeren." (Hand. 2: 18) Voor 1922 werd de prediking van het evangelie voornamelijk door slechts enkelen der gewijden gedaan. Na dien tijd hebben nagenoeg alle gezalfden een actief aandeel genomen in het geven van het getuigenis betreffende God's voornemen om zijn koninkrijk op te richten, betreffende zijn wraak en betreffende de zegening van alle geslachten der aarde.

Profeteeren of prediken kan zoowel gedaan worden door het gesproken woord als door het plaatsen van de boodschap der waarheid in gedrukten vorm in de handen van het volk. Zulks is gedaan en wordt gedaan door jonge mannen en jonge vrouwen zoowel als oude mannen en oude vrouwen. „Alle vleesch” beteekent daarom al degenen onder de mannen en vrouwen die gewijd en met den geest Gods gezalfd zijn, ongeacht de sekse of den vroegeren staat.

Het schijnt duidelijk te zijn, dat de uitdrukking „jongelingen” die in de profetie gebezigd wordt, betrekking heeft op de jongere broeders van Christus Jezus, ongeacht de sekse, omdat er in Christus geen geslachtsverschil erkend wordt. (Gal. 3: 28) „Jongelingen” is een symbolische uitdrukking die gebruikt wordt om te wijzen op de sterken, krachtigen, werkzamen en ijverigen in den Heer en zijn dienst, onverschillig hoe oud zij zijn. „Ouden” zijn, symbolisch voorgesteld, degenen die lusteloos, droomerig en onverschillig zijn voor hetgeen er gedaan moet worden of gedaan wordt. Het zijn de „jongelingen”, dat wil zeggen zij die actief in den dienst des Heeren zijn, die gezichten zien. Een gezicht beteekent een duidelijker begrip van God's voornemen; en zij die dit zien en begripen, worden door een ijverige toewijding aan den Heer gedreven, en zij dienen met vreugde. „Als er geen gezicht is, komt het volk om.”

(Spr. 29: 18, Eng. Vert.) Ware Christenen moeten zich met God's Woord voeden teneinde vreugdevol en krachtig te zijn, en op grond daarvan zijn zij ook jong. — Amos 8: 11-13.

Zij die in den tempeltoestand gebracht zijn en met het licht der waarheid, zooals God dit aan zijn volk geopenbaard heeft, op de hoogte gebleven zijn, zijn sterk in den Heer geworden en blijven hem met vreugde dienen. Dezen zijn het, die de Heer in het bijzonder gebruikt om het getuigenis voor zijn naam te geven. Zij zijn degenen die als een volk voor zijn naam geroepen zijn.

Wat den tijd van de vervulling dezer profetie betreft, staat er geschreven: „En ik zal wonderteekenen geven in den hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookpilaren. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die groote en vreeselijke dag des Heeren komt.” — Joël 2: 30, 31; Hand. 2: 19-27.

De feiten toonen de vervulling van deze profetie aan sedert de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918. Sedert dien tijd is het geweest, dat de Heer zijn volk de wonderteekenen in den hemel geopenbaard heeft, dat wil zeggen, het een beter gezicht of begrip van de organisatie des Duivels en van de geboorte van het koninkrijk des Heeren gegeven heeft.

Hij heeft het eveneens de uitwerping van Satan uit den hemel en de voorbereiding voor den eindstrijd op aarde getoond. „Bloed en vuur” zijn symbolen van dood en vernietiging. Gedurende de laatste jaren is de wereld van veel dood en verderf getuige geweest. „Rook” is een bewijs van voortgaande vernietiging. Het zoogenaamde „georganiseerde Christendom” valt meer en meer uiteen. Zijn leiders hebben het licht van het evangelie „in duisternis veranderd” door de schepping des menschen in volkomenheid, als

mede den val en de verlossing des menschen door het bloed van Jezus te loochenen en door zich openlijk met de organisatie des Duivels te vereenigen door den Volkenbond als God's koninkrijk op aarde te erkennen. Hun werk is vernietigend voor het geloof in God. De maan, die in deze profetie symbolisch gebruikt wordt, stelt God's wet of God's wil voor. Deze is voor den mensch het symbool des doods geworden, en dit wordt aangetoond door het veranderen van de maan in bloed.

Deze dingen zijn in het bijzonder gedurende de laatste jaren geschied en werden begrepen door al degenen die een gezicht of begrip van God's voornemen hebben. De profeet zegt, dat deze dingen zullen plaatsvinden, „eer dat die groote en vreeselijke dag des Heeren komt”. Dat wil zeggen voor den eindstrijd en de groote verdrukking, waarvan Jezus in zijn groote profetie melding maakte. (Matth. 24: 21) De profetie zegt, dat God, gelijktijdig met deze gebeurtenissen, zijn geest over alle vleesch en op een ieder die den naam des Heeren zal aanroepen, zal uitstorten, en dat dezen getuigenis voor den naam des Heeren zullen afleggen. De feiten toonen aan, dat deze profetie thans volledig in vervulling gaat. Dit dient ter verdere identificatie van de getuigen, die als een volk voor God's naam uit de menschen genomen zijn.

Elia en Elisa

Jehova liet een ander profetisch beeld maken om gebeurtenissen die in de toekomst zouden plaats hebben, en werk dat door de ware volgelingen van Christus Jezus gedaan zou worden, aan te kondigen. Elia de profeet begon dit profetisch werk ten uitvoer te brengen. Elisa werd in de plaats van Elia

gezalfd om het werk dat Elia begonnen was voort te zetten en te beëindigen. Het werk van Elia voorschaduwde het werk van het herstel der grondwaarheden voor de waarachtige Christenen, zooals hiervoor reeds verklaard werd. (1 Kon. 19:16) De tijd kwam dat God Elia wegnam. „Toen nam Elia zijnen mantel en wond hem samen, en sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld; en zij beiden gingen daar door op het droge. Het geschiedde nu als zij overgekomen waren, dat Elia zeide tot Elisa: Begeer wat ik u doen zal eer ik van bij u weggenomen word. En Elisa zeide: Dat toch twee deelen van uwen geest op mij zijn. En hij zeide: Gij hebt eene harde zaak begeerd: indien gij mij zult zien als ik van bij u weggenomen worde, het zal u alzoo geschieden; doch zoo niet, het zal niet geschieden.” — 2 Kon. 2:8-10.

Zowel Elia als Elisa kondigden profetisch een werk aan, dat God's gezalfd volk na de tweede komst des Heeren zou ten uitvoer brengen. Het was de geest des Heeren, die Elia dat werk deed uitvoeren. Het was Elisa's uitdrukkelijke wensch, een dubbele mate van den geest des Heeren te ontvangen. Dit was ongetwijfeld een profetie die er op wees wat gegeven zou worden aan degenen die het Elisa-werk der gemeente zouden verrichten. De voorwaarde om de dubbele mate van den geest te ontvangen, was dat Elisa Elia zou zien, als hij weggenomen werd. Dit toonde profetisch aan, dat degenen die wat betreft den tijd en het werk der gemeente een onderscheid zouden zien tusschen Elia en Elisa, een dubbele mate van den geest des Heeren zouden ontvangen.

De ondervindingen van Elia voorzeiden een werk van herstel der grondwaarheden alsmede het geven van een getuigenis betreffende Jehova en zijn voornemens. Elia voltooide het hem toegewezen werk, hetgeen voorschaduwde, dat een zekere periode van het

werk der gemeente zou afgesloten worden, daaronder echter niet begrepen het geven van het getuigenis. De ondervindingen van Elisa spraken van een bijzonder getuigeniswerk, dat door God's gezalfden verricht moest worden, en dat dezulken een dubbele mate van den geest des Heeren zouden ontvangen en ijver en enthousiasme voor het geven van het getuigenis in den naam van Jehova aan den dag zouden leggen. Dit komt nauwkeurig overeen met de profetie van Joël betreffende de uitstorting van den heiligen geest.

Elia en Elisa wandelden in eensgezindheid met elkander voort, totdat er een toestand ontstond, die tusschen hen scheiding maakte, hetgeen het einde van het Elia-werk van God's gezalfd volk op aarde aankondigde en kenmerkte. „En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende, zie, zoo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tusschen hen beiden scheiding maakten: alzoo voer Elia met een onweder ten hemel. En Elisa zag het, en hij riep: Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijne ruiters! En hij zag hem niet meer; en hij vatte zijne kleederen en scheurde ze in twee stukken. Hij hief ook Elia's mantel op, die van hem afgevallen was, en keerde weder en stond aan den oever van den Jordaan.” (2 Kon. 2: 11-13) De beide profeten moesten derhalve identisch dezelfde klasse gezalfden voorstellen, terwijl hun scheiding het einde van een speciaal werk en het begin van een later, ander werk in den naam des Heeren voorstelde.

Welke zijn nu de feiten in vervulling van deze profetie? Van 1878 tot 1918 verrichtte God's gezalfd volk op aarde, onder de leiding en het toezicht van Christus Jezus den tegenwoordigen Heer, een werk van verkondiging van de boodschap der waarheid voor degenen, die naar de waarheid zoekende waren.

Het doel van dit werk was de bijeenbrenging van de waarlijk gewijden tot studiegroepen, waarin zij elkander hielpen en troostten en zich in het allerheiligst geloof opbouwden.

De vurige wagen met de vurige paarden, die in de profetie genoemd worden, zijn een treffende voorstelling van de strijdende en vernietigende organisatie, die voor het volk Gods in het bijzonder omstreeks 1918 openbaar werd; terwijl het onweder een beeld was van de groote bnauwdheid die ten gevolge van den oorlog over de menschheid kwam. Het was in het bijzonder omstreeks 1918, dat de gezalfde getuigen Gods over de geheele Christenheid door de militaire organisatie en door de geestelijkheid gehaat en vervolgd werden. Er kwam over God's gezalfd volk groote verdrukking en vervolging op grond van hun activiteit bij het geven van het getuigenis voor den naam van Jehova. In de lente van 1918 was nagenoeg al het werk der gezalfden Gods op aarde stilgelegd. Het wegnemen van Elia door het onweder voorzeide, dat het werk dat door hem voorgesteld werd, geëindigd was; daarom kenmerkte de groote verdrukking die over God's 's volk in het jaar 1918 kwam, het einde van het bijzondere werk der gemeente, dat door Elia voorschaduwde werd.

Wij weten, dat Elia niet in den letterlijken hemel of in de tegenwoordigheid van Jehova God opgenomen werd, daar Jezus na Elia's wegneming zeide: „En niemand is opgevaren in den hemel.” (Joh. 3:13) De profetie beteekent veelmeer, dat het werk der gemeente, dat Elia door zijn handelwijze voorschaduwde, beëindigd en hierover aan God in den hemel een rapport uitgebracht werd.

Gedurende meer dan een jaar daarna werd door de gezalfden Gods op aarde geen werk verricht; daarna werden de getrouwen zich van het feit be-

wust, dat zij nog een groot werk te verrichten hadden, en zij begonnen hiermede onmiddellijk. God rustte zijn volk na 1919 met een dubbele mate van zijn geest toe, en zond hen als zijn getuigen uit, en sedert dien tijd hebben dezen een werk in den naam des Heeren verricht, door op aarde een getuigenis voor God's naam te geven, en dit werk geschiedde met een ijver en een oprechtheid, zooals nog nimmer tevoren aan den dag gelegd waren. Dit is een bewijs voor het feit, dat God's gezalfd volk als zijn getuigen moet optreden en in den tegenwoordigen tijd getuigenis op aarde moeten afleggen.

Jehova's Getuigen

Christus Jezus is God's groote Getuige. (Joh. 18:37) Een getuige is iemand die getuigenis aflegt. Hieruit volgt dat degenen die God's getuigen zijn en getuigenis voor zijn naam afleggen, in volle overeenstemming met Christus Jezus en leden van God's organisatie moeten zijn, van welke organisatie Christus Jezus het Hoofd is. Zij die in de tempelklasse gebracht en in Zion opgebouwd zijn, worden door den Heer gezalfd en door hem geautoriseerd om zijn getuigen te zijn. Zijn profeet schreef: „In zijn tempel zegt hem een iegelijke: Eere.” (Psalm 29: 9) Het feit, dat zij van God's eer spreken, bewijst, dat zij de getuigen van Jehova zijn. Deze verklaring van den profeet schijnt duidelijk aan te toonen, dat degenen die beweren volgelingen van Christus te zijn en die in gebreke blijven of weigeren, getuigenis voor den naam van den Heer Jehova af te leggen, niet tot de tempelklasse behooren. De tempelklasse neemt een plaats in Zion in, en God schijnt uit Zion. (Psalm 50: 2) God heeft uit de volken der aarde een volk voor zijn naam aangenomen en dit heeft hij gezalfd om

over zijn naam te spreken: „Een ieder die naar mijnen naam genoemd is, en dien ik geschapen heb tot mijn eere, dien ik geformeerd heb, dien ik ook gemaakt heb.” — Jes. 43:7.

God heeft degenen gemaakt die tot zijn nieuwe schepping behooren, om zijn voornemens ten uitvoer te brengen, en een deel van dit werk moet door hen verricht worden, zoolang zij op aarde zijn. Of iemand al of niet tot de hemelsche koninkrijksklasse zal behooren, zal afhangen van zijn trouw in de vervulling van het werk, dat hij op aarde te doen gekregen heeft.

De menschen, die tot de Christenheid behooren, zijn in het bijzonder voor de waarheid verblind door den invloed van den Duivel dien hij door middel van zijn organisatie en wel in het bijzonder door het religieuze element er van uitgeoefend heeft. De tijd komt, waarin God wenscht, dat een getuigenis in zijn naam gegeven worde, en daarom zegt hij door zijn profet: „Laat alle de heidenen samen vergaderd worden, en laat de volkeren verzameld worden: wie onder hen zal dit verkondigen? Of laat ze ons doen hooren de vorige dingen, laat ze hunne getuigen voorbrengen, opdat zij gerechtvaardigd worden, en men het hoore en zegge: Het is de waarheid.” (Jes. 43:9) De groote strijdvrage is: Wie is de Almachtige God?

De geestelijken zijn de mondstukken Satans, wat de godsdienstige aangelegenheden betreft. Zij maken de aanspraak met gezag te spreken. Zij profeteeren in strijd met God's Woord, en zij beweren hoofdzakelijk, dat vrede op aarde kan en zal tot stand gebracht worden door menschelijke kracht en door middel van menschelijke organisaties; dat de aarde gezuiverd en in heerlijkheid en schoonheid gehuld en tot een passende woonplaats gemaakt zal worden, en dat de geestelijkheid en haar bondgenooten dit werk

tot stand zullen brengen. God zal hen thans op de proef stellen om te bewijzen of zij ware of valsche profeten zijn. Daarom zegt hij: „Wie onder hen zal dit verkondigen? Of laat ze ons doen hooren de vorige dingen, laat ze (van Satan's organisatie) hunne getuigen voorbrengen, opdat zij gerechtvaardigd worden (hun bewering staven), of laat hun (de waarheid) hooren en zeggen: Het is de waarheid.” — Engelsche Vertaling.

Dan richt God zijn woorden onmiddellijk tot zijn gezalfden, die zijn knechtsklasse vormen, en zegt tot hen: „Gijlieden zijt mijne getuigen, spreekt de Heer, en mijn knecht dien ik uitverkoren heb; opdat gij het weet, en mij gelooft, en verstaat dat ik het ben, dat vóór mij geen God geformeerd is, en na mij geen zijn zal. Ik heb verkondigd, en ik heb verlost, en ik heb het doen hooren, en geen vreemd god was onder ulieden; en gij zijt mijne getuigen, spreekt de Heer, dat ik God ben.” (Jes. 43:10, 12) Dit is een onomstootelijk bewijs, dat God's gezalfden getuigenis op de aarde moeten afleggen en moeten bekendmaken, dat Jehova de alleen ware God is en dat de tijd voor hem is aangebroken om dat feit voor de gansche schepping te bewijzen, en dit bewijs zal hij leveren door een ontplooiing van zijn almacht.

Bij de vervulling hunner plichten als God's getuigen moeten de gezalfden er in het bijzonder op wijzen, dat Jehova de alleen ware en almachtige God is; dat Satan de voornaamste vijand van God en de nabootsing van den waarachtigen God is; dat Satan over een machtige, zoowel zichtbare als onzichtbare organisatie beschikt, door middel waarvan hij den naam van Jehova belachelijk maakt en lastert en het volk van den waarachtigen God afkeert; dat Satan de heerschers der aarde tot zijn duivelschen godsdienst overgehaald heeft en de kooplieden der aarde er een deel

van liet worden; dat het thans in God's bedoeling ligt Satan's organisatie te vernietigen en den volken der aarde, vrede, voorspoed en geluk te brengen, en dat er voor het volk geen andere weg bestaat om deze zoo zeer gewenschte zegeningen te verkrijgen. Dit getuigenis moet gegeven worden, niet wraakgierig, maar met een liefdevolle toewijding aan Jehova God, en met het doel de menschheid in te lichten, opdat zij erkennen moge, welke de rechte weg is, en moge zien, wat haar belang is.

Tegenstand

Er kan verwacht worden, dat Satan alles in het werk zal stellen om zich tegen het geven van dit getuigenis omtrent den naam en de voornemens van Jehova God te verzetten. Jezus profeteerde, dat Satan door middel van zijn organisatie grooten tegenstand aan de waarheid zou bieden en degenen zou vervolgen die voor de waarheid zouden opkomen en getuigen; dat degenen die uit de wereld uitverkoren waren om getuigen voor God te zijn, gehaat en vervolgd zouden worden en veel verdrukking te verduren zouden hebben. Jezus moedigde zijn volgelingen echter aan door hun te zeggen, dat ook hij tegenstand en vervolging te verduren gehad en de wereld overwonnen had, en dat zij als zijn dienstknechten niet minder konden verwachten. — Joh. 15: 18-21; 16: 33.

Daarna sprak Jezus een profetie uit die in het bijzonder betrekking heeft op den tijd, na de verschijning van de twee teekenen of wonderen in den hemel en de uitwerping van Satan uit den hemel op de aarde. (Openb. 12: 1-13) Hij voorzeide, dat Satan's organisatie de leden van God's organisatie op aarde zou vervolgen, zooals in de volgende woorden dier groote profetie aangetoond wordt: „En de draak ver-

grimde op de vrouw, en ging henen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben." (Openb. 12: 17) Door deze woorden van den grooten profeet identificeert hij degenen die God's getuigen zouden zijn en het laatste en beslissende getuigenis op aarde zouden geven. Hij zegt, dat de Draak, de organisatie des Duivels, toornig is en ten strijde trekt tegen de overigen van „het zaad", namelijk de kinderen Zions. Het overblijfsel bestaat uit die groep volgelingen van Christus, die zijn voetsleden vormt, welke God geheel toegewijd is en zich verheugt zijn wil te doen. Waarom is Satan zo tegen deze getuigen verbolgen? Omdat zij, zooals de groote profeet Jehova's zegt, „de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben".

De Getuigenis van Jezus Christus

Wat beteekent het, de getuigenis van Jezus Christus te hebben? Dit beteekent met zekerheid, dat het overblijfsel de getuigenis van den heiligen geest heeft, dat zij kinderen Gods zijn, op grond van het feit dat zij in Christus zijn (Rom. 8: 16, 17); en dat zij onder den mantel der gerechtigheid zijn en de kleederen des heils dragen, hetwelk getuigt van hun goedkeuring door den Heer en van identificatie als leden van zijn organisatie. Maar de woorden van Jezus Christus beteekenen veel meer dan dat. Zij beteekenen, dat aan het overblijfsel van Zion het getuigeniswerk is opgedragen, dat aan Christus bevolen werd. Jehova God maakte Jezus Christus tot zijn grooten Profeet en bekleedde hem met alle macht en gezag. Christus Jezus is de verplichting opgelegd, er voor zorg te dragen, dat het getuigenis voor den naam van Jehova op aarde gegeven wordt. Toen Jezus tot

zijn tempel kwam, het overblijfsel goedkeurde en in Zion bracht, droeg hij „al zijn goederen”, namelijk al zijn koninkrijksbelangen op aarde aan de zorg en de hoede van dit groepje op. Dit beteekent in het bijzonder, dat Jezus aan het overblijfsel het groote voorrecht verleende en den plicht oplegde om het getuigenis voor den naam van Jehova te geven. Zij hebben daarom het getuigenis van Jezus, dat God hem opgedragen heeft. Daar zij in het bezit van deze „goederen” zijn, moeten zij het getuigenis afleggen. God heeft geboden, dat deze groep die uit het overblijfsel bestaat, zijn getuigen moet zijn, getuigenis voor de heerschers en het volk moet afleggen en hun moet aanzeggen, dat Jehova de almachtige God is en wat volgens zijn Woord zijn onmiddellijke voornemens zijn. Door vrijmoedig Jehova's geboden te houden bewijst het overblijfsel, dat zijn liefde voor hem volkomen is. (1 Joh. 4:17,18) Zij zouden de geboden Gods niet kunnen houden, als zij niet met vreugde zijn wil doen en het getuigenis van Jezus Christus geven (1 Joh. 5:3); daarom zegt Jehova tot hen: „Gij zijt mijne getuigen.”

Satan openbaart zijn wraak door middel van zijn draakachtige of verslindende organisatie op aarde. Hij hitst zijn kinderen, de geestelijken van het „georganiseerde Christendom”, op, die op hun beurt het gepeupel aanzetten getrouwe getuigen des Heeren te overrompelen. Een dergelijk geval deed zich onlangs in South Amboy, New Jersey, voor. Hij doet de geestelijkheid haar invloed uitoefenen op de politieke regeerders (die toch ook leden van Satan's organisatie zijn) om God's getrouwe getuigen te arresteeren en in de gevangenis te werpen, omdat zij van huis tot huis trekken om de menschen te spreken over God's genaderijke maatregelen die hij genomen heeft om het volk van verdrukking te bevrijden en het de ge-

wenschte zegeningen te brengen. Voorvallen van dezen aard hadden onlangs plaats in Bergenfield en Engelwood, New Jersey, en in verschillende plaatsen in de staten Connecticut, Georgia, North Carolina, Pennsylvania en in andere plaatsen.

Deze getrouwe getuigen des Heeren gaan van plaats tot plaats om het evangelie te prediken door verklaringen of uitleggingen van den Bijbel in de handen van het volk te leggen, en dit doen zij zoowel op Zondag als op andere dagen der week. Zij doen dit, omdat het een gebod des Heeren is, en zij hebben zijn wil lief en zij hebben ook het volk lief en wenschen het over God's zegeningen te vertellen. De huichelachtige geestelijken die zich als vertegenwoordigers van God en van Christus voordoen, laten deze getrouwe getuigen des Heeren arresteeren onder het voorwendsel dat zij in strijd met de Zondagswetten werk verrichten. Zij doen dit ondanks de grondwettelijke bepaling der Vereenigde Staten die een ieder het recht waarborgt, zijn godsdienstig geloof uit te oefenen, zooals het hem goeddunkt. Deze feiten worden hier genoemd om de vervulling van de profetie die door den Heere Jezus als boven uitgesproken werd, aan te toonen.

Brengen deze getuigen van Jehova die er op staan, de menschheid over God's goedheid te spreken, enig persoon of eigendom op aarde eenig nadeel toe? In geen enkel opzicht! Waarom vervolgen de geestelijken en haar bondgenooten hen dan? Omdat zij hier toe aangezet worden door den vader hunner organisatie, Satan den Duivel; en Satan brengt deze vervolging teweeg op grond van de trouw dezer getuigen. Deze getuigen van Jehova zijn de eenige actieve vijanden van Satan, die thans op aarde zijn. Alle anderen heeft hij verblind of door vrees het zwijgen opgelegd. Deze vervolgers behooren tot het zaad van Satan's

vrouw, namelijk Babylon, en zij haten en vervolgen degenen die het „zaad” van Zion zijn, juist zooals God voorzeide.

Zal het overblijfsel vreesachtig worden en ophouden getuigenis voor den naam van Jehova af te leggen? Als iemand vreesachtig wordt en ophoudt een getuige te zijn, houdt hij tevens op tot het overblijfsel en tot God's gezalfden te behooren. De ware leden van Zion die het overblijfsel vormen, behoeven niet te vreezen. Doordat zij de waarheid verkondigen, zullen zij zich natuurlijk den toorn van Satan's organisatie op den hals halen; maar te hunner aanmoediging zegt God door zijn profeet: „Want ik ben de Heer uw God, die de zee klief dat hare golven bruisen: Heer der heirscharen is zijn naam; en ik leg mijne woorden in uwen mond, en bedek u onder de schaduw mijner hand, om den hemel te planten en om de aarde te gronden, en om te zeggen tot Zion: Gij zijt mijn volk.” — Jes. 51: 15, 16.

De „hand” van Jehova stelt zijn macht voor. Het overblijfsel behoort tot Zion. Zij zijn God's getuigen. Jehova beschermt hen door zijn macht en zegt tot hen: „Gij zijt mijn volk.” Deze getrouwe getuigen hebben hun liefde aan Jehova God geschonken. Daarom zegt God tot het overblijfsel: „Want van u, van u is Jehova de toevlucht, den Allerhoogste hebt gij tot uw schuilplaats gesteld; u zal geen onheil treffen, geen plaag zal uw tent naderen. Daar hij mij lief heeft, zal ik hem doen ontkomen, ik zal hem vervolgen, omdat hij mijn naam kent.” — Ps. 91: 9, 10, 14.

De Vreugde des Heeren

Toen Jezus tot zijn tempel gekomen was en het overblijfsel goedkeurde, zeide hij tot deze klasse: „Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal

ik u zetten: ga in in de vreugde uws heeren." (Matth. 25:21) Wat bedoelde hij met de woorden „de vreugde uws heeren”? Het juiste begrip hiervan verschaft den volgeling van Jezus vertrouwen en vreugde. Toen onze Heer naar den hemel voer, deed God hem neerzitten en niet tegen Satan handelend optreden, totdat de tijd gekomen zou zijn, dat de vijand tot een voetbank zijner voeten geworden zou zijn ten gevolge van zijn uitwerping uit den hemel. (Ps. 110:1) Deze periode duurde lang en Jezus sloeg gedurig Satan gade, hoe hij den naam van zijn Vader Jehova lasterde. De opdracht om God's grooten naam te rechtvaardigen werd toegekend aan Jezus Christus, en God liet zijn profeet den tijd aankondigen, waarop Jezus dat rechtvaardigingswerk zou beginnen. „Jehova zal den sceppter (macht of gezag, waarmede Christus Jezus bekleed is) uwer sterkte zenden uit Zion (zijn organisatie) zeggende: Heersch gij (Jezus Christus) in het midden uwer vijanden." (Ps. 110:2, Eng. Herz. Vert.) De oorlog in den hemel volgde hierop onmiddellijk, en Jezus wierp Satan uit den hemel.

Het was voor Jezus een buitengewoon groote vreugde om deze taak ter rechtvaardiging van zijns Vaders naam te beginnen. Hij gaat er thans toe over om voor altijd den naam van zijn Vader te rechtvaardigen, en hij noodigt nu de goedgekeurden van de overblijfselklasse uit, in zijn vreugde in te gaan. De profeet toont aan, dat het overblijfsel zich bereid verklaart om den Heer te gehoorzamen en aan dit werk deel te nemen; dat zij uit Zion geboren zijn en de dauw hunner jeugd hebben; dat zij sterk en krachtig in den Heer zijn en vreugdevol met het geven van het getuigenis beginnen. (Ps. 110:3) Dit is de reden, waarom enkele mannen en vrouwen op aarde thans met zulk een groote vreugde van huis tot huis

trekken om het getuigenis voor den naam van Jehova te geven. Het overblijfsel is in de vreugde des Heeren ingegaan.

Altaar en opgericht Teeken

Jehova liet zijn profeet schrijven over den tijd, waarin hij in de wereld een speciaal getuigenis door zijn getuigen zou laten geven. Hij stelde den tijd vast met de woorden „te dien dage”, welke periode in 1914 begon en aan het overblijfsel of God's getuigen openbaar werd na de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918. Thans (in 1934) bevinden wij ons in deze periode, die aangegeven wordt door de woorden „te dien dage”. De profeet Gods schreef: „Te dien dage zal de Heer een altaar hebben in het midden van Egypteland, en een opgericht teeken aan deszelfs landpale voor den Heer; en het zal zijn tot een teeken en tot een getuigenis den Heer der heirscharen in Egypteland, want zij zullen tot den Heer roepen vanwege de verdrukkers, en hij zal hun een Heiland en een Meester zenden, die zal ze verlossen.” — Jes. 19: 19, 20.

Gedurende zckeren tijd hebben Schriftonderzoekers deze profetie in vollen ernst op de „grootte pyramide” van Egypte toegepast; maar sedert de komst van den Heer tot zijn tempel en de lichtstralen van God's bliksemen op zijn Woord ziet de tempelklasse in, dat deze profetie hoegenaamd geen betrekking heeft op een hoop steenen in Egypte. Men lette er op, dat de profetie begint met de verklaring: „De last van Egypte.” (Jes. 19: 1) Het is een profetie van Jehova, uitgesproken in betrekking tot de wereld of Satan's organisatie, door Egypte gesymboliseerd, en tot de positie die zijn gezalfden in betrekking hiertoe innemen. Als verder bewijs dat Egypte symbolisch Satan's organisatie voorstelt, sprak Jehova door een

anderen profeet en zeide: „Zoo zegt de Heer Jehova: Zie, ik wil aan u, o Farao, koning van Egypte! dien grooten zeedraak (de Duivel en zijn organisatie) die in het midden zijner rivieren (volken der aarde) ligt, die daar zegt: Mijne rivier is mijn, en ik heb die voor mij gemaakt.” (Ezechiël 29: 3) Aldus getuigt God door zijn profeet tegen de organisatie van den Duivel. Er staat duidelijk geschreven, dat „wij (God's gezalfden) weten, dat wij uit God zijn, en dat de geheele wereld onder den booze (Satan den Duivel) ligt.” — 1 Joh. 15: 19, Diaglott.

Het was in Egypte (symbool van de wereld of de organisatie des Duivels) dat Jezus Christus gekruisigd werd. (Openb. 11: 8) Nadat God eerst door zijn profeet de plaats geïdentificeerd heeft, stelt hij voorts den tijd voor de vervulling der profetie vast. Christus Jezus, God's groote Hoogepriester en opperste dienaar in zijn organisatie, begint in 1914 handelend tegen de organisatie des Duivels op te treden, en Satan wordt daarna uit den hemel geworpen. Jezus Christus zet zijn offensief tegen den booze voort, totdat hij volkomen vernietigd is. De woorden van den profeet, die den tijd vaststellen, zijn: „Zie, de Heer (Jehova) rijdt op eene snelle wolk, en hij zal in Egypte komen, en de afgoden van Egypte zullen bewogen worden voor zijn aangezicht, en het hart der Egyptenaren zal smelten in het binnenste van hen.” (Jes. 19: 9) In dit werk treedt Christus Jezus op als God's opperste dienaar. De Profeet Jesaja geeft hier een beeld, hoe Jehova aan de spits van zijn organisatie rijdt en tegen de organisatie des Duivels optrekt.

Het Volkenbondsverdrag werd in Januari 1919 door den Federalen Raad van Kerken goedgekeurd en daarna ten volle ondersteund door de drie elementen van Satan's zichtbare organisatie. Sedertdien gaan de profetische woorden van Jezus in vervulling, na

melijk: „Op de aarde benauwdheid der volkeren, met twijfelmoedigheid, ... en den menschen het hart zal bezwijken van vreeze en verwachting der dingen die het aardrijk zullen overkomen.” (Lucas 21:25,26) Het is een algemeen bekend feit, dat juist nu de regeerende machten van de natiën der Christenheid dermate met vrees vervuld zijn, het hun het hart bijna doet stilstaan. De profeet stelt als tijd voor de vervulling den tegenwoordigen tijd vast, en zegt dan dat er „te dien dage” een bijzonder getuigenis in de wereld of in Egypte, dat wil zeggen in Satan’s organisatie gegeven zal worden.

De profeet zegt vervolgens: „Te dien dage zal de Heer een altaar hebben in het midden van Egypteland, en een opgericht teeken aan deszelfs landpale voor den Heer.” Deze profetie zou onmogelijk op een letterlijk altaar of gedenkteeken in het letterlijke Egypte kunnen betrekking hebben, omdat het voor een voorwerp een absolute onmogelijkheid is zich in het midden van een stuk land en terzelfder tijd aan de grens er van te bevinden. Het overblijfsel van God’s volk, zijn getuigen, vormt een altaar en een gedenkzuil voor den Heer, en deze bevinden zich in de wereld, hoewel zij er geen deel van vormen; en zij bevinden zich aan de grens van de booze wereld, omdat zij aan de grens van God’s wereld of koninkrijk staan. Het overblijfsel wordt daarom profetisch door dit altaar en opgericht teeken voorgesteld.

Het woord „altaar”, als gebezigd in deze profetie, is afgeleid van het grondwoord dat „offerplaats of slachtplaats” beteekent. Zij die door den Heer gezalfd zijn, werden in het verbond met offerande opgenomen, in navolging van Christus Jezus, het Hoofd van den Christus. Betreffende dezulken staat geschreven: „Wij zijn geacht als schapen der slachting.” (Rom. 8:36) En verder zegt de profeet: „Verzamelt

mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande." (Ps. 50:5) Alle gewijden worden afgebeeld door het symbool „de zonen van Levi". Toen de Heer tot zijn tempel kwam, werden deze zonen of kinderen van Levi gereinigd, opdat zij 'den Heer een offer mochten toebrengen in gerechtigheid'. (Mal. 3:3) Deze offerande in gerechtigheid is een offerande des lofs voor God door getuigenis voor zijn naam af te leggen. (Hebr. 13:15) Deze teksten bewijzen, dat het 't overblijfsel Gods is, dat het altaar in het midden der wereld (Egypte) vormt om getuigenis voor den naam van Jehova God te geven.

De woorden van de profetie „een opgericht teeken aan deszelfs landpale" hebben op dezelfde klasse betrekking. Een „opgericht teeken" beteekent een gedenkzuil, die opgericht is om getuigenis af te leggen. De groote Profet, Christus Jezus zegt, als hij spreekt tot degenen die hij getrouw zou bevinden ten tijde van zijn komst tot zijn tempel: „Die overwint, ik zal hem maken tot eenen pilaar in den tempel mijns Gods." (Openb. 3:12) Het eenige doel om iemand tot een pilaar in den tempel des Heeren te maken, is om getuige voor God te zijn, omdat „in zijn tempel zegt hem een iegelijk: Eere". (Ps. 29:9) De getrouwe overblijfselklasse, die de „voeten" van Christus Jezus vormt en een deel van den uitverkoren „knecht" van Jehova is, is de getuige Gods. Evenals Jezus in de wereld was maar er geen deel van vormde, zoo bevindt ook het overblijfsel zich in de wereld, maar is er geen deel van. (Joh. 17:14) Dit overblijfsel of gedenkteeken staat op de grens tusschen de wereld van den Duivel en God's koninkrijk, en legt daar getuigenis voor den naam van Jehova af. De getrouwen naderen den tijd, waarin zij de grens naar het koninkrijk zullen overschrijden. Als een altaar-klasse brengen zij Jehova God offerande des lofs en

als een gedenkzuil of pilaar leggen zij getuigenis voor zijn grooten naam af.

Voorts zegt God's profeet: „En het zal zijn tot een teeken en tot een getuigenis den Heer der heirscharen in Egypteland, want zij zullen tot den Heer roepen vanwege de verdrukkers, en hij zal hun een Heiland en Meester zenden, die zal ze verlossen.” (Jes. 19: 20) De volken der wereld worden thans door de regeerende machten zeer verdrukt, en wel in het bijzonder door de hand van den onzichtbaren heerscher, Satan den Duivel. Het geroep der verdrukten is tot God opgeklommen en overeenkomstig zijn belofte zal hij hun weldra zijn grooten Profeet, Priester en Koning en Heiland zenden, die hen van al hun verdrukking zal bevrijden en hen zal redden. Juist voorafgaande aan deze groote gebeurtenis moet het overblijfsel in de wereld (Egypte) het getuigenis voor den naam van Jehova geven. Aan deze klasse is de getuigenis van Jezus Christus opgedragen. Zij zijn als God's getuigen uitgekozen en hebben de opdracht ontvangen om het getuigenis af te leggen, en door zijn genade houden zij zijn geboden en leggen getuigenis af.

God heeft geboden, dat het getuigenis betreffende zijn naam, zijn voornemens ten aanzien van den vijand en zijn voornemen om de menschheid volkomen te bevrijden, te redden en te zegenen, gegeven moet worden. Daarom kan niemand op aarde die zich gewijd heeft om God's wil te doen, getrouw en waarachtig tegenover God zijn en uiteindelijk de goedkeuring des Heeren ontvangen, als hij in gebreke blijft of weigert, God's geboden te houden, en om deze te houden moet hij in dezen tijd God's getuige zijn. Om deze reden zijn er thans eenigen die dagelijks deze boodschap der waarheid in gedrukten vorm uitdragen, opdat de menschen de waarheid omtrent

God en zijn voornemens mogen vernemen. Hun werk heeft niet ten doel, de wereld tot eenigerlei godsdienst te bekeeren of strijd of twist te veroorzaken, maar zij stellen zoowel de regeerders als het volk op de hoogte, omdat God geboden heeft, dat dit gedaan moet worden. Het is God's bestemde tijd om het getuigenis te geven in vervulling van de profetie die door zijn engelen uitgesproken werd bij de geboorte van Jezus, opdat de blijde boodschap van groote vreugde tot het volk gebracht worde. — Lucas 2: 9, 10.

Hoe lang?

Jehova's profeet zeide: „Zie, ik en de kinderen die de Heer mij gegeven heeft, zijn tot teekenen en tot wonderen in Israëel, van den Heer der heirscharen die op den berg Zion woont.” (Jes. 8: 18) De woorden „Heer der heirscharen” hebben altijd betrekking op Jehova, als hij zich er op voorbereidt ten strijde te trekken. Niemand woont in Zion alvorens Zion opgebouwd is. De profetie toont daarom aan, dat Jesaja en zijn kinderen de klasse van getrouwe getuigen in de wereld voorstelden in den tijd waarin Jehova zich tegen den vijand rust, en nadat Zion opgebouwd wordt. Deze profetie stelt den tijd derhalve vast op na 1918, toen de Heer tot zijn tempel kwam. Jesaja zegt, dat hij een gezicht had, waarin hij Christus den Koning op den troon in zijn tempel gezeten zag, en met hem zijn heilige boodschappers. Dit ging in vervulling ten tijde dat de Heer met zijn heilige engelen tot zijn tempel kwam om gericht te oefenen. (Mal. 3: 1-3; Matth. 25: 31) Over dit gezicht zegt Jesaja: „En de één riep tot den ander en zeide: Heilig, heilig, heilig is de Heer der heirscharen, de gansche aarde is van zijne heerlijkheid vol; toen zeide ik: Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine

lippen ben, en woon in het midden eens volks dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den Heer der heirscharen gezien." — Jes. 6:3-5.

Aangezien Jesaja een beeld van het geestelijk Israël was door te zeggen dat hij een man van onreine lippen was, toonde hij duidelijk aan dat God's volk te kort geschoten was in het geven van het getuigenis. Het werk der gemeente dat voorzeggd werd door den Profeet Elia eindigde in 1918, en het Elisa-werk begon ongeveer in 1919. Gedurende dien tusschentijd was God's volk op aarde niet actief wat betreft het geven van het getuigenis. Dit was het gevolg van de vurige beproevingen als uitvloeisel van den oorlog. Na 1919 begon de gemeente een actieve getuigeniscampagne, hetgeen een herstel uit den toestand van onreinheid aantoonde waarvan de profeet sprak, en zijn woorden voorzeiden op welke wijze dit tot stand zou komen: „Maar een van de serafs vloog tot mij, en had eene gloeiende kool in zijne hand, dien hij met de tang van het altaar genomen had; en hij roerde mijnen mond daarmede aan en zeide: Zie, deze heeft uwe lippen aangeroerd, alzoo is uwe misdaad van u geweken en uwe zonde is verzoend." — Jes. 6:6, 7.

De in dezen tekst genoemde seraf stelt de Boodschapper des Heeren voor; en door vuur van het altaar te nemen en het in den mond van den profeet te leggen, kondigde hij aan, dat de Heer zijn volk zou reinigen door hun lippen aan te raken en het uit te zenden om een getuigenis voor zijn naam af te leggen. Vuur is een symbool van reiniging; en de profeet zegt, dat de ongerechtigheid en de zonde door het vuur weggenomen werden. In het laatste gedeelte van het jaar 1919 ontwaakte het volk des Heeren voor het feit, dat het den tijd in ledigheid doorbracht en dat de Heer iets voor hen te doen had; en dit wordt

in de profetie voorzegd, waarin door Jesaja verklaard wordt: „Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal ik zenden, en wie zal ons henengaan (om getuigen te zijn)? Toen zeide ik: Zie hier ben ik, zend mij henen.” — Jes. 6: 8.

Aldus voorzeide de profeet de bereidwilligheid aan de zijde van God's volk om de gelegenheid om het getuigenis te geven aan te grijpen. De feiten zijn, dat in 1919 ter gelegenheid van een bijeenkomst van Christenen te Cedar-Point, Ohio, degenen die daar aanwezig waren, erkenden, dat de tijd gekomen was om een actief getuigenis te beginnen, hetgeen gedaan werd. De profeet toont aan, dat het geven van dit getuigenis de wereld niet zou bekeeren, maar dat het meer in het bijzonder ten doel had de menschheid betreffende God's voornemens op de hoogte te stellen. Daarom zeide de Heer tot zijn volk, gelijk door den profeet voorzegd werd: „Toen zeide hij: Ga henen en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar bemerkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen; opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere en hij het geneze.” — Jes. 6: 9, 10.

Daarna vroeg de profeet: „Hoe lang” moet dit getuigenis gegeven worden? Hierdoor voorzeide hij, dat na de komst van den Heer tot zijn tempel het gezalfde volk van Jehova het getuigeniswerk zou beginnen en vragen zou „hoe lang” het geven van dit getuigenis moest voortduren. De Heer zelf geeft dan het antwoord op deze vraag, en laat den profeet schrijven: „Totdat de steden verwoest worden, zoodat er geen inwoner zij, en de huizen zoodat er geen mensch zij, en het land met verwoesting verstoord worde. Want de Heer zal die menschen verre weg-

doen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands." — Jes. 6: 11, 12.

Door de woorden van den profeet voorzeide God, dat hij het getuigenis wilde laten geven „totdat de steden (de organisaties van den Duivel) verwoest worden” door hem, en totdat de menschen ver van deze booze organisatie verwijderd zijn. Het getuigenis heeft sedertdien voortgang gemaakt, en er is reeds een groote afval der menschen van het zoogenaamde „georganiseerde Christendom” te constateeren geweest, doordat groote getalen tot de erkentenis kwamen, dat deze organisatie niet Jehova God vertegenwoordigt, maar Satan's organisatie is.

God's gezalfd volk, in Zion opgebouwd en in den tempel gebracht, erkent, dat Jehova „toornig” over hen geweest is, omdat zij niet ijverig zijn werk gedaan hebben. Daarna leggen zij ijver aan den dag om zijn geboden te houden, en de Heere God vertroost hen; en dit wordt bewezen door de woorden van den Profeet Jesaja: „En te dienzelfden dage zult gij zeggen: Ik dank u, Heer, dat gij toornig op mij geweest zijt, maar uw toorn is afgekeerd en gij troost mij; zie, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vreezen; want de Heer Jehova is mijn sterkte en psalm, en hij is mij tot heil geworden.” — Jes. 12: 1, 2.

Water is een symbool van God's waarheid. De getrouwen, die door God gezalfd zijn en God's geboden gehoorzamen, drinken uit de bron der waarheid en verheugen zich. Hij geeft hun een duidelijk inzicht in zijn Woord en zegt tot hen: „En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils.” (Jes. 12: 3) Zij die actief en met vreugde de geboden des Heeren nakomen door anderen over zijn groote voornemens te spreken, ontvangen door zijn genade een duidelijker begrip der waarheid. Het

water uit de fonteinen putten wil zeggen, dat zij de waarheid zoeken door de profetieën des Heeren te bestudeeren en nauwkeurig te letten op de feiten die in vervulling hiervan plaatsvinden.

Wederom wordt in deze profetie de uitdrukking „te dien dage” gebezigd. „Die dag” is thans aangebroken; en God liet zijn profeet voor dezen tijd zijn geboden voor zijn volk opteekenen, die van toepassing zijn op al degenen die God waarachtig liefhebben en wier lust het is zijn geboden te houden. De geboden des Heeren voor dezen tijd worden aldus weergegeven: „En zult te dien dage zeggen: Dankt den Heer, roept zijnen naam aan, maakt zijne daden bekend onder de volkeren, vermeldt dat zijn naam verhoogd is. Psalmzingt den Heer, want hij heeft heerlijke dingen gedaan; zulks zij bekend op den ganschen aardbodem. Juich en zing vroolijk, gij inwoneres van Zion, want de Heilige Israëls is groot in het midden van u.” — Jes. 12:4-6.

De profetieën en haar vervulling bewijzen buiten eenigen twijfel, dat Christus Jezus de groote getuige voor Jehova God is; dat als hij tot zijn tempel komt en met zijn dienstknechten afrekent, hij aan degenen die hij getrouw bevindt het voorrecht en de verplichting geeft om het getuigenis op aarde af te leggen vanaf dien tijd tot aan den val van Satan's organisatie; dat deze getuigen de opdracht hebben om te verkondigen, dat Jehova de alleen ware en almachtige God is; en dat al degenen die door den Heer gezalfd zijn en zijn goedkeuring hebben, de groep op aarde vormen die het getuigenis moet geven. Aangezien het de wil van God is, dat dit getuigenis in dezen tijd gegeven wordt, zal het ook gegeven worden ondanks allen tegenstand. Gezegend zijn zij die op deze wijze eenig deel hebben aan het geven van het getuigenis aan de regeerders en aan het volk in het algemeen,

dat Jehova God is en dat de tijd voor de oprichting van zijn koninkrijk gekomen is.

Het is voor vele menschen moeilijk om te begrijpen, waarom een groep Christenen volhardend rondgaat om over den Heer en zijn voornemens te spreken. Zij kunnen duidelijk erkennen, dat door hen geen poging gedaan wordt om de menschen te bekeeren en hen in de een of andere organisatie te brengen. Ook kunnen zij zien, dat zij dit werk niet voor geld doen. Waarom wordt dan dit werk gedaan en wat wordt er door bereikt?

HOOFDSTUK VIII

Verdeeling der Volken

JEHOVA liet door zijn profeet de reden voor spellen, waarom zijn getuigen nu voor de volken der wereld het getuigenis moeten geven, dat hij de almachtige God is. De vijand en zijn vertegenwoordigers willen de menschen doen gelooven, dat als het noodig is, dat een getuigenis gegeven moet worden, dat Jehova God is, dit getuigt van zwakheid en zelfzucht aan de zijde van God: zelfzucht, zeggen zij, omdat hij de eer verlangt die de menschen hem zouden bewijzen door hem te loven; zwakheid, hierin, dat hij vreest, dat de geheele schepping hem zal verzuken. Zulke gevolgtrekkingen zijn geheel en al onjuist, en inderdaad goddeloos. God zou niet zelfzuchtig kunnen zijn, omdat „God liefde is”, hetgeen zeggen wil, dat hij de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid is. Hij deed nooit iets met een zelfzuchtig doel, maar altijd voor het welzijn van zijn schepselen. Zijn groote onzelfzuchtigheid en volmaakte liefde werden in het bijzonder getoond, toen hij zijn geliefden Zoon gaf om als een offerande ter dood gebracht te worden, opdat de menschen zouden leven. In deze groote handeling, zegt de apostel terecht, deed Jehova een gift voor de menschheid, die niet ten volle kan worden gewaardeerd: „God zij dank voor zijne onuitsprekelijke gave.” (2 Corinthe 9: 15) Dit weerlegt voor eeuwig de bewering, dat er in het geven van getuigenis zelfzucht aan de zijde van Jehova is gelegen. Geen macht zou kunnen bestaan of uitgeoefend worden, tenzij met toelating van Jehova, omdat hij de Schepper van hemel en aarde is, en hij alle macht in handen heeft. Daarom is het voor God onmogelijk te vreezen, dat iets van hem

weggenomen zou worden. Alle feiten wijzen er op, dat al zijn handelingen dienen voor de rechtvaardiging van zijn naam en voor het welzijn zijner schepselen.

Eeuwenlang heeft Satan getracht aan alle andere schepselen te bewijzen, dat hij gelijk is aan Jehova God; en met dit doel heeft hij gepoogd de voorname deelen van God's voornemens, die aan den mensch geopenbaard zijn, na te bootsen. Satan is het door zijn bedriegerijen en verkeerde voorstellingen gelukt het meerendeel der menschen van God af te keeren. Jehova is niet tusschenbeide gekomen in de poging van Satan om zichzelf te verhoogen; maar indien hij te eeniger tijd niet tusschenbeide zou komen, zouden bijna alle menschen voor eeuwig vernietigd worden. Satan is nooit in staat geweest om den mensch leven te geven, en zal dit ook nimmer zijn. Jehova God is de bron van eeuwigdurend leven. God alleen kan eeuwigdurend leven aan zijn schepselen geven. Maar hij wil hun geen leven opdringen. Hij verleent leven als een genadegave, en stelt den mensch in kennis van zijn voornemens, opdat de mensch een gelegenheid zal hebben het al of niet te aanvaarden. Leven is de gave van God door Christus Jezus onzen Heer. — Romeinen 6:23.

Niemand kan een gave aannemen zonder kennis van de gave en den gever. Indien de mensch eeuwig leven wil ontvangen, moet hij derhalve God kennen en weten, dat hij de genadige Gever is. De tijd komt voor God, om Satan en zijn goddeloozen wandel te doen eindigen, opdat de mensch ongehinderd een gelegenheid zal hebben om de gave van leven te ontvangen. God maakt zijn voornemen bekend om Satan en zijn goddelooze werken te vernietigen, opdat allen die gewillig zijn te gehoorzamen, eeuwig leven in een toestand van geluk zullen hebben. Voor dezen tijd

van vernietiging laat God echter een opvoedend werk in de wereld verrichten met het doel de menschen te onderrichten omtrent hetgeen hij voornemens is voor hun welzijn te doen. Hij zal niet in het verborgen handelen en zonder kennisgeving. Hij zal de menschen van zijn voornemens in kennis stellen, en daarna zal hij hun zijn oppermacht openbaren. Het doel van het getuigenis geven of het opvoedend werk kan daarom in het kort als volgt worden samengevat: De menschen te verlichten door hun blinde oogen te openen, om „de gevangenen” in staat te stellen in te zien, dat zij bevrijd zullen worden, en opdat allen den eenigen en waren weg tot eeuwigdurend leven en geluk zullen leeren kennen. Om dit te doen is het noodig de menschen te zeggen, wat God's organisatie vormt en waaruit Satan's organisatie bestaat, en waarom de eene tegengesteld is aan de andere.

Vele eeuwen geleden liet God zijn profeet schrijven en voorspellen dat er een tijd zou komen, waarin een opvoedend werk op aarde verricht zou worden, en dat dit uitgevoerd zou worden door zijn „knecht” in wien Jehova zich verblijdt: „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun; mijn uitverkorene, in wien mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gelegd: hij zal het recht den Heidenen (volkeren) voortbrengen.” — Jes. 42: 1.

Uit deze profetie zal opgemerkt worden, dat er ten tijde van hare vervulling blinde menschen zijn, wier oogen geopend moeten worden, en dat er gevangenen zijn in de gevangenissen, die een gelegenheid moeten ontvangen, bevrijd te worden. De profetie moet vervuld worden, omdat zij geuit werd onder de leiding van Jehova door zijn profeet, aan wien hij zijn goedkeuring verleend heeft. De onderzoeker zal uitzien naar de natuurlijke feiten die de vervulling van deze profetie aantoonen, en indien zij in ver-

vulling gaat, zal hij in staat zijn te onderscheiden, wie de gevangenen en wie de blinden zijn.

Gevangenen

Men heeft gemeend, dat het graf „de gevangenis” is en dat de dooden in „de gevangenissen” zijn. Deze gevolgtrekking is blijkbaar onjuist. De Heilige Schrift toont aan, dat de gevangenen kreunen en tot God om hulp roepen, en dat hij hen troost. Doode menschen kreunen en roepen niet. Zij hebben geen bewustzijn en weten niets, en wachten in het graf op God's bestemden tijd om hen uit den dood op te wekken. (Pred. 9: 5, 10; Ps. 115:17) Een gevangenis is een plaats waar menschen in hun persoonlijke vrijheid beperkt gehouden worden. Op deze wijze kan iemand achter ijzeren tralies gehouden worden, of hij kan door vrees in bedwang worden gehouden en om deze reden niet in staat zijn, van zijn vrijheid gebruik te maken. „De vrees voor menschen legt een strik.” (Spr. 29:25) Iemand die door vrees in bedwang wordt gehouden, is evenzeer een gevangene als iemand, die op natuurlijke wijze in zijn beweging wordt beperkt. Het Schriftuurlijk bewijs wordt hier nu voorgelegd, aantoonende dat de gevangenissen, die door den profeet worden vermeld, bestaan uit georganiseerde godsdienstsysteemen en voornamelijk het zoogenaamd „georganiseerde Christendom”. Er zijn vele gemeenten, zinnebeeldig genoemd huizen, zoowel Katholiek als Protestant, die allen den naam Christelijk hebben aangenomen, maar die inderdaad door hun handelwijze toonen, dat deze organisaties allesbehalve Christelijk zijn. De vereering in deze huizen of gemeenten is vormendienst. De vereerders buigen zich neder voor beelden en nemen vormen van vereering in acht, die met het Woord van God in strijd zijn. Zij naderen tot den Heer alleen met hunne lippen, maar hun hart

houdt zich verre van den Heer. Zij verheerlijken menschen, en nemen vormen in acht die inplaats van den Heer eer te bewijzen, smaadt op zijn naam brengen. God heeft alleen behagen in diegenen die hem in geest en waarheid aanbidden. (Joh. 4: 23, 24) Vormendienst is een gruwel in het oog van den Heere God.

De Israëlieten vervielen tot afgoderij en vormendienst; hun gedrag was profetisch en voorspelde, hoe het belijdend geestelijk Israël van God zou afvallen en tot afgoderij zou vervallen. God gebod, dat geen gesneden beeld gemaakt zou worden: „Gij zult u geen afgoden maken, noch gesneden beeld, noch opgericht beeld zult gij u stellen, noch beelden van steen in uw land zetten, om u daarvoor te buigen; want ik ben de Heer uw God.” — Lev. 26: 1.

De vormendienst, die in het zoogenaamd „georganiseerde Christendom” wordt beoefend, valt duidelijk onder de bepaling van de gesneden beelden. (Jes. 44: 9; 29: 13; 2 Tim. 3: 1-5) Om deze reden wordt zulks een deel van Babylon, of des Duivels godsdienst, omdat het doel niet is om den naam van Jehova te eeren, maar een organisatie op te bouwen, die zijn naam onteert en de menschen van hem vervreemdt. De kerkelijke systemen zijn daarom de gevangenissen.

De voornaamste gevangenebewaarder is Satan zelf, omdat hij door bedrog heerschappij heeft verkregen over de zoogenaamde „Christelijke” organisatie. In elke gemeente van deze kerkelijke organisaties is een herder, of wachter, anders genoemd pastoor of dominee. Deze mannen, die geestelijken zijn, noemen zichzelf de herders der kudde, of de geestelijken der kudde. Ieder van hen ziet naar zijn eigen gemeente uit voor ondersteuning. Door hun handelwijze bewijzen zij, dat zij God en Christus en zijn koninkrijk

niet liefhebben, omdat zij den Volkenbond, die een maaksel is van den Duivel, aanhangen en verdedigen. Zij nemen verder deel aan de politiek van deze wereld en stellen meer belang in wat zij noemen staatszaken, dan in het spreken van God's groote voornemen en zijn koninkrijk. Zij weigeren te hooren naar het getuigenis van zijn Woord, en daarom zijn zij blind, voor hetgeen de Heere God in dezen tijd in werkelijkheid doet. Niet alleen weigeren zij te hooren, maar zij wenden hun beste pogingen aan om te verhinderen, dat hun gemeente er naar luistert. Deze geestelijken zijn gelijk hun tegenhangers, de Farizeërs, tot wien Jezus zeide: „Wee u gij wetgeleerden (doctors)! want gij hebt den sleutel der kennis weggenomen; gijzelve zijt niet ingegaan, en die ingingen, hebt gij verhinderd.” — Luc. 11: 52; Matth. 23: 13.

De wetgeleerden, de staatslieden en de commercieele leiders onder de Joden, gingen hand in hand. Tegenwoordig ondersteunen de staatslieden en de commercieele machten de zoogenaamde doctors in de godgeleerdheid. Niet alleen zijn zij zelf verblind voor de waarheid en weigeren er naar te luisteren, maar zij doen alles wat in hun vermogen is om te voorkomen, dat de leden hunner gemeenten naar de waarheid luisteren. De geestelijken en de voornaamsten hunner kudden zijn blinde leidlieden, en zooals Jezus zeide, zullen zij in de gracht vallen. (Matth. 15: 14) God voorspelde den toestand en de handelwijze van deze geestelijken die wachters genoemd worden, in deze woorden: „Hunne wachters zijn blind; zij weten niets, zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief. Ja, zij zijn gulzige honden die nooit genoeg kunnen hebben, en zij zijn herders die geen verstand hebben: zij zien allen uit naar hun eigen weg, een ieder naar zijn gewin.” — Jes. 56: 10, 11, Eng. Vert.

Het zijn deze geestelijken, die plaatselijke gevangsbewaarders zijn. Waarschijnlijk zijn er in elk van de sectarische organisaties, kerken genoemd, en in iedere gemeente daarvan, eenige die God liefhebben en die begeerig zijn iets omtrent hem te weten en hem te gehoorzamen. Maar door den invloed van de geestelijken en „de voornaamsten van de kudde” wordt hun niet veroorloofd om vrijelijk in de kerkelijke bijeenkomsten den Bijbel te bespreken, en zij worden ontmoedigd om ergens anders te gaan om kennis daarvan te verkrijgen. Inderdaad heeft slechts in zeer weinigen van deze organisaties eenig Bijbelonderzoek plaats. De geestelijken spreken niet over den Bijbel. In werkelijkheid loochenen de moderne geestelijken, dat de Bijbel God's Woord der waarheid is. Indien de aandacht van deze geestelijken gevestigd wordt op eenig boek, dat onderricht in den Bijbel geeft en het Schriftuurlijk bewijs van God's voornemen uiteenzet, zoo veroordeelen de geestelijken het boek ten sterkste en vragen hun gemeenten daar niets mee uit te staan te willen hebben. De geestelijken beweren de eenigen te zijn, die de bevoegdheid hebben den Bijbel uit te leggen. Het gevolg is, dat de menschen in deze gemeenten in duisternis verkeerden omtrent de ware leer van het Woord Gods.

De gemeente merkt op, dat de pastoor of dominee of geestelijke zijn preek wijdt aan wereldpolitiek, zoogenaamde wetenschap, staatszaken en maatschappelijke belangen, maar nooit geeft hij hun eenig voedsel uit het Woord van God dat het geloof van de menschen in God en in zijn heilsvoorzieningen bevestigt. Als verondersteld wordt, dat leden der gemeente ergens anders heengaan om de waarheid te hooren, verzet de geestelijke zich heftig daartegen, zegt, dat als zij zich van de kerk terugtrekken, zij

een slecht werk doen en dat zij medewerken aan den ondergang van de maatschappij en dat zij hun eeuwige bestemming in de pijniging (hel) zullen vinden. „Een groote schaar” van goede menschen wordt daardoor bevreesd en vastgehouden in de sekte-organisaties, die zij kerken noemen. Gelijk de profeet voorspelde, hebben zij een bijgeloovige vrees voor God, maar deze vrees tegenover God „wordt geleerd door de geboden van menschen.” — Jes. 29: 13.

God voorspelde door zijn profeet, dat voor de geestelijken of herders een tijd zou komen, dat zij niet hunne gemeenten zouden voeden, maar zichzelf zouden voeden en hij drukte zijn besliste afkeuring over dezulken uit. De Heer liet zijn profeet omtrent deze toestanden schrijven in deze woorden: „Zoon des menschen, profeteer tegen de herders van Israël, profeteer, en zeg tot hen, Aldus zegt de Heere God tot de herders; Wee den herders van Israël die zichzelf weiden! zouden niet de herders de kudden weiden? Gij eet het vette, en gij kleedt u met de wol, gij doodt hen die gemest zijn: maar gij voedt niet de kudde. De zwakken hebt gij niet gesterkt, noch hebt gij geheeld wat ziek was, noch hebt gij verbonden hetgeen gebroken was, noch hebt gij teruggebracht hetgeen weggedreven was, noch hebt gij gezocht wat verloren was; maar met macht en met wreedheid hebt gij over hen geheerscht. Daarom, O gij herders, hoor het woord van den Heer; Aldus zegt de Heere God; Zie, ik ben tegen de herders; en ik zal mijne schapen van hunne hand eischen, en ik zal ze van het voeden der kudde doen ophouden; noch zullen de herders zichzelf ooit weer weiden; want ik zal mijne schapen uit hunnen mond verlossen, opdat zij niet meer tot voedsel voor hen zullen zijn. Want aldus zegt de Heere God; Zie, ik, ja ik zal

naar mijne schapen een onderzoek doen, en zal ze uitzoeken." — Ezech. 34: 2-4, 9-11.

De menschen van goeden wil in deze kerkorganisaties zien in, dat er door de geestelijken niet langer eenige waarheid in de gemeente geleerd wordt en evenmin door de voornaamsten der kudde. Als de gemeente tezamen komt, is het voornamelijk met het doel de fraaie kleederen van sommigen te laten zien en te luisteren naar een toespraak die geen betrekking heeft op God's Woord. Daarom zijn er hongerige zielen in de naamkerk-systemen, die in groote droefheid verkeerden over de toestanden die zij daarin waarnemen. God voorspelt door zijn profeet dezen toestand, en legt deze woorden in den mond van diegenen in de gemeente, die van goeden wil zijn: „Help ons, O God onzes heils, voor de eer uws naams: en verlos ons, en doe onze zonden weg, om uws naams wille." (Ps. 79: 9) Zij weten, dat de naam van God in de gemeente niet geëerd wordt, en zij weten, dat de menschen, die buitenstaan, gewoonlijk heidenen genoemd, met afkeer neerzien op het beroep der geestelijken, wel wetend dat zij huichelaars zijn en dat hun bewering, dat zij God vertegenwoordigen, niet waar is.

De profeet stelt dan deze oprechte „gevangenen" voor als zeggende: „Waarom zouden de heidenen (degenen die buiten de kerksystemen staan) zeggen: Waar is hun God?" Zij zuchten en roepen over dezen toestand, en de profeet stelt hen verder voor: „Laat het zuchten van den gevangene voor u komen; bewaar degenen die aangewezen zijn om te sterven naar de grootheid uwer macht; en geef onzen naburen zevenvoudig weder in hunnen boezem hunnen smaad, waarmede zij u hebben gesmaad, O Heer. Zoo zullen wij, uw volk en de schapen uwer weide u loven in

eeuwigheid: wij zullen uwen lof verkondigen aan alle geslachten." — Ps. 79: 10-13.

Deze profetie toont aan, dat de gevangenen in leven zijn, maar dat zij „aangewezen zijn om te sterven”; en daardoor worden zij duidelijk geïdentificeerd. Allen die zich gewijd hebben om den wil van God te doen, en die in den naam van Jezus aangenomen en in het verbond van offerande met hem, opgenomen zijn, moeten als menschelijke wezens sterven en als geestelijke wezens uit den dood worden opgewekt, als zij ooit zullen leven. Daarom zijn zij „aangewezen om te sterven”, om het verbond dat zij gesloten hebben. Degenen die zich vrijwillig en met vreugde afscheiden van de wereldsche godsdienstige systemen, in gehoorzaamheid aan des Heeren gebod (2 Cor. 6: 16-18) moeten ook sterven; maar zij worden niet gevangen gehouden. Gevoed door het Woord van God, zijn zij sterk geworden en hebben de gevangnissen verlaten en zijn in Zion gebracht. Velen van dezulken waren eens „gevangenen” in Babylon, of het gevangensysteem van den Duivel, maar zij kwamen daaruit en verheugden zich. (Ps. 126: 1-3) Maar deze gewijden, die in de sektesystemen blijven en daar vastgehouden worden, doordat zij bang gemaakt zijn of door dwang, worden als gevangenen vastgehouden; en dit zijn degenen die om hulp roepen. God's groote Profeet toont daarna aan, dat deze klasse de „groote schaar” is, die door den tijd van benauwdheid heengaat en hun kleederen wasschen in het bloed van het lam, en daardoor God's goedkeuring ontvangen, en dat dan „God alle tranen van hunne oogen zal afwisschen”. Zij zullen niet tot de koninklijke familie des hemels behooren, maar zij zullen dienen „voor den troon van God”. — Openb. 7: 11-17; Zach. 14: 2.

Het is een feit, dat er in de naamkerk-organisaties, zoowel Katholieke als Protestantsche, tegenwoordig vele zielen hongerig zijn naar de waarheid en toch doen de geestelijken of gevangenebewaarders hun best hen van de waarheid af te houden. In hun ellende bidden deze gevangenen tot God: „Ik zag uit naar mijn rechterhand, en zie, maar er was niemand die mij wilde kennen: een toevlucht ontbrak mij; niemand zorgde voor mijne ziel. Ik riep tot U, O Heer: Ik zeide, Gij zijt mijn toevlucht en mijn deel in het land der levenden. Geef aandacht op mijn geschrei; want ik ben zeer terneer gedrukt: verlos mij van mijne vervolgers; want zij zijn sterker dan ik. Breng mijne ziel uit de gevangenis, opdat ik uw naam mag loven: de rechtvaardigen zullen mij omringen; want gij zult goedertieren met mij handelen.” — Ps. 142: 5-8.

Door zijn profeet voorspelt God een tijd, waarin hij het geroep van deze gevangenen zal verhooren en hulp zal zenden, en toont dan aan, dat de tijd waarin deze hulp gezonden wordt, zal zijn na de opbouw van Zion. Dit toont aan, dat de tempelklasse een werk moet doen, en dit is een van de redenen voor het geven van het getuigenis: „Als de Heer Zion zal opbouwen, zal hij in zijn heerlijkheid verschijnen. Hij zal acht geven op het gebed van den behoeftige, en hun gebed niet verachten. Dit zal geschreven worden voor het toekomstig geslacht; en de menschen die geschapen zullen worden, zullen den Heer prijzen. Want hij heeft neergezien van uit de hoogte van zijn heilichdom; van uit den hemel aanschouwde de Heer de aarde; om het zuchten van den gevangene te hooren; om los te maken die aangewezen zijn voor den dood.” — Ps. 102: 17-21.

De Heer heeft, juist te rechter tijd, de uitvinding van de radio bewerkstelligd, die de menschen in staat stelt in hun huizen te blijven en te luisteren naar de

bekendmaking van de waarheid, onafhankelijk van den tegenstand van de gevangengewoerden, de geestelijkheid. Daar zij dit weten, vereenigen de geestelijken zich met de groote zakenlieden om de leiding te nemen over de radio en, als het mogelijk is, te voorkomen, dat de waarheid uitgezonden wordt. De Heer heeft ook voorzien in een groot aantal boeken, die een uitlegging van den Bijbel bevatten, en zijn getrouwe getuigen gaan van huis tot huis om deze in de handen van het volk te leggen, opdat de gevangenen eenig voedsel zullen hebben. De profeet toont dan aan, dat God de gevangenisdeuren zal openen door degenen die oprecht de waarheid zoeken een gelegenheid te geven hem te hooren en te kennen. „Loof den Heer . . . die den hemel maakte, en de aarde, de zee, en al wat daarin is: die de waarheid bewaart voor eeuwig: die het oordeel voltrekt voor de verdrukten: die den hongerigen voedsel geeft. De Heer maakt de gevangenen los; de Heer opent de oogen der blinden; de Heer richt diegenen op die neergebogen zijn: de Heer heeft de rechtvaardigen lief.” — Ps. 146: 1-8.

Het bewijs toont daarom aan, dat de gewijden in de kerksystemen, die verlangend zijn God en zijn Woord te kennen, hongerig zijn en in ellende, en dat zij om hulp roepen; en dat de geestelijken de gevangengewoerden zijn, die geen hulp verleen en van wie God zegt: „Zie, ik ben tegen de herders; en ik zal mijne schapen van hunne hand eischen, en ik zal hen doen ophouden van het voeden der kudde; noch zullen de herders zichzelf ooit weer voeden.” — Ezech. 34: 10.

En dan toont God door zijn profeet aan hoe hij hulp zal brengen aan de gevangenen door hun een kennis der waarheid te geven. Door zijn profeet zegt

hij tot de getrouwe „knecht”-klasse, degenen die tot den tempel behooren, en die hij als zijn getuigen heeft aangewezen: „Ik heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u bij de hand houden, en u ondersteunen en u macht geven. Ik zal u zenden om de oogen der blinden te openen en om de gevangenen uit de gevangnissen te brengen en hen die in duisternis zitten uit het gevangenhuis. Opdat gij tot de gevangenen zult zeggen, Gaat uit; tot hen die in duisternis zijn, Komt te voorschijn. Zij zullen zich op de wegen voeden, en hunne weiden zullen zijn in alle hooge plaatsen.” — Jes. 42: 5-7; 49: 9.

Dit is een der redenen waarom het getuigenis van de waarheid van God's Woord nu door de tempel-klasse gegeven moet worden; en dit werk is nu aan den gang ter vervulling van de profetie. Dit is de reden waarom getrouwe mannen en vrouwen van huis tot huis gaan met boeken die den Bijbel uitleggen, en ze plaatsen in de handen der menschen, tegen geringen kostprijs. Dit is de wijze waarop zij het evangelie prediken, omdat het God's aangewezen weg is. Het gevolg van het geven van het getuigenis door radio, door boeken en door andere middelen is, dat de menschen afgescheiden of verdeeld worden. Het zondert de eerlijke menschen van goeden wille, die God wenschen te dienen, af van degenen, die huichelaars zijn. Het is noch het doel, noch heeft het tot gevolg, iemand bij een organisatie aan te sluiten, maar het getuigenis wordt gegeven, om hen in staat te stellen hunne oogen te openen en hun stand in te nemen aan de zijde van Jehova God. Daar God geboden heeft dat dit getuigenis aan de gevangenen gegeven moet worden, moeten zijn getuigen het getuigenis geven; anders zouden zij hem niet kunnen behagen.

De Menschen

Er zijn millioenen mensen van goeden wille in de wereld die geen deel zijn van Satan's organisatie, maar die onder den invloed en heerschappij staan van deze verdrukkende organisatie. Zij worden niet in de kerkelijke gevangenissen vastgehouden, maar staan daar buiten. Zij zien de huichelarij in de kerken en houden zich daarvan afzijdig. Zij zijn echter verblind voor de waarheid, en Satan heeft hunne blindheid veroorzaakt. (Jes. 42:7; 2 Cor. 4:3, 4) Het is God's bedoeling, dat zulke personen een gelegenheid zullen hebben de waarheid te leeren kennen, en hun oogen, dat wil zeggen hun verstand, te openen om hen in staat te stellen hun stand aan de zijde van Jehova God en tegen den Duivel in te nemen. Jehova voorspelde door zijn profeet dat hij voorzieningen zou treffen voor dit werk, en hij heeft daarvoor maatregelen genomen. Door zijn profeet voorspelde hij dat hij met Christus, zijn geliefden Zoon, een eeuwigdurend verbond wilde maken en dat anderen in dat verbond zouden worden opgenomen, en dat degenen die aan dat verbond getrouw waren, leden zouden worden van zijn „knecht”klasse, die goedgekeurd is. — Jes. 55:1-3; 42:1-6.

Dat hij deze getuigen verschaft om een werk voor het welzijn der mensen te doen, is duidelijk gemaakt. Door zijn profeet zeide hij: „Zie, ik heb hem tot een getuige voor het volk gegeven, een leider en gebieder voor het volk.” (Jes. 55:4) Deze woorden van den profeet zijn in de eerste plaats toepasselijk op Jezus Christus, die verklaarde dat hij in de wereld kwam, opdat hij een getuige mocht zijn voor de waarheid. Zij zijn toepasselijk op allen die in Christus zijn, hetgeen diegenen insluit die in den tempel zijn en daarom tot Zion behooren. De laatste leden van Den

Christus zijn daarom door Jehova aangewezen als zijn getuigen voor het volk en de verplichting, die op hen gelegd is, is duidelijk gemaakt. Onder het oppertoezicht van den grooten Getuige, Christus Jezus, moesten dezen gemaakt worden, en zijn gemaakt, „een getuige voor het volk, een leider en gebieders voor het volk.”

Het overblijfsel vormt de „voeten van hem”, den grooten Getuige, en zijn daarom van Zion en in den tempel en, daar zij nog op aarde zijn, staan zij juist aan de grenzen van God's glorierijk koninkrijk. Dezen zijn God's wachters, en hij spreekt van hen als geplaatst zijnde op de muren van Jeruzalem, hetgeen de organisatie van zijn volk op aarde voorstelt; en daarna zegt hij door zijn profeet en betreffende hen: „Ik heb wachters op uwe muren gezet, O Jeruzalem, die nimmer zullen zwijgen dag noch nacht: gij die melding maakt van den Heer, houdt u niet stil.” — Jes. 62:6 (Eng. Vert.).

Het overblijfsel moet het getuigenis blijven geven, zelfs tot den tijd dat zij het koninkrijk ingaat. Het ingaan daarin wordt zinnebeeldig voorgesteld door de „poorten”, en zich richtend tot de overblijfselklasse die zijn getuigen zijn, zegt Jehova: „Gaaf door, gaaf door, door de poorten; bereidt den weg voor het volk; verhoogt, verhoogt den baan; ruimt de steenen weg; heft een banier op voor het volk.” — Jes. 62:10.

Met hun aangezichten naar het hemelsch koninkrijk gekeerd, wijzen de getrouwe getuigen de menschen den rechten weg. Deze getrouwen 'bereiden den weg voor het volk', door hun de reden voor hun verblindheid en verdrukking aan te toonen en vertellen van God's genadige voorziening om hen van hunne lasten te bevrijden en hun den weg tot eindeloos leven te toonen. Dit is niet een poging, de wereld te bekeeren, zooals de geestelijkheid heeft beweerd te

kunnen doen, maar dit is een opvoedend werk om de menschen in te lichten omtrent God's geboden.

Deze getrouwe getuigen „werpen de verhevene baan op” voor de menschen, door hen te toonen dat God voorzien heeft in een grooten, breeden en duidelijken weg voor den mensch om tot hem terug te keeren en eeuwigdurende zegeningen te ontvangen. Dezen getuigen wordt geboden „de steenen weg te ruimen”, hetwelk een deel is van het werk om den weg te bereiden voor het volk. Satan de vijand, heeft door de handelingen van zijn vertegenwoordigers, voornamelijk de geestelijken, vele struikelblokken op den weg van het volk geplaatst. Onder deze struikelblokken behooren de valsche leeringen, dat God verantwoordelijk is voor al het kwaad in de wereld; dat God kleine kinderen door den dood wegneemt omdat hij ze noodig heeft; dat God de oorzaak is van alle ziekte en lijden van den mensch op aarde; en dat als de mensch sterft, en hij niet tot de kerk behoort, hij voor eeuwig gepijnigd wordt in vuur en zwavel.

Een andere groote steen op den weg van het volk is, zooals hun door de geestelijkheid geleerd is geworden, dat „deze tegenwoordige booze wereld” God's koninkrijk op aarde is; dat God daarom verantwoordelijk is voor hun verdrukking onder de goddelooze heerschappij van de volken. Aan de menschen moet de waarheid verteld worden, namelijk dat Satan de Duivel „de god van deze wereld” is, en dat het zoogenaamde Christendom een lastering is van God's heiligen naam, omdat het beweert Christus den geliefden Zoon van Jehova te vertegenwoordigen. Aan de menschen moet gezegd worden dat Jehova de eenig ware en Almachtige God is, en dat zijn wegen altijd recht zijn, omdat hij liefde is.

Aan de getuigen wordt het gebod gegeven „een banier op te heffen voor het volk”. Een banier be-

teekent een vaandel of staf, waaronder het volk zich schaart en zich meer vereenzelvigt als een speciale partij. De banier die voor het volk moet worden opgeheven is God's banier van verlossing en zijn regeering van gerechtigheid. Aan de menschen moet gezegd worden dat Satan de werkelijke vijand is van de menschheid en dat Jehova de ware en eeuwige vriend is van den mensch. Dit moet gedaan worden opdat alle menschen van goeden wil een gelegenheid zullen hebben om hun stand aan de zijde van den Heere God en onder zijn banier in te nemen.

Het was in gehoorzaamheid aan de geboden van den Heere God om „een banier voor het volk op te heffen” dat een groep van Christenen, die geheel aan Jehova gewijd waren, op 5 Augustus 1928 te Detroit, Michigan (Noord Amerika) tezamen kwamen en met algemeene stemmen de volgende verklaring aannamen en uitzonden tot de volken der wereld:

Verklaring tegen Satan en voor Jehova

De Bijbelonderzoekers, ter algemeene vergadering bijeen, verklaren bij deze hun vijandschap tegen Satan en betuigen, dat zij geheel aan de zijde van Jehova der heirscharen staan; voorts maken zij met nadruk de volgende waarheden bekend:

Ten eerste: Dat de volken der aarde, in regeeringsvormen georganiseerd en onder den invloed van een hooger, onzichtbaren heerscher, de wereld vormen.

Ten tweede: Dat Jehova de alleen ware en Almachtige God en de bron van alle rechtvaardig gezag is en dat hij de Eeuwige Koning, de God van rechtvaardigheid, wijsheid, liefde en macht en de ware vriend en weldoener der gansche schepping is.

Ten derde: Dat Jehova zijn zoon Lucifer de volmacht verleende, opzichter over den mensch te zijn; dat Lucifer ontrouw werd, tegen God in opstand kwam en den mensch er toe bracht, van gerechtigheid af te wijken en dat sedert dien opstand Lucifer onder de namen Draak, Slang, Satan en Duivel bekend geweest is; dat Satan de Duivel strijd

en twist onder de volken deed ontbranden en voor alle wreede oorlogen, afschuwelijke moorden, lage misdaden en andere verdorven handelingen, die begaan zijn, verantwoordelijk is; dat Jehova tot nu toe Satan niet van de uitoefening van zijn macht en invloed op de menschen weerhouden heeft, opdat de menschheid met de verderfelijke gevolgen van het kwaaddoen bekend mocht worden; dat sedert vele eeuwen Satan de onzichtbare heerscher der wereld geweest is, die den naam van Jehova God onophoudelijk gelasterd en menschen en volken groote schade berokkend heeft.

Ten vierde: Dat Jehova beloofd heeft, op den door hem bepaalden tijd, Satan te bedwingen en een rechtvaardige heerschappij op aarde op te richten, opdat de menschheid een gelegenheid moge krijgen, eeuwig en gelukkig te leven, en dat hij voor dit doel zijn geliefden Zoon Jezus gezalfd heeft, om de Verlosser en onzichtbare Heerscher der wereld te worden.

Ten vijfde: Dat Jehova's bestemde tijd nu gekomen is, om zijn belofte te vervullen en zijn eer voor alle schepselen van bevlekking te reinigen; dat Christus Jezus zijn hoog ambt als uitvoerende macht Jehova's aanvaard heeft en het vraagpunt, dat nu tot beslissing gebracht moet worden, luidt: Wie is God, en wie zal de menschen en volken regeeren?

Ten zesde: Dat Jehova der heirscharen op grond van het feit, dat Satan van zijn booze heerschappij over de volken der aarde geen afstand wil doen, door zijn gezalfden Uitvoerder Christus Jezus tegen Satan en al zijn booze machten ten strijde zal trekken en daarom onze strijdkreet voortaan moet zijn: *Het zwaard van Jehova en zijn gezalfde!*; dat de groote krijg van Armageddon spoedig zal aanbreken en de volledige breideling van Satan en de volkmen omverwerping van zijn verderfelijke organisatie tengevolge zal hebben, en dat Jehova door Christus, den nieuwen heerscher, gerechtigheid op aarde vestigen, de menschheid van het kwade bevrijden en allen volken der aarde blijvende zegeningen brengen zal.

Ten zevende: Daarom is thans de juiste tijd gekomen, voor allen, die rechtvaardigheid liefhebben, zich aan de zijde van Jehova te scharen en hem met een rein hart te gehoorzamen en te dienen, opdat zij de overvloedige zegeningen deelachtig mogen worden, die de Almachtige God voor hen bereid heeft.

Er zijn sommigen die beweren God gewijd te zijn en die blijven volhouden dat in de proclamatie van de waarheid niets gezegd moet worden omtrent Satan's organisatie, en in het bijzonder niets over de geestelijkheid als de vertegenwoordigers van Satan. Het argument van dezulken is dat als men van Satan's organisatie en de geestelijkheid spreekt, men aanstoot geeft en de verspreiding der waarheid tegenhoudt. Zulk een argument en zoo'n handelwijze behagen aan Satan en worden door Jehova in zijn Woord krachtig veroordeeld. Hoe kunnen de menschen iets weten omtrent God's organisatie, indien het hun niet gezegd wordt? Als God's gezalfde getuigen het hun niet zeggen, wie zal het den menschen dan zeggen? Hoe kunnen de menschen iets weten omtrent den grooten vijand Satan en zijn goddelooze organisatie die hen verdrukt, als God's getuigen het hun niet zeggen? Indien de geestelijkheid geen deel is van God's rechtvaardige organisatie, en als zij de staatslieden en de uitbuiters dezer wereld ondersteunen, dan staan zij aan de zijde van den Duivel en hun handelwijze keert de menschen van God en zijn rechtvaardige regeering af. Door zoo te handelen leiden de geestelijken de gedachten, de trouw, en de toewijding der menschen van Jehova af.

Hij die steelt is een dief. Het is veel meer af te keuren, het geloof en de trouw en toewijding der menschen aan Jehova te ontrooven dan het geld der menschen te stelen. De uitbuiters stelen het geld van de menschen. De geestelijkheid steelt de trouw en de toewijding van de menschen voor Jehova, en daarom zijn zij veel meer te laken. Als de geestelijken den menschen zeggen dat God den mensch niet volmaakt schiep; dat de mensch niet als gevolg der zonde viel; dat de Duivel niets uit te staan had met den val van den mensch; dat de mensch een schepping is der evo-

lutie en zichzelf in den gewenschten toestand kan brengen; dat het bloed van Jezus niet uitgestort werd als koopprijs voor het recht ten leven van den mensch; dat God en Christus Jezus en de heilige geest één zijn; en dan verder de toegebrachte schade nog verdergeren door te verklaren dat de tegenwoordige verdrukkende regeeringen op aarde, vereenigd in een bond of verdrag, een uitdrukking zijn van God's koninkrijk, dan is de geestelijkheid schuldig aan een misdaad, in God's oog veel grooter dan die van een struikroover.

Indien een gewijd persoon, die beweert in de voetstappen van Jezus te volgen en God's geboden te gehoorzamen, ziet dat de geestelijkheid op deze wijze het geloof, de trouw en toewijding van de menschen aan God ontrooft, hen tegen God keert en aan de zijde van den Duivel voert, en vervolgens na laat of weigert een waarschuwing aan de menschen te geven, dan heeft hij ook deel in de misdaad. De zulken zijn zij die de onderrichting die van den Heer komt, haten en liever de goedkeuring verkiezen van de geestelijkheid of sommigen hunner verbondenen. Zij zijn bevreesd hun eigen goeden naam of stand of positie onder de menschen te verliezen, en zijn niet ten volle aan den Heer gewijd.

God voorspelde door zijn profeet dezen toestand in den tegenwoordigen tijd, en dat sommigen die beweren zijn trouwe navolgers te zijn, er op zouden aandringen een „zachte toon” aan te slaan tegenover de geestelijkheid en hun verbondenen. Van dezulken zegt God: „Wat hebt gij mijne inzetten te vertellen, of dat gij mijn verbond in uwen mond zoudt nemen (gij die beweert mijn zoon en getuige te zijn)? dewijl gij de kastijding haat en mijne woorden achter u werpt. Als gij een dief zaagt, stemdet gij met

hem in, en zijt deelgenooten geweest met de overspe-
 lers." — Ps. 50: 16-18.

Niemand kan getrouw zijn aan God en zijn goed-
 keuring ontvangen door een schikkelijke houding
 aan te nemen. Hij moet geheel aan de zijde van den
 Heer staan als hij de goedkeuring van God wil heb-
 ben. Hij kan meer in de gunst staan bij de menschen
 van de wereld door een tegemoetkomende houding
 aan te nemen en op toegeeflijke wijze te spreken over
 Satan en zijn organisatie en in het bijzonder over de
 geestelijkheid; maar als hij dit doet, door zulk een
 vriendschappelijke houding aan te nemen tegenover
 de wereld, zoo wordt hij een vijand van God. (Jac.
 4: 4) Indien de vrees voor menschen en het verlies
 van gezag of stoffelijken rijkdom hem er toe brengt
 zulk een tegemoetkomende houding aan te nemen,
 moet hij zich de onderrichting van den Heer herin-
 neren, die door zijn profeet zegt: „Hij (Jehova) zal
 u tot een heiligdom zijn (een plaats van veiligheid)...
 Den Heer der heirscharen, dien zult gij heiligen; en
 laat hem uwe vreeze zijn." — Jes. 8: 13, 14.

Jehova's waarheid is het die de menschen ver-
 deelt. Hij heeft het verklaard om de menschen een
 gelegenheid te verschaffen hun stand in te nemen al-
 vorens de groote en verschrikkelijke strijd van God
 Almachtig tegen Satan's organisatie plaats heeft. Hij
 geeft alle menschen van goeden wille den raad thans
 zachtmoedigheid en gerechtigheid te zoeken, opdat
 zij door dit te doen voor zichzelf een toevlucht ver-
 schaffen in dien tijd van verschrikkelijke benauwd-
 heid die weldra over de wereld zal komen. (Zef.
 2: 2, 3) Daar de waarheid nu verkondigd wordt door
 de radio, door de uitgebreide bekendmaking en ver-
 spreiding van boeken, en door persoonlijk te spreken
 tot de menschen, scheiden menigten van menschen
 zich af van des Duivel's religieus stelsel, genaamd de

„georganiseerde Christenheid”, en vlieden daaruit als ratten vluchten van een zinkend schip. Door zoo te handelen nemen zij hun stand in aan de zijde van Jehova God, en wachten op hem. Zoo doende mogen zij de hoop hebben door de benauwdheid heen gebracht te zullen worden en tot diegenen te behooren met wie hij zijn herstellingszegeningen op aarde zal beginnen; en als zij gehoorzaam zijn, zullen zij leven en nimmer sterven.

Het werk van het verdeelen der menschen door God is in de profetieën uiteengezet. Het werk van Elia en dat van Elisa waren beide profetisch. Elia sloeg de wateren met zijn mantel, en de wateren werden verdeeld. (2 Kon. 2:8) Elia's mantel stelde de boodschap der waarheid voor, en het slaan dat hij deed, voorspelde het werk van de gemeente van 1878 tot 1918, gedurende welken tijd vele menschen zich van de naamkerk-systemen afscheidten en de trouwe navolgers van Christus Jezus werden. Toen nam Elisa later den mantel op, die van Elia was afgevallen en sloeg de wateren en zij werden verdeeld. (2 Kon. 2:14) Aldus werd profetisch van 1919 af een getuigeniswerk van de gemeente voorspeld; en het resultaat is het verdeelen der menschen overeenkomstig den wil van God. Het verdeelen der menschen beteekent het verschaffen van een gelegenheid voor de menschen om te kiezen of zij zich wenschen te plaatsen aan de zijde van een huichelachtigen godsdienst of om eerlijk Jehova te erkennen als hun God.

Men moet wel begrijpen dat het getuigenisgeven door de getuigen van Jehova niet een persoonlijke aanval is op staatslieden, rijke menschen of geestelijken. Velen van deze mannen hebben hooge idealen en zijn nauwgezet, terwijl er velen onder hen zijn die oneerlijk en huichelachtig zijn. Maar of zij het een of het ander zijn moet geen verschil uitmaken voor

zooverre het 't geven van getuigenis voor de waarheid betreft. Het is van het hoogste belang voor alle menschen de waarheid te kennen en haar te volgen. Het doel van het geven van het getuigenis hetwelk God geboden heeft, is dat de menschen de waarheid zullen leeren kennen.

Indien de menschen misleid en verblind zijn geworden door Satan, zullen zekerlijk alle eerlijken onder hen wenschen te weten hoe dit gekomen is en wat het geneesmiddel daartegen is. God's Woord onderricht hen ten volle. Niets goeds zou door persoonlijke aanvallen op menschen bereikt kunnen worden, maar veel goeds kan er uit voortkomen als men de dwalingen die de menschen gevolgd hebben, uiteenzet. Indien de waarheid aantoonde dat de menschen een valschen en huichelachtigen godsdienst beoefenen die de menschen van Jehova God afkeert, hoe eerder zij de waarheid dan kennen des te beter voor hen. God voorzegde wat de Duivel doen zou om den mensch te misleiden, en hij liet zijn profeet hetzelfde voorspellen; en thans is God's tijd gekomen om Satan te ontmaskeren en de waarheid bekend te maken.

Jezus Christus is het Hoofd van de gemeente van God, en allen die begonnen Jezus te volgen, begonnen op de juiste wijze. Vele jaren geleden leidde Satan de leiders in de kerkorganisatie op een bedriegelijke wijze in den val. Satan wekte de gedachte bij hen op dat het hun plicht was de wereld te bekeeren en dat, om dit doel te bereiken, de gemeente deel moest nemen aan de politiek en het zakenleven en dat zij de staatslieden en zakenmenschen in de kerk moesten brengen, onverschillig wat zij ook mochten gelooven. Zij maakten de staatslieden der wereld tot een deel van de kerk, die zij God's organisatie noemen; waarvan Jezus verklaarde dat het verkeerd was. (Joh.

18:36; Jac. 4:4) De heerschers en handelslieden zijn zonder het te weten in de naamkerk-organisaties gebracht geworden. Deze organisaties voerden vele dwaalleeringen uit de heidensche Duivelvereering in de kerk. Deze organisaties heeten echter nog steeds Christelijk, maar inderdaad beoefenen zij een satanischen godsdienst.

God maakt zijn voornemen bekend de organisatie des Duivels te vernietigen, en hij heeft het gebod gegeven dat hiervan kennis gegeven moet worden. Hij wijst er in zijn Woord uitdrukkelijk op dat de oogen der politieke heerschers en zakenlieden der wereld geopend zullen worden voor het feit, dat zij verlost zijn geworden in een organisatie die huichelachtig is en die God verkeerd voorstelt, en inderdaad den Duivel vertegenwoordigt, en dat zij zich dan van dezen satanischen godsdienst zullen afkeeren. Daarom gebiedt God dat het getuigenis gegeven moet worden, opdat de regeeringen onderricht zullen worden en dat de menschen de ware banier mogen zien en zullen leeren den juisten weg te gaan. Degenen die dit getuigenis geven, zijn de werkelijke vrienden van alle menschen, omdat zij hun zeggen wat voor hun welzijn dient. Terwijl dit werk aan den gang is, gaat Jehova God op majestueuze wijze voort Satan's organisatie te vernietigen en volkomen gerechtigheid op aarde te vestigen en zegeningen voor de menschen te brengen.

Scheiding tusschen Elia en Elisa

Bldz. 211

Profetisch voor de scheiding in het getuigeniswerk
des Heeren

De eerste Regenboog

Het teeken van het eeuwige verbond

HOOFDSTUK IX

De Dag van Zijn Voorbereiding

JEHOVA bereidt zich ten strijde tegen den vijand. Deze groote strijd is thans met geen mogelijkheid af te wenden. God voorzeide dit door zijn profeten, toen hij beval, dat alle natiën uit 'den beker zijner grimmigheid' zouden drinken. Hadden de leeraars van het „georganiseerde Christendom” zich aan God's Woord gehouden en het volk de waarheid verkondigd, dan zou de groote strijd over de Christenheid vermeden hebben kunnen worden. Maar nu niet meer. (Jer. 23: 21, 22) God kondigde zijn besluit profetisch aan, toen hij zijn profeet gebood den beker des wijns der grimmigheid te nemen en hem aan iedere natie te drinken te geven. „Want alzoo heeft de Heer, de God Israëls tot mij gezegd: Neem dezen beker des wijns der grimmigheid van mijne hand, en geef dien te drinken al den volken, tot welke ik u zende; dat zij drinken, en beven en dol worden, wegens het zwaard, dat ik onder hen zal zenden. . . . En allen koningen van het noorden, die nabij en die verre zijn, den eenen met den anderen; ja allen koninkrijken der aarde, die op den aardbodem zijn. En de koning van Sesach zal na hen drinken.” — Jer. 25: 15, 16, 26.

De „beker des wijns” is een symbool van het drankje, wat Jehova besloten heeft allen regeerenden machten der aarde te drinken te geven. „Sesach” is een van de namen, die op Babylon betrekking hebben; dus in het tegenbeeld op de organisatie des Duivels; en zoo heeft dus deze profetie in het bijzonder betrekking op de zoogenaamde Christenheid of het „georganiseerde Christendom”. Natuurlijk heeft zij ook betrekking op alle andere duivelsche

godsdiensten, maar de grootste verantwoordelijkheid rust op degenen, die ruimschoots in de gelegenheid geweest zijn het beter te weten. Terwijl God zich op deze wijze voorbereidt, laat hij een desbetreffend getuigenis aan de natiën geven. — Matth. 24: 14.

Jehova voorzeide door zijn profeet het einde van de tijden der Heidenen, het einde der wereld en het begin van Christus' heerschappij en verklaarde, dat dit gekenmerkt zou worden door den Wereldoorlog, onmiddellijk gevolgd door hongersnooden, pestilentiën, benauwdheid der volken, de bijeenvergadering van de Joden in Palestina, alsmede den bond van de organisaties der Christenheid. De zichtbare feiten in vervulling van deze groote profetie begonnen zich in 1914 te vertoonen. Tusschen dien datum en 1918 wierp Christus Jezus, de groote Gevolmachtigde Jehova's Satan uit den hemel. De volgende stap, die daarna gedaan moet worden, is de voorbereiding voor den eindstrijd ter vernietiging van Satan's organisatie. De booze organisatie, die de natiën der aarde beheerscht, moet vernietigd worden, voordat Christus Jezus, de rechtmatige Koning der aarde, gerechtigheid onder de volken der aarde vestigt. Satan wijdt thans in het bijzonder al zijn aandacht aan de aarde, zooals de groote Profeet voorzeide; en „omdat hij weet dat hij eenen kleinen tijd heeft”, treft ook hij zijn voorbereidingen voor den eindstrijd. (Openb. 12: 12; 16: 14) Precies het tijdstip, waarop deze groote strijd zal plaatsvinden, is den mensch nu nog niet geopenbaard, maar aangezien de voorbereidingen reeds nu getroffen worden, blijkt duidelijk, dat deze strijd in de alernaaste toekomst ligt.

De Profeet Nahum had een gezicht over Ninive, de hoofdstad van Assyrië, en hij begon zijn profetie met de woorden: „De last van Ninive”. Het woord „last” beteekent een ondergangs aankondiging. Zijn

profetie, die daarop volgt, heeft betrekking op den dag van God's voorbereiding voor de uitdrukking van zijn wraak tegen zijn vijand, en heeft als gevolg daarvan tevens betrekking op Satan's voorbereiding. Zooals den lezer aangetoond werd, was Assyrië een beeld van de organisatie des Duivels, waarin de politiek de overhand had en waarbij het politieke element terzelfder tijd krachtig bijgestaan werd door de commercieele en politieke elementen. Het feit, dat Nahum's profetie tegen Ninive gericht is, is een sterke aanduiding, dat de dag van voorbereiding een periode is, waarin in de wereldlijke organisatie de politiek de macht in handen heeft en tegelijkertijd gesteund wordt door de zakenwereld en de godsdienstige elementen.

De toestanden, die zich in den tegenwoordigen tijd voordoen, komen nauwkeurig met de beschrijvingen in de profetie overeen. Juist nu zijn het de politieke leiders, die vredespacten en vredesverdragen sluiten, bonden vormen en verklaren, dat zij de wereld voor de democratie zullen rijpmaken en de aarde tot een geschikte woonplaats zullen maken. Hierin worden zij trouw terzijde gestaan door de commercieele machten, die meedoen aan het geroep van „Vrede!" en terzelfder tijd groote sommen geld uitgeven om zich op oorlog voor te bereiden. Zij beweren, dat de beste wijze om den oorlog te voorkomen is zich er op voor te bereiden. Met andere woorden, de beste wijze om te voorkomen, dat twee menschen elkander zullen dooden, is elk hunner tot op de tanden toe te bewapenen.

In deze vredesbewegingen en oorlogsvoorbereidingen verleenen de geestelijkheid en de godsdienstige leiders hun volle medewerking. Deze godsdienstige leiders nemen bij de beraadslagingen, die gehouden worden ter bespreking van een wereldlijke overeen-

komst ter voorkoming van oorlog, een belangrijke plaats in. Het is juist in dezen tijd, dat de groote politieke macht de wereldlijke macht van het hoofd van de Kerk van Rome hersteld heeft, en in verband hiermede werd den Paus een groote som geld overhandigd, waarvoor de financiers klaarblijkelijk zorg gedragen hebben. Alle feiten toonen aan dat de politieke leiders in het zadel zitten, terwijl de financiers en predikers in den wagen hebben plaats genomen, en dit geheel rukt thans voorwaarts den grooten climax tegemoet. Alle feiten wijzen er op, dat Nahum's profetie bezig is in vervulling te gaan.

Het gezicht van Nahum kan thans begrepen worden en wordt ook inderdaad begrepen door degenen, die den Heer toegewijd zijn, omdat zijn vervulling begonnen is. De naam Nahum beteekent „trooster”, en zijn profetie bevat woorden van vertroosting voor God's volk. Den gezalfden wordt gezegd, dat Jehova traag tot toorn, maar groot in macht is; dat hij de goddeloozen niet onschuldig zal houden, en dat hij zijn eigen weg in de benauwdheid heeft, en dat hij degenen in gedachte houdt die op hem vertrouwen. (Nahum 1:1-7) Dit zijn troostrijke woorden voor hen, die in „de schuilplaats des Allerhoogsten” gezeten zijn.

Vervolgens zegt de Heer tot de zijnen, dat hij de goddeloozen zal vernietigen en dat de benauwdheid niet ten tweede male zal oprijzen. (Nahum 1:8,9) De profeet vertelt, hoe de elementen van de vijandelijke organisatie in elkander gevlochten zijn als doornen en dronken zijn van eerzucht en hun eigen plannen, maar dat de Heer zich voorbereidt hen gelijk een stoppel te vernietigen. Dan maakte de Heer zijn volk bekend, dat hun dag der benauwdheid weldra tot het verleden behoort. „Maar nu zal ik zijn juk van u breken, en zal uwe banden verscheuren.” Ter ver-

dere aanmoediging van zijn volk zegt God dan, dat het booze systeem des Duivels vernietigd zal worden, en hij voegt er dan aan toe: „Ik zal u daar een graf maken, als gij zult veracht zijn geworden.” — Nahum 1: 10-14.

Jehova roept zijn volk Juda, omdat Juda „lof” be- teekent, en zij loven zijn naam; en dan zegt hij ter verdere aanmoediging en vertroosting van zijn volk in dit verband: „O Juda! betaal uwe geloften (aan- gezien gij opgenomen zijt in het offerverbond, blijft er aan getrouw), want de Belials man zal voortaan niet meer door u door gaan.” (Nahum 1: 15) Het ge- trouwe overblijfsel is gereinigd, opdat de leden den Heer „een offer in gerechtigheid mogen toebrengen”, welke is de vrucht der lippen en hun volle toewijding aan hem. (Mal. 3: 1-3; Hebr. 12: 15) Zij waardeeren het feit, dat zij in het verbond met offerande opge- nomen zijn, en zij vervullen vreugdevol hun deel. (Ps. 50: 5, 14; 24: 4; Rom. 12: 1) Dit is opnieuw een bewijs, dat alles wat tevoren in de Schrift- geschre- ven werd, in het belang en ter aanmoediging van de- genen geschreven werd, die zich geheel aan den Heere God gewijd hebben en hem in de laatste dagen ge- trouw blijven.

Dan toont de profeet aan, hoe Jehova zich voor- bereidt om den vijand en zijn bolwerken te belegeren. Het feit, dat God door zijn profeet den dag aan- kondigde, dat hij zich ten strijde zou voorbereiden, is een bewijs, dat de strijd ook inderdaad gestreden zal worden. De feiten, die wij thans om ons heen zien, wijzen op de vervulling van de profetie, en vor- men tevens het bewijs, dat de groote strijd in de naaste toekomst ligt. Tot degenen, die tot Zion be- hooren en acht geven op de vervulling van God's profetie, zegt de profeet: „De verstrooier trekt tegen uw aangezicht op.” Dit beteekent, dat Christus Jezus

de groote Uitvoerder van Jehova, tegenwoordig is en de belegering voorbereidt, hetgeen hij na Satan's uitwerping uit den hemel doet.

Een andere profeet Gods beschrijft den machtigen ambtenaar van Jehova, Christus Jezus, als den voorhamer of het krijgswapen, waarmede hij de organisatie van den vijand in stukken slaat, en noemt in het bijzonder Babylon als dezen vijand. (Jer. 51:20-24) Op dezen zelfden tijd van toepassing zegt de profeet des Heeren in betrekking tot het Volkenbondsverdrag: „Omgordt u, doch wordt **verbroken!** Beraadslaagt eenen raad, doch hij zal vernietigd worden.” — Jes. 8:9, 10.

Zich verder tot God's gezalfden wendend betreffende de voorbereiding van de belegering van den vijand, zegt Nahum, de profeet: „Houd de wacht, zie uit langs den weg; stevig de lenden, en zamel veel krachten (trekt u moedig tezamen). Immers, Jehova herstelt den luister van Jacob met dien van Israël (zijn volk).” (Nahum 2:1, 2) God kondigt aan, dat zijn tijd gekomen is, om zijn gezalfden op bijzondere wijze zijn gunst te bewijzen, en hij zegt hun, zich op de belegering voor te bereiden en goedsmoeds te zijn. Tot op dezen tijd „hebben plundersaars geplunderd” degenen, die tot God's gezalfden behooren. (Rotherham) Zij hebben God's volk uitgeschud en hun winsterdranken bedorven; maar van nu af aan zal God hen beschermen en dag en nacht over hen waken. — Nahum 2:2; Jes. 27:2, 3; Ps. 125:1-3.

Dan zegt de Profeet Nahum: „Het schild zijner machtige mannen is rood gemaakt, de dappere mannen zijn in scharlaken gekleed; de wagenen zijn met brandende fakkelen getooid in den dag van zijn voorbereiding, en de denneboomen zullen heftig geschud worden.” (Nahum 2:3, Engelsche Vertaling) Dit en volgende verzen van deze profetie werden

vroeger uitgelegd als betrekking hebbende op het snelle verkeer in onzen tijd. Hoewel de woorden van den profetie een goede beschrijving geven van de moderne middelen van snelverkeer, zoo heeft toch de profetie ongetwijfeld een diepere beteekenis. Deze diepere beteekenis kon niet voor de komst des Heeren tot zijn tempel en het bouwen van Zion begrepen worden, en dus niet eerder dan nadat God's bliksemstralen deze profetie zouden belichten. Inplaats van critiek uit te oefenen op een vroeger gegeven uitlegging van deze profetie, moest God's volk zich veel meer verheugen, omdat dit grooter licht door den Heer op den door hem bepaalden tijd gegeven werd.

De woorden van de profetie, die nu door Jehova's bliksemstralen belicht worden, toonen aan, dat zij een beschrijving zijn van de voorbereiding des almachtigen Gods voor den strijd. Het is Jehova, die Ninive, de organisatie des Duivels, belegert. Jehova voorziet zijn machtige mannen van schilden. God zegt dan den vijand, zich voor de belegering gereed te maken, omdat hij besloten heeft hem te vernietigen. Hij zegt: „Schep u water ter belegering; versterk uwe vastigheden. . . . Het vuur zal u aldaar verteren; het zwaard zal u uitroeien; het zal u afeten als de kevers; vermeerder u als kevers, vermeerder u als sprinkhanen.” — Nahum 3: 14, 15.

Jehova's 'machtige man', die nu al zijn strijdkrachten aanvoert, is de groote Christus Jezus. Zijn andere „machtige mannen” zijn degenen, die God als leden van het leger des Heeren volkomen en onvoorwaardelijk gewijd zijn. Tot Christus Jezus, den grooten Veldmaarschalk, zegt Jehova: „Gord uw zwaard aan de heup, o Held! uwe majesteit en uwe heerlijkheid; en rijd voorspoediglijk in uwe heerlijkheid op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedige

heid; en uwe rechterhand zal u vreeselijke dingen leeren." (Ps. 45: 4, 5) In betrekking tot alle leden van Zion zegt Jehova: „Ikzelf heb aan mijn gewijde krijgers bevelen gegeven; ook heb ik mijn helden opgeroepen als uitvoerders van mijn toorn, mijn overmoedige strijdlustigen." (Jes. 13: 3, Leidsche Vertaling) Zie ook Zacharia 10: 5.

Een schild weert de slagen van den vijand af. Jehova is het Schild voor de leden van Zion: „Ook hebt gij mij het schild uws heils gegeven." (Ps. 18: 36) Jehova staat zijn machtigen aanvoerder Christus in den strijd ter zijde. (Ps. 110: 5) De apostel, die de getrouwen des Heeren beschrijft, die aan het einde ten strijde toegerust zijn, noemt het schild des geloofs, dat de vurige pijlen van den vijand afkeert. (Efeze 6: 16) Het blijvende geloof der gezalfden in het vergoten bloed van Christus en het getrouw nakomen van het verbond met offerande, waarin zij uit genade opgenomen zijn, is een goede voorstelling van het schild, dat „rood gemaakt" wordt.

Dan geeft de profeet nog een ander beeld. De machtige Christus Jezus wordt geschilderd terugkeerend uit den strijd, en de vraag wordt hem gesteld: „Waarom zijt gij rood aan uw gewaad?" Hij geeft ten antwoord, dat hij zijn kleederen met het bloed van den vijand bezoedeld heeft. (Jes. 63: 1-3) „De kloeke mannen zijn scharlakenvervig", zegt de Profeet Nahum, en deze woorden toonen, aan, dat hun kleederen rood gemaakt zijn, hetgeen hen identificeert met degenen, die een absoluut en blijvend geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus als den Verlosser en Bevrijder hebben en met vreugde in diens voetstappen volgen. Het zoogenaamde „georganiseerde Christendom" heeft geen geloof in het vergoten bloed van Jezus, omdat zijn bloed als middel van verlossing geloochend wordt. Slechts degenen, die

„kloek” aan de zijde des Heeren staan, worden geïdentificeerd door hun scharlaken kleederen. Dezen ontvangen de kleederen des heils, als de Heer Zion opbouwt. — Jes. 61:10.

Wederom spreekt God's profeet over deze getrouwe navolgers en noemt hen vrijwilligers, die „te dien dage” vreugdevol de geboden des Heeren gehoorzamen. (Ps. 110:3) Zij, die tot Zion behooren, nemen een gunstpositie bij den Heer in, en over hen staat geschreven: „In God zullen wij kloekke daden doen.” (Ps. 108:14; 118:1) Het is belangrijk op te merken, dat deze beide profetieën van toepassing zijn „te dien dage”, namelijk op den dag van God's voorbereiding.

„De wagenen zullen met vurige fakkelen getooid zijn in den dag van zijn voorbereiding.” „Wagenen” stelt de verschillende afdeelingen van Jehova's strijdende organisatie voor. (Ezech. 1:4-26) In dit verband maken wij hier melding van Elisa's ondervinding in Dothan. Om Elisa gevangen te nemen zond zijn vijand de koning „paarden en wagenen en een zwaar heir; welke des nachts kwamen, en omsingelden de stad.” Elisa's dienstknecht werd bevreesd voor de groote macht van den vijand, maar Elisa liet zich daardoor in het geheel niet uit het veld slaan. Hij vertrouwde vast op zijn schild des geloofs, het schild, dat God hem gegeven had, en toen openbaarde de Heer hem, dat hij de bergen rondom als het ware bezaaid had met paarden en vurige wagenen om Elisa te beschermen. (2 Kon. 6:12-17) Dat bericht werd geschreven voor het belang van God's volk. Nu bevinden wij ons in „dien dag”, waarin God zich ten strijd bereidt en waarin de vijand, de organisatie van den Draak, het overblijfsel gevangen zou willen nemen en zijn leden zou willen vernietigen, omdat zij het werk doen, dat door Elisa afgebeeld werd; en de

Heer omringt het overblijfsel met zijn vurige wagenen. „God's wagenen zijn tweemaal tienduizend, de duizenden verdubbeld: de Heer is onder hen, een Sinaï in heiligheid.” — Ps. 68: 18.

Over de geheele aarde zijn thans kleine strijdende groepen van het overblijfsel van God's organisatie, die een werkzaam aandeel hebben in den dienst des Heeren. Deze vormen afdeelingen in God's organisatie, en worden voorgesteld als zijn wagenen; deze flikkeren met het licht van het vuur van den „bliksem” Jehova's, dat door hun tegenwoordigen Koning, die thans in zijn tempel is, op hen schijnt. De woorden van den profeet steunen niet de gedachte aan brandende fakkelen, als wij andere vertalingen van dezen tekst beschouwen: „Als vuur dat vonken schiet zijn de wagenen.” (Leidsche Vertaling) „De wagenen schitteren van het staal in den dag van zijn voorbereiding.” (Herziene Engelsche Vertaling) „De stalen wagenen staan in brand.” (Rotherham) God's wagenen of afdeelingen van zijn organisatie zijn vurig door den ijver, die het huis des Heeren eigen is, en zij worden verlicht door Jehova's bliksemstralen en door de lichtstralen van „de Zon der gerechtigheid”, die thans tegenwoordig is en de strijdmachten Jehova's aanvoert.

Het is „de dag van zijn voorbereiding”, omdat het de dag is, dien God gemaakt heeft voor de voltooiing van zijn groot werk. (Ps. 118: 24) Het woord „voorbereiding”, dat door den Profeet Nahum in dezen tekst gebezigd wordt, is van het Hebreeuwsche woord *kun*. Het is werkelijk interessant eens na te gaan, op welke wijze dit woord in de profetie gebruikt wordt. Het beteekent „voorbereiden, volmaken, vestigen of gevestigd worden”. „Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen (*kun*) dag toe.” (Spr. 4: 18)

DE DAG VAN ZIJN VOORBEREIDING 267

Andere teksten, waarin ditzelfde Hebreuwsche woord voorkomt, zijn: „Het huis des Heeren zal vastgesteld (k u n) zijn op den top der bergen.” (Micha 4: 1) „God zal haar bevestigen (k u n) tot in eeuwigheid.” — Ps. 48: 9; 87: 5.

Wij komen hierdoor tot de gevolgtrekking, dat „de dag van zijn voorbereiding” de dag moet zijn, waarin Jehova's wagenen (afdeelingen van zijn organisatie) het licht van „den vollen dag” beginnen te ontvangen in verband met de tegenwoordigheid van het Hoofd van Zion in zijn tempel en de lichtflikkeringen van Jehova's bliksemstralen. Het is de tijd, waarin de Heer „den Steen” voor de leden van de tempelklasse legt en waarin het volkomen licht er op schijnt. — Zach. 3: 9.

Wij kunnen er zeker van zijn, dat Jehova ten allen tijde bereid is zijn vijand in het strijdperk tegemoet te treden; daarom schijnt „de dag van zijn voorbereiding” meer in het bijzonder betrekking te hebben op het feit, dat hij zich voorbereidt door zijn volk, dat uit leden van zijn organisatie bestaat, te verlichten aangaande den tijd, wanneer de groote strijd nabij zal zijn, en hen te sterken en aan te sporen het hun toegewezen deel te vervullen. Hij zendt het overblijfsel uit om zijn deugden te verkondigen en de wereld den naderenden dag van zijn toorn aan te kondigen, en terwijl deze getrouwen dit doen, verlicht hij ze. Hij beschut en beschermt hen, en plaatst hen in zijn organisatie, zooals het hem behaagt.

„En de denneboomen zullen heftig geschud worden.” Wat zou dit nu in verband met God's voorbereiding te beteekenen hebben? God's gewijd volk schijnt hier met denneboomen vergeleken te worden. De profeet voorzegt hier het s c h u d d e n van geestelijk Israël en de bescherming van degenen, die 'onder de schaduw van zijn vleugelen wonen' zullen. Zij

worden voorgesteld als te zeggen: „Ik zal zijn als een groenende denneboom; uwe vrucht is uit mij geworden.” Dan voegt de profeet er aan toe: „Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is verstandig, die bekenne ze; want des Heeren wegen zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen.” — Hosea 14: 8–10.

Nadat de Heer in 1918 tot zijn tempel gekomen was, begon het gericht bij het huis Gods. (1 Petr. 4: 17) Vanaf dien tijd is onder de gewijden een groote schudding ontstaan, en zij, die het juiste pad gekozen hebben, heeft God met een begrip van zijn Woord gezegend, terwijl anderen, die ook beweren gewijd te zijn, uitgeschud werden. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met hetgeen Paulus verklaarde, dat onmiddellijk vooraf zou gaan aan de vernietiging van Satan's organisatie en de volkomen oprichting van God's koninkrijk op aarde. — Hebr. 12: 27, 28.

Andere vertalers geven deze woorden als volgt weer: „De wagenen schitteren van het staal in den dag van zijn voorbereiding, en de cypres- (of dennen-) speren worden gezwaaid.” (Herziene Engelsche Vertaling) „En de lansen worden in beweging gebracht.” (Rotherham) God's gezalfden worden vergeleken met zuivere pijlen of speren. Een speer, die van dennen- of cypressenhout gemaakt is, zuiver afgewerkt en in het zonlicht gezwaaid wordt, flikkert en weerkaatst het licht. De profeet des Heeren zegt over de knechtsklasse: „Hij heeft mij tot eenen zuiveren pijl gesteld.” — Jes. 49: 2.

De komst des Heeren tot zijn tempel en het gericht, dat onmiddellijk daarop volgde, brachten een hevige schudding onder de gewijden teweeg. De goedgekeurden werden gelijk gepolijste speren in beweging

gebracht door den grooten ijver, die door hen aan den dag gelegd werd voor het getuigeniswerk, waaraan zij deel namen en dat nog steeds gedaan wordt. Dit steunt de gedachte, dat God's voorbereiding dient om zijn volk te sterken voor 'dien grooten en verschrikkelijken dag'; en voor den strijd zendt hij hen uit om den vijand en de menschen van zijn voornemen in kennis te stellen, de organisatie van den vijand te belegeren en haar ondergang te bewerken. De profeet beschrijft den grooten oorlog en zijn voorbereiding, en enkele van God's werktuigen worden daarbij genoemd als zijn „bliksemende spies”. (Hab. 3:11) Onder alle natiën der aarde zijn talrijke groepen, vergaderingen, of ecclesia's genaamd, die den Heer volkomen toegewijd zijn en die dus deelen van zijn organisatie vormen. Terecht kan men hier van afdeelingen van God's organisatie spreken, waarvan een aantal gepolijst zijn gelijk een spies, gereed voor den dienst van den Koning.

De oorlog, die nu op het punt staat uit te breken, is niet slechts de strijd van menschen. Het is „de strijd van dien grooten dag des almachtigen Gods”. God heeft dit niet geheim gehouden en handelt ook nu niet in het geheim. Hij laat zijn getuigen deze feiten aankondigen, opdat zelfs zijn aartsvijand en alle leden van zijn organisatie de gelegenheid mogen hebben, met zijn voornemen bekend te worden. Satan is er zich thans volkomen van bewust, dat hij den grootsten strijd van zijn leven tegemoet gaat. Nog niet zoo lang geleden had hij met Christus Jezus in den hemel te strijden en in dezen strijd werd hij overwonnen en uit den hemel op de aarde geworpen. De Duivel heeft thans „grooten toorn” wetende, dat hij eenen kleinen tijd heeft” om zich voor te bereiden. — Openb. 12:12.

De Voorbereiding van den Vijand

Overeenkomstig zijn gewone wijze van handelen bereidt Satan zich thans ten strijde voor, en hij doet dit met groot lawaai en pocherij, terwijl hij terzelfder tijd de volken over zijn voornemen in onkunde laat. Christus Jezus, God's groote Profeet, deed Johannes de volgende profetie opteekenen: „Toen zag ik uit den muil van den draak en den muil van het beest en den muil van den valschen profeet drie onreine geesten, als kikvorschen, komen; want dat zijn de geesten der duivelen die wonderen doen, die uitgaan tot de koningen der geheele wereld, om hen te verzamelen tot den strijd op den grooten dag van God, den Albeheerscher.” — Openb. 16: 13, 14, Leidsche Vertaling.

De drie onreine geesten, die hier genoemd zijn, worden met kikvorschen vergeleken. Een kikvorsch blaast zich op, is bombastisch, en pocht op hetgeen hij van plan is te doen en maakt daarbij veel lawaai. Het geluid van een 'brulkikvorsch' jaagt iemand schrik aan, die niet weet, waar het geluid vandaan komt. De Duivel zet de geheele wereld in angst en vreeze, omdat zijn 'brulkikvorschen' hun gebrul doen hooren. De „draak” in dezen tekst stelt de geheele satanische organisatie voor, terwijl het „beest” een symbool is voor het zichtbare deel van die organisatie, en de „valsche profeet” heeft in het bijzonder betrekking op de bedriegelijke godsdiensten. Eenstemmig pochen al deze elementen van Satan's organisatie op hetgeen zij doen en zij van plan zijn te doen, en zij maken hiervan grooten ophef.

Zij zeggen ongeveer het volgende: 'De aarde behoort ons, en wij zijn van plan alles te regelen zooals wij het wenschen; en als wij het eenmaal zoover gebracht hebben, zal het den menschen best bevallen.'

Dit is slechts een weergave van het gevoelen van den Duivel, die zegt: „Mijne rivier (volken) is de mijne, en ik heb die voor mij gemaakt!” (Ezech. 29: 3) Het zichtbare deel zijner organisatie maakt vredesverdragen en kondigt openlijk aan: 'Wij hebben den oorlog uit de wet gebannen en voortaan zal er geen oorlog meer zijn; daar kunnen de volken van verzekerd zijn.'

Toen het Parijsche Vredesverdrag ter bekrachtiging voor den Senaat der Vereenigde Staten voorge dragen werd, stapte zijn voornaamste voorstander in Amerika trotsch op en neer als een keurig verzorgd paard, dat zich gaarne wil laten bewonderen. Er werden zelfs films opgenomen van zijn bokkesprongen, en deze werden door het geheele land aan de menschen vertoond. Terzelfder tijd dreef de oorlogsorganisatie beide Kamers der wetgevende macht der natie tot bekrachtiging van het vredesverdrag en tevens tot aanneming van het gedane voorstel voor meer slagschepen. De politieke zweep werd gebruikt om de doeleinden van hen, die de macht in handen hebben, door te voeren. „Er is het geklap der zweep, en het geluid van het bulderen der raderen; en de paarden stampen, en de wagens springen op.” — Nahum 3: 2.

Enkele dagen nadat de Senaat der Vereenigde Staten met bijna algemeene stemmen het Parijsche Vredesverdrag geratificeerd had, zorgde de wetgevende macht voor den aanbouw van een machtiger vloot dan er ooit tevoren bestaan heeft, en zeide een bedrag toe van 275.000.000 Dollar voor nieuwe oorlogsschepen, om nog niet eens te spreken over het groote bedrag, dat voor andere militaire voorbereidingen uitgetrokken werd. Officieele persberichten, gedateerd 13 Februari 1929, maakten bekend, dat 'de president heden een ontwerp teekende, waardoor de autoriteit

verleend werd tot den aanbouw van vijftien moderne oorlogsbodems over te gaan', en binnen enkele minuten was met dit bouwplan een aanvang gemaakt. De geestelijkheid en de godsdienstige leiders juichen de handelingen der politieke en commercieele machten luide toe, en zeggen ongeveer het volgende tot de menschen: 'Er zal geen oorlog meer komen, want wij hebben den oorlog buiten de wet gesteld. Terzelfder tijd moeten wij ons echter voorbereiden door meer schepen te bouwen.'

Voor de menschen in het algemeen is het begrijpelijkerwijze zeer moeilijk dergelijke handelingen en verklaringen samen te rijmen. De aanbouw van oorlogswerktuigen neemt in iedere natie der zoogenaamde Christenheid een enormen omvang aan. De politieke macht, die in het zadel zit, zorgt voor de wettelijke bepalingen; de commercieele reuzen verschaffen het geld, en de geestelijkheid zorgt voor het schijnheilige rookgordijn, dat haar „vader" gebruikt, om de menschen voor de waarheid te verblinden. Juist zooals de profeet zegt, gelijken zij alle op brulkikvorschen, die een verschrikkelijk leven maken, maar het luidst en meest huichelachtig van deze drie is de godsdienst van den „valschen profeet".

De voorbereiding heeft zijn beloop, en Satan doet zijn vertegenwoordigers, de heerschers der aarde, beraadslagen tegen God en zijn Gezalfde, en hen in hoofdzaak zeggen: „Laat ons hunne banden verscheuren, en hunne touwen van ons werpen (en de wereld voor ons passend maken)! Die (Jehova) in den hemel woont, zal lachen; de Heer zal hen bespotten." — Ps. 2: 3, 4.

Als wij nu terugkeeren tot de beschouwing van Nahum's profetie in betrekking tot de voorbereiding, blijkt dat deze in nauwkeurige overeenstemming is met de zoeven uit de Openbaring aangehaalde pro-

fetie. Jehova spreekt door Nahum en zegt: „Over de straten rijden de wagens als razenden, ze vliegen over de pleinen; hun gedaante is die van fakkels, als bliksemschichten schieten zij voort.” — Nahum 2:4.

De in deze laatste profetie genoemde wagens zijn niet dezelfde wagens als die in vers drie van hetzelfde hoofdstuk. De eerstgenoemde wagens zijn buiten de stad (organisatie van den Duivel) en treffen de laatste voorbereidingen ter belegering van de organisatie Satans. De in vers vier genoemde wagens zijn in de straten of rijwegen in de stad en vormen dus een deel van en behooren tot de stad, die de organisatie des Duivels is. Deze laatstgenoemde wagens vormen dus de militaire organisatie Satans.

Het Hebreeuwsche woord, dat gebruikt wordt in vers vier van de profetie en met „razenden” vertaald is, is het woord *h a l l a l*, en beteekent „zich beroemen of pochen op”. Young vertaalt dit woord met „zich dwaas aanstellen”. De „wagens” van Satan’s organisatie, die als „razenden” door de straten rijden hebben dus betrekking op de militaire voorbereidingen, die opgeblazen zijn en op bluffende wijze gemaakt worden; en degenen, die dit doen, worden opgeblazen en bulderen als brulkikvorschen, die groot lawaai maken, terwijl zij zich op hun eigen grootheid beroemen, en daardoor trachten een indruk op het volk te maken door zich in de straten te vertoonen en zich te laten bewonderen. Waartoe al deze ophef over oorlogsvoorbereidingen door middel van de pers en de bioscopen? Waartoe groot militair vertoon te land en ter zee op iederen nationalen feestdag? Waarom wordt bij iedere bioscoopvoorstelling de een of andere politicus of strijder, oorlogsorganisatie of opperbevelhebber, die oorlogsvoorbereidingen treffen, vertoond? Het is het razen van Satan’s vertegenwoordigers in de straten, die zichzelf dwaas aanstellen.

Waarom neemt het godsdienstige element bij al deze oorlogstoerusting, in de cantines, in de kunstmusea, in de pers en in de films zoo'n vooraanstaande plaats in? Steeds vormt het een deel van dezelfde bombastische campagne, die Satan zelf op touw gezet heeft, en hij verblindt de menschen, die er zelf een aandeel in hebben, en gebruikt ze als zijn slachtoffers. Dezen zeggen op bedriegelijke wijze: 'Wij zijn Christelijk en als zoodanig vertegenwoordigen wij de Christenheid.' Maar er zij hier opgemerkt, dat zij God noch zijn Koning prijzen, maar zij prijzen zichzelf. Zij haasten zich met hun voorbereidingen, pochen op hun macht en stellen zichzelf razend en dwaas voor den Heer aan. En de toerusting krijgt haar beslag!

Eén vertaler geeft den tekst aldus weer: „Zij rennen door de breede straten.” (Rotherham) Dit doen zij, omdat zij onder de menschen beter vooruit kunnen komen, als zij zich beroemen op hun macht en beweren, dat zij de wereld voor democratie rijp maken. Een andere vertaler geeft den tekst als volgt weer: „Zij rennen heen en weer in de hoofdstraten.” (Herziene Engelsche Vertaling) De gedachte aan wrijving is hier buitengesloten. Door middel van diplomatie vermijden zij elke wrijving, waardoor zij de eigenlijke beteekenis voor het volk verborgen houden. Zoo is Satan's methode altijd geweest.

Dan voegt de profeet er aan toe: „Hunne gedaanten zijn als der fakkelen.” Het woord „fakkelen” in dit vers wordt dikwijls vertaald met „lamp” en steunt de gedachte, dat Satan's organisatie of zijn vooraanstaande vertegenwoordigers zich voordoen als lampen, die den weg naar vrijheid en succes in de regeering der menschheid belichten. De geestelijkheid is het, die hun kansels en de radio benutten om het volk toe te spreken en het te wijzen op de groote vrijheids-

fakkels, die de helden ophouden en den menschen een goed vooruitzicht schilderen. Zij zijn echter blinde leidlieden en valsche profeten. God voorzeide, dat precies dezelfde toestand, die wij nu om ons heen zien, zou bestaan. „Want zulke valsche apostelen (predikers en leeraars) zijn bedriegelijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus (aanspraak makend Christus te vertegenwoordigen, staan zij bekend als 'georganiseerd Christendom' of 'georganiseerde Christenheid'). En het is geen wonder; want de Satan zelf verandert zich in eenen engel des lichts; zoo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars (de geestelijkheid) zich veranderen, als waren zij dienaren der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hunne werken.” — 2 Cor. 11:13-15.

Dan voegt de profeet er aan toe: „Zij loopen door elkander henen als de bliksemen.” Zij haasten zich hun voorbereidingen te voltooien, omdat Satan weet, dat hij een kleinen tijd heeft (Openb. 12:12), en de regeerders verkeerden in benauwdheid en verslagenheid over hetgeen zij voelen naderen. — Lucas 21:25, 26.

Dan gaat de profeet verder: „Hij zal aan zijne voortreffelijken gedenken, doch zij zullen struikelen in hunne tochten; zij zullen haasten naar hunnen muur, als het beschutsel vaardig zal wezen.” (Nahum 2:5) Het woord „voortreffelijken” is van hetzelfde Hebreuwsche woord als „heerlijken van de kudde” (Jer. 25:34-36) en als „heerlijke” in Psalm 136:18. Het zijn Satan's voortreffelijken of heerlijken van de kudde van de godsdienstige organisatie, die hier bedoeld worden. Hij heeft hen in gedachte en denkt hunner. Hij monstert zijn voornaamste vertegenwoordigers en meet hun kracht in den strijd, evenals van zijn brullende „kikvorschen”. Deze menschen vormen een deel van Satan's wereld; vandaar dus dat Satan rekening met hen houdt. — Joh. 15:19.

Zij, die Satan's oogmerken ten uitvoer brengen, genieten zijn gunst, en worden daarom zijn voortreffelijken of heerlijken genoemd. Dit is een van zijn plannen om de menschen van Jehova God af te keeren. Satan stelt de groote helden van zijn organisatie voor het volk. In godsdienstige organisaties, in de groote politieke conferenties, in de vergaderingen der financiers, overal wordt de belangrijkheid der vooraanstaande mannen, als voorbeelden en helden, die buitengewonen lof waardig zijn, onder de aandacht der menschen gebracht. De metropolitaansche pers, die slechts het werktuig en het mondstuk van Satan's organisatie is, geeft schitterende verslagen van de hoedanigheden der machtige veldheeren, van de macht en groote daden der financieele reuzen en van de grootheid van het godsdienstige element en de godsdienstige leiders. Het is een wederkerige bewondering der maatschappij; en de pers en de radio, de films en de artisten worden gebruikt om de namen der menschen te verheerlijken, die allen de zinnen der menschen van Jehova God afgekeerd houden.

In zijn voorbereiding voor den grooten strijd sommeert Satan zijn voortreffelijken en de heerlijken van zijn kudde; en deze „voortreffelijke” geestelijken en heerlijken der kudde haasten zich de sommaties van hun meester Satan te gehoorzamen, juist zooals de profeet voorzeide, dat zij zouden doen; en als zij komen, „struikelen (zij) in hun vaart”. (L. V.) Zij struikelen over den „Steen”, namelijk God's gezalfden Koning, zooals de profeet voorzeide. Zij haasten zich om Satan's wereld of organisatie te verdedigen, maar hierdoor struikelen en vallen zij zooals Jezus, de groote Profeet, vooruit zeide. (Matth. 21:44) „En velen onder hen zullen struikelen en vallen en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen

worden." (Jes. 8: 14, 15) Zij haasten zich behulpzaam te zijn bij de voorbereidingen voor den aanval op God's gezalften, maar zij vallen. „Komen mij euveldoeners te na, om mijn vleesch te eten, mijn tegenstanders en vijanden, zelf struikelen, vallen zij. — Ps. 27: 2, L. V.

De profeet zegt: „Zij zullen haasten naar hunnen muur." De geestelijkheid en de heerlijken harer kudden haasten zich alle beschikbare middelen uit te zoeken ter vervolging en bestraffing van die kinderen Gods, die als het overblijfsel bekend staan en ijverig God's waarheid onder de menschen verspreiden. Zij haasten zich de bolwerken van Satan's organisatie te bezetten, opdat het gehate overblijfsel vernietigd moge worden. Maar terwijl deze voorbereiding gemaakt wordt, zien de geestelijkheid en de heerlijken harer kudden er van af, in het open veld te verschijnen om haar zaak te verdedigen. Haar tactiek is, zich nooit bloot te stellen aan een openlijke beschouwing met degenen, die God vertegenwoordigen, omdat het volk dan met haar dubbelhartigheid bekend zou worden. Zij zijn „Babel's helden" (het godsdienstige deel der organisatie), zij stappen als pauwen rond en stellen zich tevreden met pralende woorden, en in stilte gebruiken zij hun invloed bij de politieke macht om God's getuigen te kwellen tot aan den tijd, dat de strijd gestreden zal worden. — Jer. 51: 30.

Satan weet, dat hij binnenkort tegen den Heer moet strijden, en daarom bereidt hij zich op dien strijd voor. Zijn methode van voorbereiding is echter een methode van duisternis. Door groot gebluf en veel ophef te maken van de deugden en verdiensten van menschen en door de natiën onderling angst aan te jagen haast hij zich de volken bijeen te vergaderen voor den grooten dag des strijds. Hij houdt inderdaad de menschen van zijn zichtbare organisatie in

duisternis. Satan haat het overblijfsel Gods met een doodelijken haat en hij stookt zijn „voortreffelijken” en de heerlijken der kudde op indien mogelijk zijn vernietiging te bewerken. Ongetwijfeld is Satan er van overtuigd, dat hij dit onbeduidende en „verderfelijke” groepje in den komenden strijd kan vernietigen, maar hij tracht het nu reeds te kwellen en te vervolgen.

Satan zou reeds nu het overblijfsel volkomen verpletteren, als God niet voor de bescherming der zijnen zorgde. De profeet neemt betrekking op de voorbereiding van Satan en zijn trawanten voor den strijd, en zegt dan: „Als het beschutsel vaardig zal wezen.” Deze laatste woorden nemen duidelijk betrekking op God's bescherming van zijn overblijfsel. Het woord „beschutsel” wordt in de kanteekening weergegeven met „bedekking” en heeft betrekking op een bedekking of bescherming voor degenen, die een aanval op Satan's organisatie doen. Rotherham vertaalt dezen tekst aldus: „Toch is de dekking tegen den storm gereed.” Jehova is de dekking, en zijn bescherming voor de zijnen is „in de schuilplaats des Allerhoogsten, onder de schaduw des Almachtigen.” 'Met zijn vlerken zal hij hen bedekken, en onder zijn vleugelen zullen zij betrouwen.' — Ps. 91: 1, 4.

Jehova zond Jona om tegen de hoofdstad van Assyrië te profeteeren. De profetie werd gegeven, nadat Jona uit den buik van den visch gekomen was. De vernietiging van de stad werd uitgesteld tot den dag van God's toebereiding. Sedert de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, welke gebeurtenis door Jona voorschaduwd werd (Matth. 12: 40), is er aan de volken der aarde een getuigenis gegeven; en voor het grootste gedeelte is dit getuigenis gegeven sedert de tweede komst des Heeren en de opstanding van de getrouwe lichaamsleden van Christus. Gedurende dat

tijdperk heeft er een gedeeltelijke bekeering plaats gehad van degenen, die navolgers van Christus beweren te zijn. Nu is het getuigeniswerk bijna ten einde. De dag van God's voorbereiding zal weldra voorbij zijn. Strijd tegen en vernietiging van Satan's organisatie is nu aan de orde. Evenals de poorten van het oude Babylon geopend werden en het leger binnenrukte en de stad viel, zoo zullen, zooals de profeet zegt, „de poorten der rivieren geopend worden, en het paleis zal versmelten,” en Satan's organisatie zal vallen. — Nahum 2:6.

De dag des strijds nadert met rassche schreden. De dag voor het gericht van de natiën is nabij. De Heer is in zijn heiligen tempel voor het gericht. „Hoort, gij volken altemaal! merk op, gij aarde, mitsgaders derzelve volheid! de Heere God zal tot een getuige zijn tegen ulieden, de Heer uit den tempel zijner heiligheid.” — Micha 1:2.

De wereld moet hiervan in kennis gesteld worden, omdat God niets in stilte doet. Door zijn profeet zegt Jehova: „Roept dit uit onder de Heidenen; heiligt eenen krijg; wekt de helden op; laat naderen, laat optrekken alle krijgslieden. Slaat uwe spaden tot zwaarden, en uwe sikkelen tot spiesen; de zwakke zegge: Ik ben een held. De Heidenen zullen zich opmaken, en optrekken naar het dal van Josafat (de plaats en de bestemde tijd voor Jehova om het gericht uit te spreken en te volvoeren); want aldaar zal ik zitten om te richten alle Heidenen van rondom.” — Joël 3:9, 10, 12.

Satan doet zijn groot leger optrekken naar het „dal der beslissing” om te strijden. Met schetterende militaire muziekcorspsen en vliegende vaandels komen zijn troepen aan. In de voorhoede de koningen, prinses, presidenten, gouverneurs en de kleinere politieke leiders; de rechters en alle gerechtsdienaars der

rechterlijke macht; de parlementen, congressen, kamers en allen, die iets met de politiek dezer wereld te maken hebben. Steeds meer vaandels en muziekcorpsen, en daar komen ook de financieele reuzen der wereld, naar verhouding slechts weinigen in aantal, maar groot in macht. Meer muziek, vaandels en vloten, en dan volgen in den stoet de machtige kerkhoofden, de bisschoppen, kardinalen, priesters, rabbijnen, doctors in de godgeleerdheid, de weleerwaarden en alle andere geestelijken, ieder draagt het gewaad, dat hem identificeert, vergezeld van de leekenleiders en hen, die dienen en de collectes innemen. Trotsch, hoogmoedig, koud, berekend en streng, en met zwaarwichtige waardigheid neemt een ieder der leidende machten van het zichtbare deel van Satan's organisatie zijn plaats in den stoet in. Verwaandheid staat op aller gezicht te lezen, zelfverheerlijking is op ieders lippen.

Marcheeren! Marcheeren! Marcheeren! En daar komen zij! In onafgebroken rij! Nu volgen de groote tijdschrifteigenaars en uitgevers, die hun kolommen gebruiken, om de daden van machtige wereldsche organisaties te roemen. Daar komen ook de eigenaars en uitgevers der groote metropolitaansche dagbladen, die de publieke opinie ten gunste van de leidende helden stemmen. Steeds meer muziekcorpsen, en voorwaarts trekken de oorlogswagens met paarden bespannen. Deze vormen geen deel van de regeerende machten, maar worden als werktuigen van deze regeerende machten gebruikt.

Getrappel! Getrappel! Getrappel! Zal dat getrappel dan nooit ophouden? Alle natiën moeten komen, omdat zij verzameld moeten worden om van den beker der grimmigheid te drinken, dien God voor hen ingeschonken heeft, en niemand kan er zich aan onttrekken. — Jer. 25: 28.

DE DAG VAN ZIJN VOORBEREIDING 281

Er zijn meer dan zestig natiën, die al hun krachten inspanssen, om zich ten oorlog uit te rusten. Men kan zich een kleine voorstelling vormen van het aantal arme zielen, die op de slachting voorbereid worden en een militair werktuig van de organisatie des Duivels vormen, als men een blik werpt in de op 24 September 1928 door het Departement van Oorlog der Vereenigde Staten gepubliceerde verklaring.

Land	Leger in actieven dienst	Georganiseerde Reserve	Ongeorganiseerde Reserve	Totale Militaire Strijdkrachten
Albanië	13.200		122.800	136.000
Oostenrijk	43.045		1.002.613	1.045.658
België	71.495	500.000	312.280	883.775
Bulgarije	33.000		750.000	783.000
Tsjecho-Slowakije	150.000	1.489.000	475.000	2.114.000
Denemarken	9.177	150.000	394.000	553.177
Estland	17.000	27.000	127.000	171.000
Finland	25.500	235.000	265.000	525.500
Frankrijk	666.945	5.010.000	600.000	6.276.945
Duitschland	100.500		8.600.500	8.701.000
Groot-Brittannië	212.044	318.579	6.469.377	7.000.000
Griekenland	79.676	415.000	400.324	895.000
Hongarije	71.236		1.267.108	1.338.344
Iersche Vrijstaat	12.950	13.573	358.477	375.000
Italië	346.990	2.995.246	2.000.000	5.342.236
Joego-Slavië	142.000	1.200.000	850.000	2.192.010
Letland	19.000	200.000	21.000	240.000
Litauen	21.235	170.000	108.765	300.000
Nederland	32.126	341.465	812.000	1.185.591
Noorwegen	30.000	315.000	105.000	450.000
Polen	242.372	500.000	2.000.000	2.742.372
Portugal	34.957	372.891	638.496	1.046.344
Roemenië	266.500	750.000	583.500	1.600.000
Rusland	658.000	5.425.000	7.877.000	13.960.000
Spanje	260.700	1.853.503	885.797	3.000.000
Zweden	10.200	720.375	254.425	985.000
Zwitserland	494	309.636	323.310	633.440
Arabië			1.012.500	1.012.500
China	1.500.000		14.000.000	15.500.000
Voor-Indië	163.556	89.096	2.747.348	3.000.000

Land	Leger in ac- tieven dienst	Georganiseerde Reserve	Ongeorgani- seerde Reserve	Totale Militaire Strijdkrachten
Irak	6.075		412.055	418.130
Japan	210.000	2.038.000	5.092.000	7.340.000
Turkije	119.500	250.000	375.000	744.500
Abessinië	50.000	250.000	1.146.430	1.446.430
Egypte en Soedan	19.826		3.116.474	3.136.300
Liberië	3.300	3.500	100.000	106.800
De Zuid-Afrikaansche Unie	9.545	24.000	231.455	265.000
Argentinië	33.790	310.751	1.156.491	1.501.032
Bolivia	8.750	30.000	80.000	118.750
Brazilië	46.436	195.821	899.638	1.141.895
Canada	3.496	60.982	785.522	850.000
Chili	46.604	177.000	435.000	658.604
Columbia	9.959	34.960	250.000	294.919
Costa Rica	318	37.955	13.205	50.578
Cuba	1.157	2.000	199.862	214.019
Ecuador	5.814	25.000	100.000	130.814
Guatemale	7.794		125.000	132.794
Haiti	3.144	20.000	200.000	223.144
Honduras	2.253	39.375	22.925	64.553
Mexico	76.243	12.741	1.111.016	1.200.000
Newfoundland			50.600	50.600
Nicaragua	1.200		64.638	65.838
Paraguay	2.722		55.000	57.722
Peru	14.222	20.000	80.000	114.222
Salvador	3.929	215.576		219.505
San Domingo	2.100	25.000	80.000	107.100
De Vereenigde Staten	134.505	291.744		18.500.000
Uruguay	9.300	7.000	149.000	165.300
Venezuela	7.500		78.500	86.000
Australië	1.600	53.000	545.400	600.000
Nieuw-Zeeland	533	22.039	177.427	199.999

Daaruit kan men zien, dat het totaal der militaire manschappen 124.192.440 bedraagt. Al deze menschen moeten een oorlogsuitrusting hebben, zooals geweren, zwaarden, messen, ransels, machinegeweren, tanks, ammunitie, bommen, en andere vernietigingswerktuigen, die soldaten noodig hebben. Daarbij komen nog

de geweldige vloten der verschillende landen, die er niet in voorkomen, met inbegrip van de torpedo-
booten en talrijke onderzeeërs. Verder de enorme
luchtmacht, die door de lucht vliegt en doodaanbren-
gende projectielen op de menschen afwerpt. Voeg
hierbij de verschillende gifgassen, die in betrekkelijke
geringe hoeveelheden heele steden in minder dan één
dag kunnen vernietigen.

Deze trekken allen in het „dal der beslissing” en
het merendeel hunner weet niet, waarom het eigen-
lijk gaat. Er zijn talrijke menigten menschen, die geen
deel van deze organisatie vormen, maar die er of
direct of indirect bij betrokken zijn. Hiertoe behooren
ook de chauffeurs der auto's, het hospitaalcorps, zij
die voor de levensmiddelen zorgen, waarmede de
legers gevoed moeten worden, de dokters en de ver-
pleegsters. En dan zijn er nog groote groepen men-
schen, die er indirect bij betrokken zijn, doordat hun
levensbehoeften sterk verminderd moeten worden, op-
dat de militaire organisatie in stand gehouden kan
worden. En dan rijdt over de geheel zichtbare orga-
nisatie, door niemand opgemerkt, en slechts aan
weinigen bekend, de Duivel, haar machtige god, ge-
flankeerd en gesterkt door groote drommen booze
engelen.

Ten aanzien dezer geheele slagorde van georgani-
seerde macht zijn er zelfs nog enkelen, die den spot
drijven met de gedachte van een organisatie des
Duivels. De vraag moge hier gesteld worden: Wiens
organisatie is het, die hierboven beschreven wordt?
God heeft in geen geval zoo iets noodig; en aange-
zien dezen in den naam des Heeren komen, komen
zij huichelachtig in zijn naam, maar in werkelijkheid
in den naam van Satan den Duivel.

Het zichtbare deel van God's organisatie is be-
trekkelijk klein en onbetekenend, eigenlijk zoo ge-

ring, dat het eigenlijk de moeite niet waard is, er eenige aandacht aan te schenken. Zij bevinden zich aan de andere zijde van het dal der beslissing onder de banier des Heeren. Zij dragen geen oorlogswapenen; zij dragen slechts hun trompetten, waarmee zij de deugden van Jehova God verkondigen. De zichtbare leden van Satan's organisatie kijken met minachting op dit kleine, onbeduidende groepje trompetters neer. Zij zijn de eenige zichtbare vijanden van Satan, en zij weigeren met beslistheid met eenig deel van zijn organisatie tot een vergelijk te komen. Zij gaan voort den lof Jehova's te verkondigen en de wonderen van zijn werken te verklaren. Satan spoort de geestelijkheid aan, dit kleine groepje trompetters of zangers te vernietigen, omdat de groote geestelijken zich aan hun gezang ergeren.

HOOFDSTUK X

Oorlog

JEHOVA begint den strijd, omdat het zijn oorlog is. Het is een uitdrukking van zijn rechtvaardige verontwaardiging over de verzamelde volken. (Jes. 34: 1, 2) Zijn groote uitvoerende ambtenaar wordt in de profetie geopenbaard als gezeten op een wit paard, „hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid.” (Openb. 19: 11) Het „witte paard” is een zinnebeeld van den rechtvaardigen oorlog dien hij op het punt staat te beginnen. De kronen op zijn hoofd toonen aan, dat hij bekleed is met alle macht en gezag.

Het is de groote vallei des oordeels, omdat de volkeren daar in slagorde verzameld zijn om de beslissing te ontvangen van den Almachtigen God. Het is de vallei der slachting, omdat Satan's organisatie daar zal vernietigd worden. Jehova liet zijn profeet tot de organisatie van den vijand zeggen: „Ik heb een strik voor u gelegd, en gij zijt ook gevangen, o Babylon, en gij waart er niet mee bekend: gij zijt gevonden, en ook gevangen, omdat gij tegen den Heer gestreden hebt. De Heer heeft zijn wapenmagazijn geopend, en heeft de wapens van zijn verontwaardiging voortgebracht: want dit is het werk van den Heere God der heirscharen in het land der Chaldeën.” (Jer. 50: 24, 25) „In hunne heftigheid zal ik hunne feestmaaltijden bereiden, en ik zal ze dronken maken, opdat zij zich mogen verheugen, en een eeuwigen slaap slapen, en niet opwaken, zegt de Heer. Ik zal ze afvoeren gelijk lammeren voor den slachter, gelijk rammen met de bokken. Hoe is Sesach ingenomen!” — Jer. 39: 41.

Jehova heeft bewezen, dat een ieder zijner profeten getrouw is, en heeft dit aangetoond door op ieder van hen en zijn profetie de goddelijk vastgestelde regel

toe te passen, namelijk: (1) Een ieder van hen sprak in den naam van Jehova; (2) elk van hen sprak met getrouwheid aan Jehova met de bedoeling de menschen tot Jehova te brengen en om zijn naam te eeren; en (3) doordat ten minste een deel van de dingen door elken profeet voorspeld, geschied is, en wat nog niet vervuld werd, zal zeker geschieden. Die deelen der profetieën die niet geschied zijn, hebben betrekking op den grooten strijd, of den krijg van God Almachtig tegen Satan en zijn organisatie, die alle natiën der aarde zal insluiten. Deze profetieën moeten als waar aangenomen worden als de bovengenoemde goddelijke regel op deze profetieën wordt toegepast, en daaruit volgt dat de groote krijg van Jehova God nog komen zal en nu voor de deur staat, en spoedig zal beginnen.

Jehova schenkt den beker of den drank van zijn toorn in en noodzaakt alle volken daarvan te drinken, zooals de profeet verklaart. Het is een doodelijke drank, omdat zij zullen drinken, „en vallen, en niet weder opstaan, ... want ik zal roepen om een zwaard over alle inwoners der aarde, spreekt de Heer der heirscharen.” (Jer. 25:27-29) Maar waarom zou God zulk een groote ramp over al de volken en inwoners der aarde brengen? Hij geeft een reden op waarom hij dit doet.

De Reden

Is het omdat een klein aantal menschen de bezitters van buitengewoon groote rijkdommen zijn geworden, dat God den grooten strijd zal brengen? Dit is zeker niet de reden. Materieele rijkdommen op zichzelf worden door den Heer niet veroordeeld. Salomo was zeer rijk. (2 Kron. 1:12) Josafat had rijkdommen in overvloed. (2 Kron. 17:5) Hizkia had „zeer veel rijk-

dommen". (2 Kron. 32:27) God veroordeelde geen van hen om hun rijkdommen.

Staat de groote oorlog voor de deur en op het punt om uit te breken, omdat de politieke heerschers het volk niet op volmaakte wijze hebben geregeerd? Zekerlijk ook dit niet. Er moest iemand regeeren, en daar alle menschen onvolmaakt zijn, kon niemand volmaakt regeeren. Er zijn velen in de politiek geweest, die eerlijk hun best gedaan hebben om te doen, wat zij konden. Vele rijke lieden, die aan politiek deden hebben hun middelen gebruikt, om goed te doen.

Waarom zou dan deze naderende ramp over de menschen en volken der aarde komen? Het is omdat de menschen zich van Jehova God hebben afgekeerd en er toe gebracht zijn geworden den Duivel te vereeren, en omdat Jehova's heilige naam daarvoor op huichelachtige wijze gebruikt is geworden, waardoor smaad op hem werd gebracht en de menschen tot hun eigen nadeel van hem zijn afgekeerd en in den weg van den Duivel en de vernietiging zijn gevoerd. En wie is het meest te laken en verantwoordelijk voor dezen toestand?

Houd in gedachte, dat Satan eerst Babylon organiseerde en den Duivelgodsdienst instelde, die de menschen er toe bracht hem te vereeren en Jehova God's heiligen naam te smaden en te onteeren. Daarna organiseerde hij Egypte, de groote wereldmacht, en stelde de handels- en militaire macht op den voorgrond, en bracht zijn Duivelgodsdienst over de volken; en dit deed hij om smaad te brengen op den naam van Jehova God. Daarna organiseerde hij Assyrië met de politiek op den voorgrond, ondersteund door de handelsmacht, en belastte deze wereldmacht met den satanischen godsdienst en keerde de menschen af van Jehova God. Vervolgens drong hij de Duivelvereering aan iedere wereldmacht op, die

hierna volgde, en bracht door bedrog en misleiding smaad op God's naam en keerde de menschen van hem af.

Toen het Christendom, hetwelk georganiseerd werd als een zuivere organisatie, begon toe te nemen, organiseerde Satan een groote commercieele en politieke wereldmacht en liet deze de Christelijke godsdienst slechts in naam aannemen, en verdiert de organisatie, bekend als Christenheid, en maakte er een Duivelsgodsdienst van. Dit wil niet zeggen, dat hij de ware Christenen verdiert, maar hij verdiert de organisatie, en noemde haar „Christelijk”. Daaruit kunnen wij duidelijk zien dat Babylon de organisatie van den Duivel is, de 'moeder der hoeren', en dat hij de politieke heerschers en de handelsreuzen der aarde er toe bracht overspel met haar te plegen; en daardoor hebben alle wereldmachten, bestaande uit politieke, commercieele en godsdienstige elementen, oneer, schande en smaad gebracht op den naam van Jehova God. De staatslieden en de heerschers en de handelsreuzen, die groote rijkdommen en eer en macht hebben vergaderd, zijn door Satan's goddeloos godsdienstig stelsel aangenomen en in zijn netten verstrikt en zijn een deel van Babylon geworden.

De Heer liet de namen en de geschiedenis van de eerste drie wereldmachten vermelden, opdat aan het einde der wereld zou kunnen worden ingezien hoe zij den Duivel hebben vertegenwoordigd. Egypte is een der namen van des Duivel's organisatie met de handels- en militaire macht op den voorgrond; Assyrië is een van de namen van dezelfde Duivelsorganisatie met de politieke heerschers als het meest vooraanstaand element; en Babylon is de naam van des Duivels organisatie waarbij de godsdienst het meest op den voorgrond treedt. Allen vormen zij des Duivels organisatie, en allen zijn in den tegenwoor-

digen tijd vereenigd in den Volkenbond en in vredesbewegingen en wereldgerechtshoven, waarin de goddeloosheid van den vijand ten volle uitkomt. Vele inwoners der aarde zijn in de organisatie betrokken geworden en ondersteunen haar gewillig. Zoowel de politieke als de commercieele heerschers zijn verantwoordelijk voor God voor het onrecht dat zij hebben begaan, maar de meest schuldigen en verantwoordelijken voor Jehova en die de zwaarste straf verdienen en zullen ontvangen, zijn de godsdienstige leiders en de voornaamsten van de godsdienstige kudden.

God heeft in zijn Woord duidelijk te kennen gegeven dat de volken van Egypte en Assyrië bevrijd en gered zullen worden. (Jes. 19: 20-23) Dat evenwel Babylon volkomen verlaten zal zijn en nooit meer zal opstaan, wordt duidelijk in zijn Woord verzekerd. De godsdiensten, georganiseerd door den Duivel en door zijn vertegenwoordigers ingesteld, zijn opzettelijk opgesteld en gebruikt om God te smaden en de menschen op den weg der vernietiging te voeren. Er is nooit eenige verontschuldiging hiervoor geweest, en daarom zijn er geen verzachtende omstandigheden die aangevoerd kunnen worden bij het eindoordeel over Babylon. God geeft door de woorden van den profeet drie redenen op, waarom hij de groote ramp van den eindstrijd over de wereld brengen zal: „Zie, de Heer maakt de aarde ledig, en maakt haar woest, en keert haar onderstboven, en verstroot de inwoners daarvan. Ook is de aarde ontwijd onder de inwoners daarvan; omdat zij hebben (1) de wetten overtreden, (2) de inzetting veranderd, (3) het eeuwig verbond verbroken.” — Jes. 24: 1, 5.

De wetten van Jehova zijn richtsnoeren die hij maakt en uitgevaardigd heeft voor het welzijn van den mensch. Hij is de groote Levengever, en geen mensch kan eeuwigdurend leven verkrijgen zonder

God te kennen en te gehoorzamen. Daarom maakte hij voor het welzijn van den mensch deze wetten: (1) „Gij zult geen andere goden nevens mij hebben.” (Exod. 20: 3) (2) „Gij zult u geen gesneden beeld noch eenige gelijkenis maken van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen beneden op de aarde, noch van hetgeen in het water onder de aarde is.” (Vers 4) (3) „Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen.” — Vers 5.

Ieder volk onder de zon heeft een godsdienst, waardoor deze wetten worden overtreden. De meest laakbare wetsovertreders van allen, die een huichelachtigen godsdienst hebben beoefend, zijn degenen, die bekend zijn als het „georganiseerde Christendom” of de „Christenheid”, omdat deze beoefend is geworden als de godsdienst van en in den naam van Jehova God en zijn geliefden Zoon Christus Jezus; en hij is beoefend geworden en wordt beoefend op huichelachtige wijze. Huichelarij is een gruwel in het oog van God. De meerderheid der natiën die den Volkenbond vormen, beweert den „Christelijken godsdienst” te beoefenen, en dit doet zij op godslasterlijke wijze door te beweren dat de Volkenbond Christus' koninkrijk op aarde voorstelt. Deze duivelsche godsdienst is „de gruwel der verwoesting”. Beiden, Katholieken en Protestanten, sluiten zich aan in den naam van Christus en op huichelachtige wijze 'staan zij in de heilige plaats', bewerende God op aarde te vertegenwoordigen. De paus, als hoofd van het Katholieke godsdienstige stelsel, beweert de speciale plaatsvervanger van Christus en zijn koninkrijk te zijn, en dat de tegenwoordige goddelooze koninkrijken der wereld Christus' koninkrijk zijn. Beiden, Katholieke en Protestantsche godsdiensten noemen zich naar den naam van Christus en, terwijl zij vormen, hetgeen bekend is als de „georganiseerde

Christenheid", gaan zij samen in de aanneming van den Volkenbond, en beweren dat de geheele regeling de zichtbare uitdrukking is van God's koninkrijk op aarde; daarom hebben dezen in het bijzonder God's wetten verbroken, als boven door den profeet werd verklaard. — Matth. 24: 15.

Als een andere reden wordt aangegeven dat zij „de inzetting hebben veranderd". De inzetting is een gebod. Merk op dat het is „de inzetting", aangegeven in het enkelvoud, en dat het daarom moet beteekenen het voornaamste gebod. In antwoord op de vraag, wat het grootste of voornaamste gebod van God is, antwoordde Jezus: „Gij zult liefhebben den Heer uwen God met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met al uw verstand. Dit is het eerste en groote gebod." — Matth. 22: 37, 38.

Iedere godsdienstige organisatie of elk stelsel der wereld heeft dit groote gebod veranderd. In het bijzonder is deze verklaring waar in betrekking tot de zoogenaamde „georganiseerde Christenheid". Zij verandert het gebod en laat de menschen der aarde neerbuigen voor een mensch, zooals bijvoorbeeld, het hoofd van het Roomsche systeem. Zij verandert de geboden door de menschen te leeren neerbuigen en voorwerpen en dingen in de kerkorganisaties te aanbidden. Laat ieder eerlijk persoon voor zichzelf oordeelen of de geestelijkheid en de godsdienstleeraars van de zoogenaamde „georganiseerde Christenheid" al of niet geheel gewijd zijn aan den Heere God. Als zij dit niet zijn, zoo hebben zij de inzetting veranderd. Als zij God liefhadden en hem geheel gewijd waren, dan zouden zij zijn geboden houden en de menschen vertellen van zijn verlossingsplan door het bloed van Christus Jezus, zijn geliefden Zoon, en dat zijn koninkrijk, als het op aarde opgericht is, aan de menschen op aarde de gelegenheid zal schenken om

eeuwigdurend leven te verkrijgen, als zij zijn wetten zullen gehoorzamen.

Inplaats van dit te doen, loochenen zij het Bijbelbericht omtrent de schepping en den val van den mensch en de verlossing door het bloed van Christus Jezus. Zij leeren de goddelooze en duivelsche leer van de zoogenaamde „heilige drieëenheid”, waarin zij Jezus en de „Heilige Geest” gelijk stellen aan Jehova God, en betoonen dan noch voor God, noch voor Christus Jezus ook maar eenige liefde. Zij hebben openlijk deelgenomen aan de politiek van deze wereld, en op huichelachtige wijze vertellen zij den menschen, dat de tegenwoordige georganiseerde machten hun een duurzamen vrede en welvaart en geluk zullen brengen en de aarde tot een geschikte plaats om te wonen zullen maken. Zij geven zich opzettelijk over aan en beoefenen een godsdienst, die de menschen van God afkeert en maken dat zij hem meer haten dan liefhebben. Zij leeren dat Jehova God een groote vijand is, die een plaats van onbeschrijfelijke pijniging bereid heeft voor allen die niet in den schoot van hun godsdienstig systeem komen en daarin getrouw blijven. Als zij God liefhadden, zouden zij zulks niet doen.

Een derde reden die aangegeven wordt voor den naderenden oorlog is dat zij „het eeuwig verbond verbroken hebben”. Na het treurspel in Eden is het eerste verbond, waarvan in den Bijbel melding wordt gemaakt, datgene wat gesloten werd met Noach. Toen Noach uit de ark kwam, zeide God tot hem dat hij al het benoodigde zou hebben om zijn leven te onderhouden, dat hij zelfs de levens der dieren voor dit doel mocht nemen, maar dat hij het bloed daarvan, waarin het leven is, niet moest eten. Daar was het, dat God het eeuwigdurend verbond met Noach maakte; en in dat verbond werd den nadruk gelegd

op de heiligheid van het menschelijk leven. God sprak tot Noach: „En zekerlijk uw bloed van uwe lichamen zal ik eischen; van de hand van ieder beest zal ik het eischen, en van de hand van den mensch; van de hand van eens ieders broeder zal ik het leven van den mensch eischen. Die het bloed van een mensch vergiet, door den mensch zal zijn bloed vergoten worden: want in het beeld van God maakte hij den mensch.” — Gen. 9: 5, 6, Eng. Vert.

Dit is het „eeuwig” verbond waarnaar de profeet verwijst, omdat God het zoo noemt. Terzelfder tijd beloofde God dat er nimmermeer een andere zondvloed zou zijn, die alle schepselen der aarde zou vernietigen; maar het belangrijkste deel van dit verbond was de heiligheid van het leven, welke God in het bijzonder in het verbond vermeldde. Hij stelde een regenboog in den hemel als een teeken van het verbond voor den mensch. Toen sprak hij: „En de boog zal in de wolken zijn; en ik zal hem aanzien, opdat ik mij het eeuwig verbond zal gedenken tusschen God en ieder levend schepsel van alle vleesch dat op de aarde is.” — Gen. 9: 16, Eng. Vert.

Dit verbond kan niet beperkt worden tot de vernietiging der wereld, door een zondvloed. Indien God er zich van zou onthouden de menschen door een watervloed te vernietigen, zoo kan hij toch dit verbond houden, en alle menschen door een ander middel vernietigen. De geheele samenhang toont aan, dat het belangrijkste deel van dit eeuwig verbond hierin bestaat, dat geen mensch het leven van een ander mag nemen, tenzij hij dit doet als een daartoe bevoegde uitvoerende ambtenaar, door den Heer aangesteld om dit te doen.

De aanleiding tot deze wet is het leven in deze wet. Jehova God is de groote Levengever, daarom kan geen mensch ongestraft het leven van een ander

nemen. De mensch kan geen leven geven; en hij is niet gemachtigd iets weg te nemen, wat hij niet kan teruggeven. Toen God zijn wetsverbond met de Israëlieten sloot, legde hij wederom den nadruk op de belangrijkheid van het leven, toen hij hun nadrukkelijk gebod, zeggende: „Gij zult niet dooden”. Het is God, die het leven geeft, en God alleen heeft het recht het leven weg te nemen. (Job 1:21) God kan aan anderen daartoe volmacht geven. Bijvoorbeeld, hij deed dit toen hij zijn volk machtigde de vijanden van Israël te vernietigen. Hij verleende zijn geliefden Zoon Christus Jezus het recht van executie en hij is de groote uitvoerende ambtenaar, die in den naderenden oorlog of benauwdheid Jehova's oordeel zal voltrekken.

Alle volken, zonder uitzondering, hebben het eeuwig verbond verbroken. Er kan gezegd worden, dat de meesten van hen dit in onwetendheid gedaan hebben; maar zij hebben het gedaan. Het is de plicht van degenen die beweren leeraars van God's wet te zijn, de wet te kennen en de menschen de waarheid daaromtrent te leeren. De geestelijkheid heeft, zooals de menschen wel weten, den oorlog ontheiligd en de menschen er toe gebracht te gelooven, dat het hun heilige plicht is om te dooden. Laat de menschen er over oordeelen, of de geestelijkheid al of niet eenige verontschuldiging of rechtvaardiging heeft voor de handelwijze, welke zij in betrekking tot den oorlog heeft gevolgd.

In den Wereldoorlog van 1914 tot 1918 waren vele geestelijken het eens met Duitschland en zijn bondgenooten en zegenden hun legers, en spoorden hen aan hun medemenschen te dooden. Brittannië en zijn geallieerden werden door de geestelijkheid van hun respectievelijke landen ten sterkste gesteund, zoowel tehuis als op het slagveld, waar zij voor de jonge

mannen predikten en hun zeiden dat het hun heilige plicht was hun medemenschen te haten en te dooden. Geen enkele geestelijke kan thans voor een gehoor ergens op aarde staan en eerlijk verklaren, dat het „georganiseerde Christendom” ooit een onvoorwaardelijke plaats aan de zijde van den Heer heeft ingenomen en de menschen gevraagd heeft niet te dooden. De menschen zullen de rechters zijn, als zij de feiten beschouwen, dat alle volkeren, voornamelijk de zoo genaamde Christenheid, het eeuwig verbond hebben verbroken; en dit is een van de redenen waarom God den grooten oorlog over de volkeren der aarde als een rechtvaardige bestraffing zal brengen: „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden.” De mensch die predikt en de mannen aanspoort naar het front te gaan en te dooden, is even schuldig aan de misdaad als zij die dooden; en daarom zal God de volken straffen, en in het bijzonder de Christenheid, en hij verklaart dat „de mensch Christus Jezus” de uitvoerende ambtenaar zal zijn om de goddelijke straf te voltrekken.

Jehova God beloofde de volkeren te verzamelen voor het oordeel en om dit te voltrekken. (Zef. 3: 8; Joël 3: 11-14) In het dal der beslissing, met de groote vergadering als vermeld in het voorgaande hoofdstuk, staat de trotsche, strenge, hoogmoedige en verachtelijke geestelijkheid. Deze heeren dragen gewoonlijk bijzondere kleeding om zich kenbaar te maken, en dikwijls dragen zij zoomen. Door zijn profeet maakt hij den verzamelden bekend met zijn voornemen den strijd te beginnen, en hij wijst de reden daarvoor aan. Zich richtend tot de geestelijkheid en de godsdienstleiders en de voornaamsten van hun kudde, zegt hij in hoofdzaak tot hen: 'Gij hebt een gedaante van godzaligheid, maar gij verloochent de kracht daarvan; gij nadert tot God met uwe lippen, maar uwe harten zijn

ver verwijderd van den Heer; daarom zijt gij huichelaars.' — 2 Tim. 3:5; Jes. 29:13; Matth. 13-32.

Dan, zich in het bijzonder tot hen richtend, zegt de Heere Jezus tot al zulke huichelaars: „Gij slangen, gij addereengebodsels, hoe zoudt gij de helsche verdoemenis ontvlieden? ... Op u kome al het rechtvaardige bloed dat vergoten is op de aarde, van het bloed van den rechtvaardigen Abel af, tot op het bloed van Zacharia.” (Matth. 23:33-36) De Heere Jezus spreekt tot de politieke en commercieele volkmachtigen van de volken der aarde over hun bloedige handelingen, in overtreding van het eeuwig verbond, en dan zich in het bijzonder tot de geestelijkheid of godsdienstleiders richtend, zegt hij: „In uwe zoomen is het bloed gevonden van de zielen der arme onschuldigen; Ik heb dat niet gevonden door geheim onderzoek, maar op al dezen.” — Jes. 2:34.

Het onschuldig bloed, vermeld in de laatst bovenaangehaalde profetie, sluit het bloed in van velen die gedood zijn geworden, omdat zij Jehova God getrouw vertegenwoordigden: „En ik zag de vrouw (Babylon) dronken van het bloed der heiligen, en van het bloed der martelaren van Jezus; en als ik ze zag verwonderde ik mij met groote verwondering.” (Openb. 17:6) „En in haar werd gevonden het bloed der profeten en der heiligen en van allen die gedood zijn op de aarde.” — Openb. 18:24.

Zich richtend tot de groote organisatie van Satan, verzameld in het dal der beslissing, maakt Jehova het eindoordeel over deze organisatie, zinnebeeldig voorgesteld door Egypte, bekend: „Zoo zegt de Heere God; Zie, ik ben tegen u, Pharao koning van Egypte, den grooten draak die in het midden zijner rivieren ligt, die gezegd heeft, Mijne rivier is mijn, en ik heb haar voor mijzelf gemaakt, ... ik zal u wegwerpen in de wildernis, gij en al de visch uwer rivieren ... Ik

heb ze gegeven tot voedsel voor de beesten des velds en voor de vogelen des hemels ... ik ben tegen u, en tegen uwe rivieren, en ik zal het land van Egypte totaal woest en verlaten maken." — Ezech. 29:3-5, Eng. Vert.

Daarna spreekt de Heer: „Zie, de Heer rijdt op een snelle wolk, en zal in Egypte komen; en de afgoden van Egypte zullen in zijn tegenwoordigheid bewogen worden, en het hart van Egypte zal smelten in het midden van haar. En ik zal de Egyptenaren tegenover de Egyptenaren stellen; en zij zullen strijden een ieder tegen zijn broeder, en een ieder tegen zijn naaste; stad tegen stad, en koninkrijk tegen koninkrijk." — Jes. 19:1, 2.

Jehova maakt zijn eindoordeel bekend tegen des Duivels organisatie, voorgesteld door Assyrië, en zegt: „Wee de bloedstad! zij is vol van leugen en roof; en de roof houdt niet op. Zie, ik ben tegen u, zegt de Heer der heirscharen; en ik zal uwe zoomen ontdekken tot boven uw aangezicht, en ik zal de volken uwe naaktheid en de koninkrijken uwe schande toonen. En het zal geschieden, dat allen die u zien van u zullen vlieden, en zeggen, Ninevé is verwoest: wie zal haar beklagen? vanwaar zal ik u troosters zoeken?" — Nah. 3:1, 5, 7; Micha 5:6.

Jezus, de groote Profeet, noemt Satan „een moordenaar van den beginne." Satan's organisatie heeft een zelfden weg gevolgd. (Joh. 8:42-44) Van alle hoogmoedige, strenge, aanmatigende en verachtelijke menschen die de organisatie van Satan hebben gevormd, hebben de godsdienstleiders de vooraanstaande plaatsen ingenomen. De schilderijen in de groote kunstmusea zijn daar als stille getuigen van hun gestrengheid. De wereldgeschiedenis toont aan hoe wreed en gestreng zij geweest zijn. Als een voorbeeld daarvan kan genoemd worden Calvijn, de groote geestelijke,

die zijn medemensch Servetus ter dood veroordeelde, omdat hij niet met Calvijn's geloof omtrent den Bijbel instemde. Calvijn teekende het doodsvonniss en liet Servetus levend aan den martelaarspaal verbranden. Er zijn vele plaatsen over de geheele aarde, die het martelaarschap van verscheidene mannen en vrouwen aanduiden, die verbrand of op andere gewelddadige wijze vermoord werden als gevolg van de wreedheid van de godsdienstleeraars.

God spreekt het eindoordeel uit over des Duivels organisatie, zinnebeeldig voorgesteld door Babylon en zegt: „Want zij is trotsch geweest tegen den Heer, tegen den Heilige van Israël . . . Zie, ik ben tegen u, O gij meest trotsche, zegt de Heere God der heirscharen; want uw dag is gekomen, de tijd dat ik u bezoeken zal. En de meest trotsche zal struikelen en vallen, en niemand zal hem doen opstaan; en ik zal een vuur aansteken in zijne steden, en het zal alles rondom hem verteren.” (Jer. 50: 29-32) Dan richt de Heer zich tot deze duivelsche organisatie, voornamelijk tot den Duivel zelf, en zegt: „O gij die woont aan vele wateren, overvloedig in schatten, uw einde is gekomen, en de maat uwer begeerlijkheid. Zie ik ben tegen u, O vernietigende berg, spreekt de Heer, gij die de geheele aarde verderft: en ik zal mijne hand over u uitstrekken, en u van de rotsen afwentelen, en ik zal u maken tot een verbranden berg.” (Jer. 51: 13, 25) Op dat verstaan zal worden dat dit oordeel zoowel den Duivel als zijn organisatie geldt, zegt Jehova door zijn profheet: „En ik zal Bel (het hoofd van de organisatie) in Babylon straffen, en ik zal uit zijn mond voortbrengen hetgeen hij verslonden heeft: en de volken zullen nimmermeer tot hem toevloeden: ja, de muur van Babylon zal vallen.” — Jer. 51: 44.

Tegenwoordig noemen de volken der aarde, voornamelijk die, welke den Volkenbond vormen, zich

zelf de Christenheid of Christelijk; daarom „noemen zij zich bij den naam des Heeren”. Zich richtend tot alle volken die het zichtbare deel van Satan's organisatie vormen, en in het bijzonder wijzend op het „georganiseerde Christendom”, of de zoogenaamde Christenheid, zegt Jehova door zijn profeet: „Want zie, in de stad die naar mijnen naam genoemd is begin ik te plagen, en zoudt gij geheel ongestraft blijven? Gij zult niet ongestraft blijven: want ik zal om een zwaard roepen over alle inwoners der aarde, zegt de Heer der heirscharen. Daarom profeteer gij al deze woorden tegen hen, en zeg tot hen, De Heer zal brullen van omhoog, en zijn stem laten hooren van uit zijn heilige woning; hij zal krachtig brullen op zijne woonplaats; hij zal een gejuich aanheffen, gelijk als zij die de druiven treden, tegen al de inwoners der aarde. Een geluid zal komen ja, tot de einden der aarde; want de Heer heeft een twistzaak met de volken, hij zal gericht houden met alle vleesch; hij zal de goddeloozen overgeven aan het zwaard zegt de Heer. Zoo zegt de Heer der heirscharen, Zie, een kwaad zal uitgaan van volk tot volk, en een groot onweder (oorlog) zal verwekt worden van de kusten der aarde.” — Jer. 25: 29-32.

Als hij zijn bijzonder oordeel heeft bekendgemaakt tegen des Duivels organisatie, die verzameld is in het dal der beslissing, begint Jehova den strijd. Hij gebiedt, en zijn machtige uitvoerende ambtenaar, Christus Jezus, leidt den aanval. „Want hij gebiedt, en doet den stormwind opkomen, die hare golven verheft. Zij verheffen zich tot den hemel, zij dalen weer neder tot in de diepten: hun ziel versmelt van angst. Zij dansen heen en weer, en waggelen gelijk een dronken man, en zijn ten einde raad.” (Ps. 107: 25-27) Een stormwind of wervelwind is een zinnebeeld van een grooten oorlog. De groote krijg van

den almachtigen God is aan den gang en gaat voort tot het einde.

De Uitslag

De profeten van Jehova beschreven den loop van den oorlog en den uitslag. Daar wij weten dat deze profeten bewezen hebben ware profeten van God te zijn, beteekent hun getuigenis, dat hier gegeven wordt, absolute waarheid. Jehova is de rechterhand van zijn geliefden Zoon die den strijd leidt, en hiervan zegt de profeet: „De Heer (Jehova) aan uwe rechterhand zal koningen verslaan (vernietigen) in den dag van zijn toorn. Hij zal recht doen onder de heidenen (volken); hij zal de plaatsen vullen met de doode lichamen; hij zal de hoofden verwonden (heeft het hoofd verpletterd, Rotherham) van vele landen.” — Ps. 110: 5, 6, Eng. Vert.

Jehova zal zijn macht op zulk een wijze openbaren dat allen zullen zien en weten dat hij alleen de Almachtige God is. Daar de tijd is gekomen om de strijdvraag te beslissen, zoo zal zij beslist worden. „Wie kan voor zijn toorn standhouden? en wie kan voor de hevigheid van zijn toorn bestaan? Zijn woede wordt uitgestort als een vuur, en de rotsen worden door hem neergeworpen. De Heer is goed, een toevlucht in den tijd van benauwdheid; en hij kent degenen die in hem vertrouwen. Maar met een overstromenden vloed zal hij een einde maken aan de plaats daarvan, en duisternis zal zijn vijanden vervolgen.” (Nah. 1:6-8) „En ik zal de menschen bang maken, dat zij zullen gaan als de blinden, omdat zij tegen den Heer hebben gezondigd; en hun bloed zal uitgestort worden als stof, en hun vleesch als mest. Noch hun zilver noch hun goud zal in staat zijn hen te verlossen in den dag van des Heeren toorn; maar het geheele land zal door het vuur van zijn ijver ver-

teerd worden: want hij zal een haastige voleinding maken van allen die in het land wonen." — Zef. 1 : 17, 18.

Jezus Christus, de groote Profeet, verklaarde dat de strijd van God Almachtig de ergste benauwdheid zal zijn die ooit over de wereld gekomen is en ook nimmermeer komen zal. (Matth. 24:21) Dat hij de organisatie van den Duivel en al de werkers en werken der ongerechtigheid volkomen ontdekken en vernietigen zal, toont de profeet duidelijk aan, als hij zegt: „En de verslagenen van den Heer zullen te dien dage zijn van het eene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde: zij zullen niet beklaagd, noch vergaderd, noch begraven worden; zij zullen als mest zijn op den grond.” — Jer. 25:33.

Dat het een dag van ellende en van vergeefsche gehuil van de herders zal zijn, verklaart de profeet ook duidelijk: „Huil gij herders, en schreeuw; en wentel u in de asch, gij voornaamsten der kudde: want de dagen van uwe slachting en van uwe verstrooiing zijn vervuld; en gij zult vallen als een kostelijk vat.” (Jer. 25:34) Wanneer een kostelijk vat valt en vernietigd wordt, verkeeren degenen die het bezaten in droefheid. Dit is een toepasselijke illustratie, dat de herders, die de menschen misleiden hebben, zoo zullen vallen, gelijk de profeet verklaart.

De ramp die de organisatie overkomt verder beschrijvend, zegt de profeet: „En de herders zullen niet kunnen ontvliesen, noch de voornaamsten der kudde kunnen ontkomen. Een stem van het geschreeuw der herders, en een gehuil van de voornaamsten der kudde zal gehoord worden: want de Heer heeft hunne weide verstoord. En de vreedzame woonplaatsen zullen verwoest worden wegens den hevigen toorn van den Heer. Hij heeft zijn schuilplaats verlaten, gelijk de leeuw; want hun land is verwoest

wegens de hevigheid van den verdrukker, en wegens zijn hevigen toorn." — Jer. 25: 35–38.

De organisatie van den Duivel, voorgesteld door Babylon, zal vallen en verwoest worden, gelijk geschreven is door den profeet: „Het groote Babylon is gevallen, het is gevallen, en is geworden de woonplaats dër duivelen, en de verblijfplaats van iederen onreinen geest, en een bewaarplaats van iederen onreinen en hatelijken vogel." (Openb. 18:2) Vanaf het eerste begin was Babylon de organisatie van den Duivel en verbonden met onreine geesten. Deze tekst keurt in geen enkel opzicht deze gevolgtrekking af. Integendeel, de hier aangehaalde profetie beschrijft den toestand van verlatenheid, die over Babylon komt na haar val. De woorden zijn een beschrijving, die haar toestand aanduidt, nadat God haar omvergevoeren heeft.

Goede mannen en vrouwen zijn lang in Babylon vastgehouden geworden door de drogredenen en misleiding van Satan en zijn vertegenwoordigers. Na haar val zullen geen mannen of vrouwen meer in haar wonen, maar zij wordt de woonplaats van hatelijke vogels en beesten. Zij zal door iederen man en elke vrouw geschuwd worden. Een andere profeet van Jehova ondersteunt deze gevolgtrekking: „En Babylon, de heerlijkheid der koninkrijken, de schoonheid van de uitnemendheid der Chaldeën, zal zijn als toen God Sodom en Gomorra omverwierp. Het zal nimmer bewoond worden, noch zal men er in verblijven van geslacht tot geslacht; noch zal de Arabier daar zijn tent opslaan, noch zullen de herders zich daar legeren. Maar de wilde beesten van de woestijn zullen daar nederliggen; en hunne huizen zullen vol zijn met akelige schepselen; en de uilen zullen daar wonen, en de duivelen zullen daar dansen. En de wilde beesten der eilanden zullen in hunne verlatene huizen

schreeuwen, en de draken in hunne aangename paleizen." (Jes. 13: 19-22) „En Babylon zal tot puinhoopen worden, een woonplaats voor draken, een ontzetting, en een aanfluiting, zonder een inwoner." (Jer. 51: 37) De vernietiging van des Duivels organisatie zal daardoor voltooid worden, en zal aan de gansche schepping openbaren dat Jehova de almachtige God is, behalve wien er geen ander bestaat.

De Wijnpers

Jehova gebruikt doelmatige beelden om zijn voorzemens duidelijk te maken. In het drie en zestigste hoofdstuk van Jesaja beschrijft de profeet een van zulke beelden. Wat daar vermeld wordt volgt spoedig na het komen van het groote getuigenis, dat God gebiedt dat gegeven moet worden, gelijk dit door denzelfden profeet in bijzonderheden uiteengezet wordt in Jesaja 62: 10. De profeet heeft een visioen van iemand die terugkeert van de slachting van Edom en Bozra en wiens kleederen met bloed besprenkeld zijn. Ongetwijfeld is degene die in zulk een gewaad gezien wordt, dezelfde die in een andere profetie beschreven wordt: „En hij was bekleed met een kleeid dat met bloed besprengd was: en zijn naam wordt genoemd Het Woord van God." — Openb. 19: 13.

Om een profetie te verstaan is het nuttig eerst de beteekenis uit te leggen van sommige woorden, die daarin voorkomen en daar betrekking op hebben.

De naam „Edom" stelt voor hetgeen tegengesteld is aan den Heer. (Obadja 1) Het heeft dezelfde beteekenis als „Esau", en heeft daarom betrekking op de organisatie van Satan, waarvan het godsdienstig element het meest op den voorgrond treedt. I d u m e a heeft dezelfde beteekenis als „Edom", en is werkelijk Edom. (Jes. 34: 5) De toorn van God is voornamelijk tegen Idumea. (Ezech. 35: 15) Het heeft betrekking

op hetzelfde goddelooze systeem dat beschreven wordt in Openbaring 19: 19, 20.

Bozra was de voornaamste stad van Edom. Daarom stelt Bozra datgene voor dat het centrum of het meest belangrijke deel van des Duivels organisatie, is, namelijk de heerschende elementen. Deze bestaan uit de commercieele, politieke en religieuze elementen, de laatsten zijnde de meest laakbare, omdat zij rechtstreeks beweren God te vertegenwoordigen.

De wijnpers is het werktuig, of de organisatie, die door Jehova gebruikt wordt om de vrucht van den verdorven wijnstok te vernietigen of te verpletteren. „De wijngaard der aarde”, of die verdorven wijngaard (Openb. 14: 18, 19), brengt de druiven of vruchten der aarde voort. De aarde stelt des Duivels organisatie voor, die zichtbaar is voor den mensch. De wijngaard der aarde is precies het tegengestelde van „de ware wijnstok”, en is daarom het officieele deel van des Duivels organisatie.

De Amerikaansche Herziene Bijbelvertaling geeft een betere vertaling van den tekst, en daarom wordt deze vertaling aangehaald. De profetie begint met een samenspraak. De eerste spreker is de profeet, en de tweede spreker is Christus Jezus, de machtige uitvoerende ambtenaar van Jehova God, die de sterkte van den vijand aanvalt. — Jes. 63: 1-6. Amer. Herz. Vert.

De eerste spreker stelt de vraag: „Wie is deze die van Edom komt, met besprenkelde kleederen van Bozra? deze die prachtig is in zijn gewaad, die voorttrekt in de grootheid van zijn sterkte?”

Tweede spreker: „Ik (Christus, de groote uitvoerende ambtenaar en Profeet van Jehova) die spreek in gerechtigheid, machtig om te redden.” (Hij is de machtige Heiland en Verlosser der verdrukte menscheid.)

Eerste spreker: „Waarom zijt gij rood in uw gewaad, en uwe kleeding als van hem die in het wijnvat treedt?”

Tweede spreker: „Ik heb de wijnpers alleen getreden; en daar was niemand van de volken met mij: ik vertrad hen in mijnen toorn, en vertrapte ze in mijne gramschap; en hun levensbloed is gesprenkeld op mijne kleeding; en mijn geheele gewaad heb ik bezoedeld. Want de dag der wrake was in mijn hart, en het jaar van mijne verlostien is gekomen. En ik zag, en daar was niemand om mij te ondersteunen: daarom bracht mijn eigen arm mij redding; en mijn toorn heeft mij ondersteund. En ik vertrad de volken in mijnen toorn, en maakte ze dronken in mijne gramschap, en ik stortte hun levensbloed uit op de aarde.” — Jes. 63:3-6, Herz. Am. Vert.

De wijnpers, zijnde het instrument dat door Jehova gebruikt wordt om den wijngaard der aarde te verpletteren, is daarom God's organisatie die hij gebruikt om Satan's organisatie te vernietigen. De groote Profeet, Christus Jezus, is de Voornaamste in deze organisatie en leidt den strijd. Hij maakte melding van de wijnpers in zijn profetie: „En de engel wierp zijne sikkel in de aarde, en vergaderde den wijnstok der aarde, en wierp hem in de groote wijnpers van den toorn van God.” (Openb. 14:19) „Hij treedt de wijnpers van de woede en toorn van den Almachtigen God.” — Openb. 19:15.

De tijd breekt aan voor den grooten uitvoerenden ambtenaar van Jehova om zijn vernietigingswerk tegen des vijands organisatie te beginnen. Hij zegt: „En ik zag, en daar was niemand om te helpen.” Noodzakelijkerwijs moet dit plaatshebben alvorens de werkelijke aanval begint. Dit is een verder bewijs dat het Christendom, of de „georganiseerde Chris-

tenheid", niet aan de zijde van Jehova is, maar aan de zijde van Satan den vijand. De Wereldoorlog van 1914 bewees dit openlijk. Het godsdienstig element verbrak het eeuwig verbond, en verdedigde openlijk het vergieten van menschenbloed in den oorlog. In het voorjaar van 1918 gaven enkele leiders onder de geestelijken van Londen, de eigenlijke zetel van de „georganiseerde Christenheid", een manifest uit, waarin zij hun geloof betuigden, dat blijkens den oorlog en de daarmee gepaard gaande feiten, het koninkrijk van God nabij was. Dit manifest werd door de geestelijkheid van het Christendom geheel en al verworpen, en in Januari 1919 keurde de „georganiseerde Christenheid" openlijk den Volkenbond goed en verklaarde dat deze God's koninkrijk op aarde vertegenwoordigde. Daar nam het Christendom, of de georganiseerde „Christenheid" openlijk zijn stand in aan de zijde van Satan. De groote Profeet Christus Jezus zegt verder: „Ik verwonderde mij dat daar niemand was om mij te ondersteunen" in den aanval op den vijand. Nadat hij in den strijd is gegaan en daaruit terugkeert, zegt hij: „Ik heb de wijners alléén getreden, en van de volken was er niemand met mij." Deze verklaring heeft geen betrekking op de engelen natuurlijk, noch op eenigen van de leden van het lichaam van Christus, omdat de laatsten een deel zijn van Christus zelf. (Ps. 69:6) Verder toont de profeet aan dat deze lichaamsleden gewillige vrijwilligers zijn in den dag van zijn wraak. (Ps. 110:3) (Zie ook Openbaring 19:14) Ongetwijfeld beteekenen deze woorden dat niemand van het belijdende „georganiseerde Christendom" op aarde in dezen strijd men den Heer zal zijn. Slechts degenen die het „overblijfsel" vormen, en die daarom leden van het lichaam van Christus zijn, zijn met hem, en zij zingen den lof van Jehova als de strijd voortgaat.

De groote oorlog heeft de volkomen vernietiging van Satan's organisatie ten gevolge. Het zichtbare deel van de organisatie wordt voorgesteld onder het symbool van „het beest” en wordt gevormd door de drie elementen, de politieke, commercieele en godsdienstige factoren; terwijl het godsdienstig element in het bijzonder aangeduid wordt als „de valsche profeet”. (Openb. 19: 19, 20) De Heer verklaart dat de Duivel zelf zal worden „geworpen ... in den bodemloozen put (afgrond), ... opdat hij de volken niet meer verleiden zou.” (Openb. 20: 1-3) Op deze wijze eindigt voor eeuwig Satan's goddelooze organisatie, die niet meer zal opstaan.

In dezen grooten strijd is het deel dat door het getrouwe overblijfsel verricht moet worden, het zingen van de eer van Jehova's naam. (1 Petr. 2: 9, 10) Dit doende toonen zij een volkomen vertrouwen in God en vrijmoedig spreken zij van zijn machtigen naam en werken. Zij doen dit omdat zij hem liefhebben en hij is voor zijn volk te dien dage „een kroon der heerlijkheid.” De strijd is niet die van het overblijfsel, maar is die van Jehova God, en het overblijfsel is zijn getuige om de menschen op aarde te spreken van God en zijn voornemens. — Jes. 28: 5, 6; 1 Joh. 4: 17, 18; 2 Kron. 20: 15-22.

Dat er millioenen menschen in dien strijd gedood zullen worden is zeker en blijkt uit de woorden van den profeet: „En de verslagenen van den Heer zullen te dien dage zijn van het eene einde der aarde tot het andere einde der aarde: zij zullen niet beklagd, noch verzameld, noch begraven worden; zij zullen tot mest zijn op den grond.” (Jer. 25: 33) Het zal de ergste benauwdheid zijn die de wereld ooit gekend heeft, en het zal de laatste zijn. (Matth. 24: 21, 22) Dat velen door de benauwdheid heengebracht zullen worden, en dan een gelegenheid zullen krijgen op de rechte

wijze te beginnen, en den Heer te gehoorzamen en leven te ontvangen, wordt eveneens verzekerd door de woorden van den profeet: „Gezegend is hij die den arme wèl doet; de Heer zal hem bevrijden in den tijd van benauwdheid. De Heer zal hem bewaren, en hem in het leven behouden; en hij zal op aarde gezegend worden: en gij zult hem niet overleveren aan den wil van zijn vijanden.” — Ps. 41:2, 3.

Als een verdere bemoediging voor de millioenen menschen die thans op aarde zijn, maar die geen deel zijn van Satan's organisatie doch die in onderworpenheid daaraan worden gehouden, geeft de Heer den raad zachtmoedigheid en gerechtigheid te zoeken alvorens de oorlog begint; en, dit doende hebben zij deze belofte: „Voor de dag van des Heeren toorn over u komt, zoekt den Heer, alle gij zachtmoedigen der aarde, die zijn recht hebben gedaan, zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid; misschien zult gij verborgen zijn in den dag van des Heeren toorn.” — Zef. 2:2, 3.

Het is van het grootste belang voor de menschen dat hun nu de waarheid gezegd wordt. Het voorrecht en de verplichting de waarheid te verkondigen, is nu gegeven aan God's overblijfsel, deze kleine groep van menschen die zijn waarachtige en getrouwe getuigen vormen van dezen tijd af aan. Laat daarom allen, die waarlijk God liefhebben nu „den lof verkondigen van hem die (hen) uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” Laten zij dit doen ook tegenover den grootsten tegenstand. Door de verkondiging van de daden van Jehova en zijn voornemens zullen de menschen nu de beteekenis weten van de hedendaagsche gebeurtenissen, en wat spoedig zal geschieden; en wat voor hun bestwil noodig zal zijn.

HOOFDSTUK XI

Vrede

JEHOVA heeft voor alles zijn eigen bestemden tijd. Door zijn profeet zegt hij, er is „een tijd van oorlog, en een tijd van vrede”. (Pred. 3:8) In de voorgaande hoofdstukken is het bewijs voorgelegd betreffende den grootsten oorlog, die de wereld ooit zal hebben gekend. Het is de groote krijg van den almachtigen God en, als deze is afgelopen, zal er geen vijand meer zijn om oorlog te voeren. Jehova spreekt door zijn profeten en zegt van het einde van den oorlog en den tijd van voortdurenden vrede: „Hij doet de oorlogen ophouden tot aan het einde der aarde; hij verbreekt den boog en slaat de speer in stukken; hij verbrandt de wagens in het vuur.” (Ps. 46:10, Herz. Vert.) „En ik zal den wagen uit Efraïm uitroeien, en het paard uit Jeruzalem; en de strijdboog zal verbroken worden; en hij zal vrede spreken tot de volken; en zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee, en van de Rivier tot de einden der wereld.” (Zach. 9:10, Herz. Vert.) Het is duidelijk dat er geen vrede zou kunnen zijn zoolang de goddelooze organisatie van Satan bestaat. Het is juist de bedoeling van den grooten oorlog van Jehova de aarde te reinigen, door haar te bevrijden van de organisatie van den Duivel. Dan zal vrede en gerechtigheid, gelijk een rivier, tot het volk toevloeien, en zij zullen verblijd zijn.

Daar hij den dag van de groote crisis ziet naderen, treedt Satan op den voorgrond met een redmiddel om de menschen te misleiden en hun zinnen van Jehova af te keeren. Ditmaal is het een nabootsing van de vredesregeling. Het is zeker dat Satan weet dat alle eerlijke menschen naar vrede verlangen. De staats-

lieden wenschen altijd te doen alsof ze voorzieningen treffen om den wil van het volk uit te voeren. Ongetwijfeld verkiezen de meeste politieke heerschers, en zelfs de uitbuiters vrede te hebben. Daar zij Jehova en zijn voornemen niet kennen, worden zij gemakkelijk door Satan misleid. Hij is de vader der leugens en een moordenaar, en nimmer zal er vrede zijn, zoolang hij macht heeft over de volken der aarde.

Op 27 Augustus 1928 kwamen de ambassadeurs van vijftien vertegenwoordigde volken der aarde te Parijs bijeen, en onderteekenden een verdrag dat genoemd wordt „Het algemeen verdrag voor de verwerping (niet meer erkenning) van den oorlog”. Beide, Japan en de Vereenigde Staten, onderteekenden toentertijd dit vredesverdrag. Later hechtten vier en veertig andere natiën hun goedkeuring aan dit verdrag.

De geestelijken van de „georganiseerde Christenheid” drongen zich op den voorgrond om deel te hebben in de bekrachtiging van dit vredesverdrag. Zij vertelden de menschen dat het vredesverdrag een werkelijk Christelijk verdrag is. Hun doel daarmede was natuurlijk, den steun te verkrijgen van alle beïjdende Christelijke menschen op aarde voor het verdrag. De Federatie van de Kerken van Amerika zond een brief gedateerd 11 November 1928, waarin zij de bekrachting bepleitte van het vredesverdrag door den Senaat van de Vereenigde Staten. Onder andere dingen bevatte deze brief het volgende: „Nu Kerstmis nadert, welke betere gave zou zij Amerika, en door haar de geheele wereld, kunnen brengen, dan dat de Senaat dit groote instrument dadelijk, van harte en met algemeene stemmen, bekrachtigde!”

Een andere brief, gedateerd op 3 December 1928, uitgevaardigd door den Nationalen Raad ter voorkoming van Oorlog, en uitgezonden van zijn hoofdbureau te Washington, (Arrondissementsrechtbank) bevatte deze verklaring: „Wij adviseeren dat brieven gezonden worden aan de senatoren, om hen aan te sporen het verdrag te maken tot ons Kerstmisgeschenk aan de wereld en het onvoorwaardelijk aan te nemen.”

De geestelijken van geheel Amerika prediken met hetzelfde doel van hun kansels vele vermaningen en brachten het vredesverdrag in verband met den naam van Christus, alsof het de goedkeuring had van Christus en van God. Dit was een smakelijk bereid lokaas waarmede vele eerlijke menschen misleid en gevangen werden en dat hen er toe bracht, te gelooven dat het hun dure Christelijke plicht was de vertegenwoordigers van het volk in den Senaat der Vereenigde Staten aan te sporen het vredesverdrag goed te keuren.

Den 15den Januari 1929 vereenigde de Senaat zich met de andere „edelmogenden” van de „georganiseerde Christenheid” en nam het besluit om het vredesverdrag te bekrachtigen, aan; en twee dagen later verscheen de griffier voor de nationale uitvoerende macht, en in de tegenwoordigheid van senatoren, vertegenwoordigers en anderen, werd het verdrag goedgekeurd, terwijl de camera's tikten om veel vertoon voor het volk te maken; en velen gingen met een zucht van verlichting naar huis, en zeiden: „Er zal geen oorlog meer zijn.”

Vele senatoren, die voor de goedkeuring van het verdrag gestemd hadden, dachten er echter niet zoo over. Zij gaven te kennen, dat zij maar weinig vertrouwen hadden in het verdrag als een middel om den oorlog te voorkomen. Zij toonden hun gebrek aan

vertrouwen dat dit stuk papier den oorlog zou voorkomen, door een voorstel dat enkele dagen later werd aangenomen, waarin voorzieningen werden getroffen voor een grootere oorlogsvloot dan tot nu toe in Amerika ooit had bestaan, om in het geval van oorlog te worden gebruikt.

Het is zeker dat Jehova van den beginne af aan de bedriegelijke plannen kende die Satan door zijn vertegenwoordigers en in het bijzonder het godsdienstig element daarvan gebruiken zou, om de menschen omtrent een blijvenden vrede te misleiden. Door zijn profeet voorspelde hij deze uiterlijke vertooning om de menschen te misleiden: „Want van den kleinste van hen zelfs tot den grootste toe, pleegt een ieder van hen gierigheid: en van den profeet tot zelfs den priester toe handelt een ieder valschelijk. Ook de wonde van de dochter mijns volk hebben zij licht geheeld, zeggende, Vrede, vrede; als er geen vrede is.” — Jer. 6: 13, 14.

Iedereen die ernstig nadenkt weet zeer wel, dat het stuk papier, geteekend door de volken en goedgekeurd door den Senaat van de Vereenigde Staten, den oorlog niet kan voorkomen. Alle volken, van het minste tot het grootste van hen, worden door begeerlijkheid gedreven, omdat elk volk voordeelen tegenover de anderen wenscht te verkrijgen. God's profeet verklaart duidelijk, dat de predikers en priesters en de leiders van het godsdienstig deel der organisatie valsch handelen. Met opgesmukte woorden en schijnheilige stemmen roepen zij uit: 'Vrede, vrede! zie eens wat wij gedaan hebben om vrede te stichten!' en de Heer zegt: „Daar is geen vrede”.

God heeft de vernietiging van Satan's organisatie bevolen, en niets kan dit voorkomen. Dat de vredesbeweging een deel van Satan's verleidelijk en misleidend ontwerp is, wordt verder aangetoond door de

woorden van God's geïnspireerden apostel, die om trent den dag van de tegenwoordigheid des Heeren, waarin wij nu leven, schreef: „Want gij weet zelf zeer goed dat de dag des Heeren alzoo zal komen gelijk een dief in den nacht. Want als zij zullen zeggen: Het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hen overkomen, gelijk de smart een zwangere vrouw; en zij zullen het niet ontkomen. Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou overvallen.” — 1 Thess. 5:2-4.

Zij, die werkelijk aan God gewijd zijn, zullen weten en begrijpen op welke wijze blijvende vrede zal komen, en dat het slechts komen zal na den grooten krijg van den almachtigen God, in welken de organisatie van Satan volkomen vernietigd zal worden. Al het gepraat en lawaai en alle snoevende conferenties en vergaderingen, en het prediken en aan nemen van resoluties, zullen volkomen falen en geen vrede brengen. Als deze vertegenwoordigers van den vijand allen eenparig hun stemmen verheffen en zeggen: „Vrede en zonder gevaar”, dan zal een plotseling verderf hun overkomen.

Wederom voorspelt Jehova, door zijn profeet, hoe hij de volken der aarde zal vergaderen en zijn rechtmatigen toorn in den grooten verwoestenden oorlog die „in het dal der beslissing” over hen komen zal, zal uitstorten. En dan voegt hij er aan toe: „En dan zal ik tot de volken een reine spraak wenden, opdat zij allen den naam des Heeren aanroepen, om hem te dienen met eenparigen schouder.” (Zef. 3:8, 9) God wil vrede hebben, en wil hem bewerkstelligen op zijn eigene wijze; en als hij vrede brengt, zal het een blijvende vrede zijn.

Voor iedereen moet het duidelijk zijn dat er geen werkelijke vrede op aarde kan bestaan, zoolang de goddeloosheid niet volkomen onderdrukt is. Zoo

lang de ongerechtigheid heerscht, zullen sommigen bevoordeeld worden ten koste van anderen. De sterkere blijft een tijdlang bestaan, en valt zoodra een sterkere opstaat. Wanorde, strijd, verdrukking en moord hebben eeuwenlang onder de menschen geheerscht, omdat Satan de booze de heerschappij voerde. Er moet Eén komen die grooter en sterker is dan Satan, en die handelt in nauwkeurige harmonie en onder de leiding van den almachtigen God en die met vreugde de geboden van Jehova God zal gehoorzamen. Dan zal hij in vrede en gerechtigheid de menschen tot zich trekken. Jehova heeft lang geleden door zijn profet de komst van zijn Machtige voorspeld. Hij, die de vredestichter voor de menschen zal zijn, en hunne vrede is, moet ook de Verlosser van den mensch zijn.

Jehova bepaalde dat zijn geliefde Zoon, de Logos, de hemelsche hoven zou verlaten en als een mannelijk kind geboren worden, dat hij zou opgroeien tot den mannelijken leeftijd, en den dood zou ondergaan om te voorzien in den loskoop prijs voor den mensch en daarna de groote Heerscher der wereld zou worden en voor eeuwig vrede onder de menschen zou vestigen. Daarom liet God, toen Jezus te Bethlehem geboren was, zooals dit door den profet voorspeld was dat hij daar geboren zou worden, (Micha 5:2), zijn machtigen engel van den hemel deze profetie bekendmaken: „Want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die (in toekomstige dagen) al den volke wezen zal. Want u is heden geboren in de stad van David, een Verlosser, welke is Christus de Heer.” Onmiddellijk volgend op deze groote profetische aankondiging hief een heerschaar van engelen een loflied aan, dat door menschen werd gehoord; en de woorden van dit lied waren profetisch, omdat zij den dag voorspelden wanneer de menschen in vrede zouden leven, en wanneer God hun vrede zou brengen door

zijn Geliefde die dien dag geboren werd in de stad van David. De engelen zongen: „Eere zij God in de hoogste, en vrede op aarde, in menschen een welbehagen.” — Luc. 2: 10-14.

Deze groote profetie moet vervuld worden, en met het einde van den grooten strijd van den almachtigen God zal zij vervuld worden. God zal strijden voor den vrede (en dan zal er voor eeuwig vrede op aarde zijn), en dit zal hij doen door zijn geliefden Zoon. Gelijk een dekmantel van licht zal de vrede de aarde omhullen en het welbehagen in de menschen zal blijvend gevestigd worden. Op geen andere wijze kan hij komen. Menschen die trachten Jehova vooruit te loopen en door hun regelingen vrede willen stichten, zijn een gruwel in zijn oog.

Lang voor de geboorte van het mannelijk kind Jezus, liet God zijn profeet de geboorte en het werk, dat hij later zou doen, voorspellen. Eeuwenlang hebben de menschen in duisternis gewandeld omdat ‚de vorst der duisternis‘ hen verblind en in den verkeerden weg geleid had. (Ef. 2: 2; 6: 12) Uit Bethlehem kwam de machtige Heiland der wereld, de groote Heerscher, en te bestemder tijd zal hij alle menschen der wereld verlichten. (Joh. 1: 9) God's profeet sprak van de toekomst, en voorspelde wat er zou gebeuren, en thans zien wij deze profetie gedeeltelijk vervuld en de vervulling er van gaat nog voort. God heeft zijn Koning op zijn troon geplaatst; hij heeft hem alle macht en gezag verleend, en de groote dag van vrede is zeer nabij. Door hem, wien God gezalfd heeft, zal vrede komen en licht en zegeningen voor de menschen, gelijk zijn profeet lang geleden voorspelde. „Het volk dat in duisternis wandelde heeft een groot licht gezien: zij die wonen in het land van de schaduw des doods, over hen heeft het licht geschenen. Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven:

en de heerschappij zal op zijn schouder zijn: en zijn naam zal genoemd worden Wonderbare Raadgever, De machtige God, De eeuwige Vader, De Vredesvorst. Aan de vermeerdering van zijn regeering en van den vrede zal geen einde zijn, op den troon van David en van zijn koninkrijk om dat te ordenen, en te bevestigen met gericht en met gerechtigheid van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van den Heer der heirscharen zal dit doen." — Jes. 9: 1, 5, 6, Eng. Vert.

Christus Jezus is de rechtmatige en rechtvaardige Bestuurder en zal heerschen in gerechtigheid. De menschen zullen leeren hem de „Wonderbare Raadgever" te noemen, omdat hij hen in den rechten weg zal leiden. Hij is de Machtige aan wien Jehova alle macht in hemel en op aarde gegeven heeft; daarom is hij „de machtige God". Hij is „de eeuwige Vader", omdat het door hem is dat Jehova de menschen als een genadegave leven geeft. (Rom. 6: 23) Hij is „de Vredesvorst", en de vrede die hij op aarde brengt, zal eeuwig duren. — Nah. 1: 9.

De menschen hebben geleerd elkaar te beoorloogen om de begeerlijkheid en het kwaad dat door Satan den vijand in hun zinnen en harten geplant is. Als het bestuur van Christus zich over de geheele wereld zal uitstrekken, zullen de volken der aarde de waarheid leeren; zij zullen voor eeuwig ophouden zich voor den oorlog voor te bereiden, en zij zullen hun oorlogswerktuigen en verdelgingsmiddelen veranderen in werktuigen, die gebruikt zullen worden om de aarde heerlijk te maken. — Jes. 2: 2-4; Micha 4: 1-4.

Waarom gaan dan de heerschende machthebbers van de natiën voort te wedijveren in de oorlogstoebereidselen, en beweren terzelfder tijd dat zij den oorlog buiten de wet hebben gesteld? Waarom bedenken de menschen „ijdelheid" en stellen hun ver-

trouwen en hoop op menschen en hun bekwaamheid om blijvenden vrede op aarde te vestigen? God's profeet stelde deze vragen, die zoo toepasselijk zijn op den tegenwoordigen tijd, en gaf toen het antwoord daarop. Het profetisch antwoord luidt: Omdat de heerschende elementen van Satan's zichtbare organisatie tezamen hebben beraadslaagd tegen God en tegen zijn gezalfden Koning. (Ps. 2: 1, 2) Zij hebben geen verlangen Jehova te kennen en te erkennen als de alleen ware en almachtige God. Zij zijn trotsch op hetgeen zij beweren tot stand te kunnen brengen door vredesverdragen, vergaderingen en bonden. „De goddelooze zal, door de trots van zijn gelaat, God niet zoeken: God is niet in al zijn gedachten.” (Ps. 10: 4) Om deze reden zal Jezus Christus God's groote uitvoerende ambtenaar, de organisatie van den vijand vernietigen, en de werkers der ongerechtigheid uitroeien, opdat gerechtigheid en vrede ten volle op aarde gevestigd zullen worden. — Ps. 2: 9.

Het groote verlangen van de menschen van de natiën der aarde is naar vrede en harmonie, opdat zij tezamen zonder vrees mogen wonen. Jehova zal door zijn eersten uitvoerenden ambtenaar de menschen het verlangen huns harten brengen. „De zachtmoedigen zullen de aarde beërven, en zullen zich verheugen in overvloed van vrede.” (Ps. 37: 11) „In zijne dagen zal de rechtvaardige bloeien; en overvloed van vrede zoo lang de maan duurt.” — Ps. 72: 7; Jes. 32: 17, 18.

Egyptenaren en Assyriërs

Jehova maakt in het bijzonder melding van de Egyptenaren en de Assyriërs en de zegeningen die tijdens het bestuur van zijn rechtvaardige regeering onder Christus, den Vredevorst, tot hen zullen wor-

den uitgestrekt. Hij doet zulk een belofte niet in betrekking tot Babylon. Er moet een reden zijn voor dit onderscheid. De menschen die stoffelijke rijkdommen verkregen hebben en groote militaire werktuigen en organisaties bouwden, hebben dit niet gedaan met het vooropgezette doel God's heiligen naam te smaden. Zij zijn hardvochtig en wreed geweest in hun handelingen, en werden door zelfzucht gedreven. Zij hebben een eerezuchtig verlangen gehad naar macht en eer. Zij zijn bedrogen geworden door het godsdienstig deel van des Duivels organisatie en werden verblind omtrent den grooten Jehova God. Maar de Heilige Schrift toont aan dat als deze blindheid is weggedaan geworden en zij den waren God zien, hun harten vermurwd zullen worden. Als hun geleerd wordt dat hij niet de God is die hun door de geestelijkheid verkeerd is voorgesteld, zullen vele van deze lieden zich tot den Heere God wenden.

De politieke heerschers of staatslieden der wereld, profetisch afgebeeld door de organisatie en handelingen van Assyrië, zijn in de handelwijzen die zij gevolgd hebben, gedreven geworden door de zelfzucht. Hun zelfzuchtig verlangen is geweest naar macht en eer onder de menschen, en dit is de aanleidende oorzaak voor hun daden geweest. Zij zijn door den Duivels-godsdienst bedrogen geworden en hebben deze beoefend en zijn leden geworden van de godsdienstige organisatie, omdat zij dachten dat dit in hun zelfzuchtig belang was. Zij sloten zich bij de kerk aan om dezelfde reden, als waarom zij zich bij een vereeniging aansluiten. Zij verwachtten eenige stemmen uit die richting. Zij zijn voor de waarheid verblind geworden door den Duivels-godsdienst en door degenen die dezen godsdienst beoefenen. Als de politieke heerschers de huichelarij zien en begrijpen van den Duivels-godsdienst, die nu door de zoogenaamde

„georganiseerde Christenheid” wordt uitgeoefend, en zij iets omtrent den waren God leeren, en hun blindheid hebben weggedaan, zullen ongetwijfeld velen van hen den Heere God met blijdschap des harten dienen.

Maar de Duivelsvereering, in het bijzonder voorgesteld door des Duivels organisatie die Babylon genoemd wordt, heeft ten allen tijde smaad gebracht op den goeden naam van Jehova God. Zij is georganiseerd en uitgeoefend geworden juist met het doel den naam van Jehova te onteeren en de menschen van hem af te keeren. In den grooten strijd die spoedig zal volgen, zal de Duivelsgodsdienst, tezamen met al degenen die hem aanhangen en hem willen uitoefenen, ten onder gaan om nimmermeer op te staan. De werkers der ongerechtigheid zullen ophouden te bestaan.

De geest van Egypte, de aardsche organisatie van den Duivel, waarin de handels- en militaire macht op den voorgrond treedt, openbaart zich in de militaire verovering en hardvochtige machtsuitoefening. Instinctmatig vereeren de menschen iets. De eenig ware vereering is die voor Jehova God. De Duivelsgodsdienst heeft de menschen er toe gebracht afgoden te vereeren en leidde hen er toe booze geesten te raadplegen, omdat zij voor de waarheid verblind zijn geworden. Toen God de Israëlieten uit Egypte bevrijdde, sprak hij: „Tegen al de goden van Egypte zal ik gericht oefenen.” (Ex. 12:12) Sprekend door zijn profeet omtrent den grooten krijg van den almachtigen God, zegt hij: „En de geest van Egypte zal vallen in het midden daarvan: en ik zal den raad daarvan te niet doen: en zij zullen de afgoden vragen, en de toovenaars, en de waarzeggers, en de wichelaars.” — Jes. 19:3.

Wanneer de geest van militaire macht en verovering

ring gebroken is, dan zullen de menschen die hun vertrouwen in zulke machten hebben gesteld, den raad en het advies vragen van waarzeggers en booze geesten, en deze zal hun ontbreken. Ten einde raad zullen zij tot den Heer roepen, gelijk geschreven is: „Dan roepen zij tot den Heer in hunne benauwdheid, en hij voert ze uit hunne angsten. Hij doet den storm bedaren, zoodat hunne golven gestild worden.” — Ps. 107: 28, 29.

De profeet van Jehova voorspelt het groote getuigenis dat „te dien dage” op aarde gegeven moet worden, opdat de menschen Jehova zullen kennen, en voorspelt dat het geroep van de verdrukten door Jehova zal gehoord worden. „Hij zal hun een redder zenden, en een groote, en hij zal ze verlossen.” Dan voegt de profeet hieraan toe: „En de Heer zal aan Egypte bekend worden, en de Egyptenaren zullen te dien dage den Heer kennen, en zullen hem slachtoffer en spijsoffer brengen; en zij zullen den Heer een gelofte doen en haar vervullen. En de Heer zal Egypte slaan: hij zal het slaan en genezen; en zij zullen zich tot den Heer bekeeren en hij zal zich van hen laten verbidden, en zal ze genezen.” (Jes. 19: 20-22) Dit bewijst dat de menschen tot Jehova zullen terugkeeren tot hun eigen welzijn, en dit doende zijn zegeningen zullen ontvangen.

Wat omtrent Egypte gezegd is, is evenzeer toepasselijk op Assyrië, dat wil zeggen, op de menschen die de aardsche organisatie van Satan vormen, waarin de politieke heerschers in het zadel zitten en de leiding hebben. De vredesregering, ingesteld door Jehova en bestuurd door zijn geliefden Zoon, den Vredevorst, zal voor de menschen de gelegenheid openen tot God terug te keeren. Jehova voorspelde de instelling van die verhevene baan en dien weg, toen hij zijn profeet liet schrijven: „En daar zal een verhevene baan

zijn, en een weg, en hij zal genoemd worden, De weg der heiligheid; de onreine zal daar niet overgaan; maar hij zal zijn voor dezen: de reizende menschen, ofschoon dwazen, zullen daarop niet dwalen." (Jes. 35:8, Eng. Vert.) Deze woorden van den profeet beschrijven zoo schoon hoe God de verhevene baan opent en laat de menschen zien dat de weg om tot hem terug te keeren, hierin bestaat dat men zich geheel aan hem wijdt, en dat, als men dit doet, er niemand zal zijn om dit te verhinderen, omdat „daar geen leeuw (meedoogenlooze politieke heerscher) zal zijn, noch eenig verscheurend beest (wreede, hardvochtige militaire regeering) daarop zal gaan, het zal daarop niet gevonden worden; maar de verlost en zullen daarop wandelen." — Jes. 35:9.

Christus, de groote Verlosser, heeft den loskoopsprijs verschaft voor allen, en allen zullen een gelegenheid hebben om door hem tot Jehova terug te keeren. „En de vrijgekochten van den Heer zullen wederkeeren en tot Zion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap op hunne hoofden; zij zullen vreugde en blijdschap verkrijgen, en droefheid en zuchting zullen wegvlieden." — Jes. 35:10.

Men moet in gedachte houden, dat Egypte de georganiseerde macht der aarde vertegenwoordigt, overheerscht door de handels- en militaire elementen, dat Assyrië de georganiseerde macht der aarde voorstelt met de politieke heerschers op den voorgrond, en dat dezen en de menschen door Satan misleid zijn geworden en door den Duivelsgodsdienst van God zijn afgekeerd, en laten wij dan de woorden van God's profeet beschouwen: „Te dien dage zal er een gebaande weg zijn van Egypte naar Assyrië, en de Assyriërs zullen komen in Egypte, en de Egyptenaren naar Assyrië, en de Egyptenaren zullen (God) dienen met de Assyriërs." — Jes. 19:3.

Dan zullen de Assyriërs naar Egypte gaan, maar niet om te heerschen of om op den voorgrond te treden, en de Egyptenaren zullen naar Assyrië gaan, niet in militaire verovering, maar er zal volkomen overeenstemming zijn tusschen al degenen die tezamen zullen komen om God in geest en waarheid te aanbidden, en zij zullen God dienen en elkander helpen.

Een gebaande weg van Egypte naar Assyrië moet noodzakelijkerwijze over het land Kanaän gaan, en dit voorspelt profetisch dat de menschen van de natiën hun zegeningen op dezelfde wijze moeten ontvangen als waarop de Israëlieten de hunne zullen ontvangen, namelijk door Christus den Vrededorst. „Te dien dage zal Israël de derde zijn met Egypte en met Assyrië, een zegen in het midden van het land; wien de Heer der heirscharen zal zegenen, zeggende: Gezegend zij Egypte mijn volk, en Assyrië het werk mijner handen en Israël mijn erfdeel.” — Jes. 19: 24, 25.

Jehova God maakt bekend dat hij voor degenen die den Duivels-godsdienst verzaken en tot den Heere God terugkeeren en hem dienen, een weg zal openen om hen te ontvangen en hun de zegeningen van eeuwig leven te geven. De menschen der wereld, en voornamelijk de politieke heerschers en handelsreuzen en de oprichters van militaire machten, zijn goddeloos en zijn dit geweest door hun verkeerde handelingen. Hun goddeloosheid is voornamelijk veroorzaakt geworden door hun trouw aan den Duivels-godsdienst, die Jehova God heeft gesmaad. Als de Vrededorst, door God's genade, het verstand van de menschen heeft geopend, zelfs ofschoon velen van hen groote overtreders zijn geweest, zullen zij een gelegenheid hebben de zegeningen van eeuwig leven te ontvangen. Betreffende dezen zegt God door zijn

profeet: „Maar als de goddelooze zich bekeert van zijne goddeloosheid die hij begaan heeft en doet hetgeen wettig en recht is, die zal zijne ziel in het leven behouden. Omdat hij toeziet en zich afkeert van alle zijne overtredingen die hij begaan heeft, hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven.” (Ezech. 18: 27, 28) Op deze wijze betoont God zijn genade en barmhartigheid aan een ieder die een rechten hartestoestand openbaart.

Was den staatslieden en handelsreuzen de waarheid geleerd geworden en waren zij er toe gebracht hun macht en invloed te gebruiken om Jehova te eeren en de menschen tot hem te brengen, zoo zouden zij veel goeds tot stand gebracht hebben. Maar de predikers en de priesters van iederen georganiseerden godsdienst hebben hen in den verkeerden weg geleid, omdat zij Satan's georganiseerden godsdienst beoefenen. Wees ervan verzekerd dat Jehova ten volle bekend is hoe de menschen door de huichelachtige leeraars van den georganiseerden godsdienst misleid zijn geworden, en genadevol opent hij den weg voor de menschen om de waarheid te kennen en tot hem terug te keeren. Daarom is het van het hoogste belang in dezen tijd de menschen de waarheid betreffende God bekend te maken.

De leiders van den georganiseerden godsdienst zijn tegen de waarheid; en dit zijn zij omdat zij onder den invloed van Satan staan. Door bedrog en verkeerde voorstelling brengen zij de politieke en commercieele machthebbers er toe, te gelooven dat degenen die de waarheid spreken, vijanden zijn van een goede regeering, en daardoor trachten zij het werk van degenen die de waarheid leeren, te vernietigen. Maar hun tegenstand kan geen succes boeken. God is begonnen den menschen de waarheid te geven, en geen macht kan dit tegenhouden.

Door degenen die de waarheid omtrent God's Woord leeren, wordt niet verlangd of gepoogd om iemand over te halen zich bij eenige organisatie of vereeniging aan te sluiten. Hun eenige doel is de menschen in te lichten omtrent Jehova God en zijn voorziening voor hun zegening. Jehova gebiedt degenen die hem liefhebben om nu zijn getuigen op aarde te zijn. Hij laat hen nu de waarheid bekendmaken, opdat het huichelachtige masker van de zogenaamde „georganiseerde Christenheid” en van andere georganiseerde Duivels-godsdiensten zal worden weggenomen, opdat de menschen de waarheid zullen leeren en bekwaam zullen zijn voor de zegeningen die God zal verleenen aan allen die hem liefhebben en hem gehoorzamen. Deze zegeningen zal hij verleenen gedurende de regeering van den Vredevorst aan zoveel, als hem gehoorzamen en zijn naam zullen eeren.

Koning David verdreef de vijanden van Israël uit Palestina. Hiermede voorspelde hij profetisch dat Christus de vijandelijke organisatie uit de wereld zal verdrijven. De regeering van Salomo volgde op die van David, en is beroemd om de majesteit, wijsheid en vrede die zijn regeering kenmerkte. Hierdoor voorspelde hij profetisch de vreedzame en gezegende regeering van Christus, de „grootere dan Salomo”. Christus Jezus, de groote Profet, sprak van zichzelf en van zijn glorieus regeering als grooter dan die van Salomo. Hij voorspelde ook dat de volken van Egypte en Assyrië in den tijd van zijn regeering zouden opstaan, maar dat de huichelachtige godsdienstleiders veroordeeld zouden worden. — Luc. 11: 31, 32.

Van Salomo staat er geschreven: „En de Heer maakte Salomo groot ten hoogste voor de oogen van gansch Israël, en hij gaf aan hem een koninkrijk

ke majesteit, zoodanige aan geen en koning van Israël voor hem geweest is." (1 Kron. 29:25) De naam Salomo beteekent „vreedzame". Kenmerken vrede, wijsheid, rijkdommen en eer de regeering van Salomo, nog veel grootere vrede, wijsheid, rijkdommen en eer zullen de regeering van Christus den Vredevorst kenmerken.

Jehova liet zijn profeet omtrent zijn organisatie, waarvan Christus Jezus het Hoofd is, schrijven: „Want aldus spreekt Jehova, Zie, ik zal vrede over haar uitstrekken als een rivier, en de heerlijkheid der natiën als een overlopende stroom: en gij zult daarvan zuigen: gij zult op de zijden gedragen worden." — Jes. 66:12.

Als de volken en natiën God en zijn gerechtigheid en vrede komen te weten, zullen zij zijn organisatie, genaamd Zion, zoeken. „Zij zullen naar Zion vragen met hunne aangezichten derwaarts, zeggende, Kom, en laten wij ons vereenigen met den Heer in een eeuwig verbond dat niet zal vergeten worden." (Jer. 50:5) De gehoorzamen zullen kinderen worden van Christus, omdat zij de zegening zullen ontvangen van leven door Christus, den Vredevorst.

Laat de menschen met hun nuttelooze verbeelding, dat de zoogenaamde „georganiseerde Christenheid" hun hulp, vrede en welvaart zal brengen, ophouden. Laat hen met Satan's organisatie breken, hun stand innemen aan de zijde van Jehova God, en hun trouw en toewijding aan hem betoonen. De profeet voorspelde wat dan zal geschieden: „Ik zal hooren wat God de Heer spreken zal: want hij zal tot zijn volk en tot zijn heiligen van vrede spreken: maar laten zij zich niet weer tot dwaasheid keeren. Zekerlijk, zijn heil is nabij degenen die hem vreezen; opdat heerlijkheid zal wonen in ons land." Als de regeering van den Vredevorst ten volle in werking is, voorspelt

God's profet, dat degenen die gerechtigheid liefhebben, zullen zeggen: „Genade en waarheid hebben elkaar ontmoet: gerechtigheid en vrede hebben elkaar gekust. De waarheid zal uit de aarde voortkomen; en gerechtigheid zal van den hemel neerzien. Ja, de Heer zal geven wat goed is; en ons land zal haar opbrengst geven. Gerechtigheid zal voor hem uitgaan; en zal ons in den weg van zijne voetstappen zetten.” — Ps. 85: 9–14.

Jehova's bestemde tijd is nu voor de menschen gekomen om de waarheid te hooren. De waarheid wordt door weinigen die aan Jehova God gewijd zijn, in gehoorzaamheid aan zijn geboden, verkondigd, omdat het zijn bestemde tijd is. De zoogenaamde „georganiseerde Christenheid” staat de waarheid tegen, omdat deze organisatie onder de heerschappij van Satan staat. De waarheid moet nu verkondigd worden en wordt verkondigd, opdat de menschen zullen weten dat Jehova de alleen ware God en Christus de Vrededorst en de Verlosser van den mensch en de rechtmatige Heerscher der aarde is. God onthult en openbaart zijn profetieën voor het welzijn van den mensch, en laat zijn licht daarop schijnen met dagelijks vermeerderde helderheid.

Christus, de rechtmatige Koning der aarde, heeft zijn macht aangenomen. Aan het einde van den grooten krijg van den almachtigen God, zal hij de menschen verlichten en oordeelen. „Dan zal het oordeel in de wildernis wonen, en gerechtigheid in de vruchtbare velden verblijven. En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en het gevolg van de gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid voor eeuwig. En mijn volk zal in een vreedzame woonplaats wonen, en zekere woningen en in rustige rustplaatsen.” — Jes. 32: 16–18.

HOOFDSTUK XII

Zijn Naam

JEHOVA'S naam is voor de geheele schepping de meest belangrijke strijdvraag. Enkel en slechts hebben deze vraag beantwoord door onvoorwaardelijk hun plaats aan de zijde Jehova's in te nemen, en deze geven thans zijn naam alle eer en heerlijkheid. Allen, die eens het eeuwige leven zullen genieten, moeten hetzelfde doen. Sprekende door zijn profeet over zijn gezalfden, aan wie hij de goddelijke natuur en de hoogste positie in zijn organisatie zal geven, zegt Jehova: „Ik zal hem op eene hoogte stellen; want hij kent mijnen Naam.” (Ps. 91: 14) De profeet Gods geeft de woorden van dezelfde gezalfden weer, die zij zullen uitspreken, als zij de verwezenlijking hunner hoop naderen: „Te dien dage zal dit lied gezongen worden in het land van Juda (de toestand dergenen, die den naam Jehova's alle eer geven): Wij hebben eene sterke stad (organisatie); God stelt heil tot muren en voorschansen. Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daar inga, hetwelk de getrouwigheden bewaart.” (Jes. 26: 1, 2) Zich vervolgens tot Jehova God richtend zeggen deze gezalfden in de taal van den profeet: „Het pad des rechtvaardigen is geheel effen; den gang des rechtvaardigen weegt gij recht.” — Jes. 26: 7, 8.

Er bestaat een wederzijdsche liefde tusschen Jehova en de gezalfden van zijn organisatie. Deze hebben tegen alle oppositie gestreden en hebben in gerechtigheid getriomfeerd, en zullen nu getuigenis afleggen over den ondergang van de organisatie des vijands. Hierop betrekking nemende zegt de profeet Jehova's: „Te dien dage zal de Heer (Jehova) met zijn hard en groot en sterk zwaard (zijn machtige Uit-

voerder) bezoeken den Leviathan, de kromme slome slang; en hij zal den draak, die in de zee (temidden der rustelooze elementen der wereld) is, dooden. Te dien dage zal er een wijngaard van rooden wijn zijn; zingt van denzelven (Zion, God's gezegende organisatie) bij beurte. Ik, de Heer behoede dien; allen oogenblik zal ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal ik hem bewaren nacht en dag." (Jes. 27:1-3) Op deze wijze spreekt de profeet over hen, die uit de wereld genomen zijn voor God's naam en die zijn deugden verkondigen door zijn naam bekend te maken. — Hand. 15:14; 1 Petr. 2:9, 10; Jes. 12:4.

Zij, die op Jehova en zijn verlossingsplan door middel van het bloed van zijn geliefden Zoon vertrouwd hebben; die hun leven uitsluitend aan hem gewijd hebben, en die de wereld overwonnen hebben, verheugen zich en zeggen: „Onze ziel is ontkomen, als een vogel uit den strik der vogelvangers; de strik is gebroken, en wij zijn ontkomen. Onze hulp is in den naam des Heeren, die hemel en aarde gemaakt heeft." (Ps. 124:7,8) Als waardeering van het kostbare voorrecht, zijn naam te kennen, zeggen zij: „O Heer! Uw Naam is in eeuwigheid; Heer! Uwe gedachtenis is van geslacht tot geslacht." — Ps. 135:13.

Als Jehova God een schepsel een naam geeft, dan is deze naam van een zekere beteekenis. Dit is nog in sterkere mate waar, als hij zichzelf door een naam openbaart; deze naam is dan voor zijn schepselen van het allergrootste gewicht. Hij openbaart zichzelf door zijn naam *God*, die beteekent de Schepper van hemel en aarde en alle dingen, die goed zijn, en de Levengever van allen, die gehoorzamen. Hij openbaart zich door den naam *Jehova*, die zijn voornemens met zijn schepping beteekent. Hij openbaart zich

door den naam **Almachtige God**, welke beteekent, dat zijn macht onbeperkt is en dat niemand haar kan weerstaan. Hij openbaart zich door den naam **Heer der heirscharen**, welke betrekking heeft op den **Almachtigen God des strijds**, die degenen vernietigt, die volharden in het kwaaddoen. Toen Jezus op aarde kwam, openbaarde Jehova zich als de **hemelsche Vader der nieuwe schepping**, hetgeen beteekent, dat hij de bron des levens is voor allen, die eens eeuwig in zijn hemelrijk zullen leven. Hij openbaart zich door den naam **Alleerhoogste**, welke beteekent, dat hij boven allen staat, altijd door liefde gedreven wordt en het heelal in gerechtigheid regeert. Als men deze waarheden begrijpt, leert men ook meer en meer de diepte van Jezus' woorden waardeeren, die zeide: „En dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien gij gezonden hebt.” — Joh. 17:3.

Toelating van het Booze

Het booze heeft gedurende vele eeuwen in de wereld geheerscht. Satan is de belichaming van het booze, die volhard heeft, het kwaad steeds verder te stuwen. Hij heeft een machtige organisatie opgebouwd, de aarde met menschelijk bloed doorweekt, misdaad en boosheid hoogtij doen vieren en menschen en engelen in het ongeluk gestort. De **Almachtige God** staat boven alles, zooals zijn naam aangeeft, en had reeds lang geleden Satan en alle werkers der ongerechtigheid kunnen vernietigen. Waarom heeft hij dit dan niet gedaan? Doordat hij de werkers der ongerechtigheid niet vernietigd heeft en de uitoefening van het booze niet verhindert, toont hij dus, dat hij het kwade heeft toegelaten. Om welke reden dan?

Het antwoord, dat hierop meestal gegeven werd, luidt: 'Opdat de mensch door ondervinding de doem

waardige gevolgen van de zonde mocht leeren kennen, en opdat de engelen door aanschouwing hiermede bekend zouden worden.' Dit antwoord geeft echter geen voldoende reden voor de toelating van het booze. De verklaring: „Opdat door het gebod de zonde bovenmatig zondig zou worden”, komt slechts eenmaal in den Bijbel voor. Deze uitspraak werd gedaan door den Apostel Paulus betreffende de verhouding van de Joden tot het wetsverbond, welke verklaring ongeveer vier duizend jaren na den val des menschen en na de inwerkingtreding van het booze gegeven werd.

Het is waar, dat de mensch door ondervinding leert, dat kwaaddoen tot lijden en dood leidt; maar zij, die hun beste krachten in het werk gesteld hebben om het goede te doen, hebben eveneens geleden en zijn gestorven. Een groot deel dezer gestorvenen is jong gestorven, zonder voldoende geestelijk ontwikkeld te zijn, om de gevolgen van de zonde te leeren kennen, zoodat het deze niet heeft kunnen leeren. Een groot deel is geestelijk onrijp gestorven, al heeft het ook een hooger leeftijd bereikt, en ook dezen hebben niets door ondervinding kunnen leeren. Als deze menschen opgewekt worden, God leeren kennen en dan ongehoorzaam zijn, zullen zij vernietigd worden, en hun ondervinding zal hun dan geen enkel voordeel gebracht hebben. En wat de engelen betreft, velen hunner hebben ondervinding met de zonde opgedaan, en toch is er geen enkele tekst, die bewijst, dat zij belang bij hun ondervinding of waarneming zullen hebben.

Hoewel het waar is, dat die schepselen, aan welke het eeuwige leven op grond van hun gehoorzaamheid aan God zal worden aangeboden, zullen leeren, dat kwaaddoen den dood ten gevolge heeft, zoo schijnt dit nog geen afdoende reden te zijn voor de toela-

ting van zulk een ontzaggelijke boosheid, zooals Satan in de afgelopen eeuwen gewrocht heeft. Er moet een belangrijker reden bestaan.

Een reden voor toelating van het booze, die meer steekhoudend en in overeenstemming met de Schrift is, lijkt wel de volgende te zijn: Opdat Jehova te bestemder tijd aan alle met verstand begaafde schepselen een volle ontplooiing van zijn oppermachtigheid, zijn nauwgezette gerechtigheid, zijn volmaakte wijsheid en zijn volkomen onzelfzuchtigheid mocht geven, en daardoor den weg mocht openen voor al degenen, die hem liefhebben en hun onkreukbaarheid handhaven, om hen in de gelegenheid te stellen aan hem te gelooven en op hem te vertrouwen en de zegeningen van het eeuwige leven te verwerven en te ontvangen. Zijn Woord en zijn naam zijn de groote vragen, die hierbij opkomen, en de rechtvaardiging hiervan moet dus de belangrijkste reden voor de toelating van het booze zijn.

De opstand van Lucifer deed onmiddellijk de vraag ontstaan: Wie is de oppermachtige God? Het Woord en de naam van Jehova waren natuurlijk met deze vraag ten nauwste verbonden. God schiep den volkomen mensch en zeide hem, dat dood de straf voor de schending van zijn wet zou zijn. Lucifer werd tot opperheer over den mensch aangesteld en begon reeds onmiddellijk zijn wijsheid en macht met die van Jehova God gelijk te stellen. Lucifer trok voor zichzelf de conclusie, dat hij wijs en machtig genoeg was om te verhinderen, dat God den mensch zou doodden, want zou God dit doen, dan zou hij daardoor zijn onvolkomen wijsheid toonen, omdat de toepassing van het doodsvonnis God's onvermogen zou bewijzen, om een mensch te scheppen, die zijn onkreukbaarheid tegenover God zou handhaven.

Het Bijbelsche bericht over Job is een sterk bewijs ter bevestiging van deze gevolgtrekking.

Natuurlijk had God onmiddellijk Adam en Lucifer kunnen dooden en een ander volkomen mensch kunnen scheppen en een ander geestelijk wezen in Eden als de opziener des menschen kunnen aanstellen en zodoende weer opnieuw kunnen beginnen, de aarde te bevolken. En had hij dit gedaan, dan zou hij hierdoor slechts zijn oppermachtigheid en zijn gerechtigheid aan den dag gelegd hebben. Andere schepselen in zijn rijk zouden dan hebben kunnen bewezen, dat de val des menschen een bewijs voor de onvolkomen wijsheid aan de zijde van den Schepper geweest was, en de grondslag voor volkomen geloof en vertrouwen zou dan geschokt zijn. De gelegenheid zou dan niet bestaan hebben, aan te toonen, dat God zoowel 'gerecht tegenover den mensch als de rechtvaardigmaker des menschen is'. Ook zou er dan geen gelegenheid geweest zijn de volkomen onzelfzuchtigheid Jehova's te toonen, waardoor de schepselen kunnen weten, dat „God is liefde”.

Satan stelde zijn wijsheid en macht tegenover die van Jehova God. Na zijn opstand verloor Satan zijn gerechtigheid en liefde, zoodat hij zijn gerechtigheid en liefde niet meer tegenover die van Jehova kon stellen. Indien Satan andere schepselen er van kon overtuigen, dat Jehova in wijsheid en macht onvolkomen is, zou hij daardoor het vertrouwen van zulke schepselen in Jehova vernietigen; en als dezen moeilijkheden hebben door te maken, zouden zij God ontrouw worden en zich van hem afkeeren. De onweerslegbare feiten toonen aan, dat Satan het meerendeel der menschheid er van heeft overtuigd, dat God niet oppermachtig is, noch alle wijsheid bezit. Eveneens heeft hij het grootste gedeelte der menschen tot de overtuiging gebracht, dat God onrechtvaardig en

liefdeloos is. Velen der engelen heeft hij tot dezelfde overtuiging gebracht en hen verleid zijn slecht voorbeeld te volgen. Satan heeft van verschillende methoden gebruik gemaakt om zijn voornemens ten uitvoer te brengen. Velen heeft hij er toe gebracht, zijn eerste leugen te gelooven, namelijk dat de mensch een onsterfelijke ziel heeft en dus niet sterven kan, en hierdoor deed hij het voorkomen, alsof God een leugenaar en onvolkomen in macht en wijsheid was. Satan heeft velen doen gelooven, dat God een plaats van pijniging bereid heeft, waarin hij een groot gedeelte der menschheid eeuwig zal pijnigen, en hierdoor beoogde Satan te bewijzen en velen heeft hij ook bewezen, dat God geen gerechtigheid en liefde bezit.

Indien God gewild had, zou hij Satan ieder oogenblik sedert den opstand hebben kunnen vernietigen, met inbegrip van al zijn werken en alle andere booze schepselen. Het feit, dat hij het niet gedaan heeft, is niet het bewijs, dat God voor al het kwaad in de wereld verantwoordelijk is. God is in geen enkel opzicht aansprakelijk voor de smart, het lijden, de ziekten, de rampen en den dood, die over de menschheid gekomen zijn. Zij zijn de natuurlijke gevolgen van de zonde, die de overtreding van God's wet is. Hij heeft de werking van het booze en de goddeloosheid in zooverre toegelaten, dat hij het niet verhinderd heeft. Dat is echter nog niet het bewijs, dat hij er te bestemder tijd geen einde aan zal maken. Hierin ligt niet het geringste bewijs, dat God ook maar voor een oogenblik het kwaad begunstigt. Integendeel, zijn Woord zegt, dat hij het booze en de werkers der ongerechtigheid haat. (Ps. 5:5; 45:8; Spr. 6:16-19) Zijn Woord bewijst ten duidelijkste, dat God te bestemder tijd alle goddeloozen zal verdelgen en de werkers

der ongerechtigheid volkomen zal vernietigen. — Ps. 145:20; Nahum 1:9.

Het groote rantsoenoffer van den mensch Christus is niet betrokken bij de vraag over den duur van de toelating van het booze. Het rantsoenoffer is God's middel ter herstelling van de menschheid. Het rantsoenoffer zou onmiddellijk na zijn aanbieding in den hemel als zondoffer ter beschikking van de herstelling der menschheid hebben gesteld kunnen worden, of ook later, en toch heeft het kwaad tot nu toe bestaan. Vanaf den tijd van de aanbieding van het losgeld als een offer voor de zonde heeft God zijn gemeente, die het lichaam van Christus is, uitgezocht en bijeengebracht. De duur van de toelating van het booze behoeft geen invloed gehad te hebben op het uitverkiezen der gemeente, maar de gemeente is uitverkoren ten spijt van het booze. Wat God gedaan heeft is dit: Hij heeft Satan toegelaten, zijn goddeloozen weg te vervolgen, maar te bestemder tijd zal God Satan en zijn booze vertegenwoordigers afsnijden in gerechtigheid. Satan's wandel is altijd een uitdaging tegenover Jehova God geweest. Satan zeide over Job tot God: 'Stel hem door lijden op de proef en hij zal u in het aangezicht vervloeken.' God liet Satan toe, zijn hand tegen Job uit te strekken en hem op de proef te stellen, en te midden van al dit lijden handhaafde Job standvastig zijn onkreukbaarheid en bleef op Jehova God vertrouwen.

Satan weet, dat God gezegd heeft, dat hij de aarde voor den mensch geschapen heeft en de mensch daarop gezet heeft, om over haar de heerschappij te hebben. Hij weet, dat het God's uitgesproken voornemen is, de aarde met een volmaakt menschengeslacht te vullen, en dat God verklaard heeft, dat hij gehoorzaamheid tot voorwaarde gesteld heeft. (Jes. 45: 12, 18; Gen. 1:28; 2:17) In hoofdzaak zeide hij het vol-

gende tot Jehova: 'U kunt geen mensch op aarde plaatsen, die zijn onschendbaarheid zal handhaven en die overeenkomstig uw wet uw zegening van eeuwig leven op aarde zal ontvangen.' Satan trok dus het woord van Jehova God in twijfel. God verklaart: „Mijn woord zal niet ledig tot mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe ik het zende.” (Jes. 55:11) Zoo kwam deze twistvraag over het woord Gods tot stand; en met welk gevolg? Met andere woorden zeide God tot Satan: 'Gij kunt zoo slecht handelen, als u wilt, maar ik zal bewijzen, dat mijn woord waarachtig is.'

Zijn Woord

Jehova's trouwe knecht en profeet schreef: „Ik zal mij nederbuigen voor uw heiligen tempel en uw Naam danken voor uw goedertierenheid en voor uw trouw, want gij hebt uw woord verhoogd boven uwen Naam.” (Ps. 138:2, Rotherham) Reeds in het aller eerste begin van de geschiedenis der menschheid gaf God zijn woord, dat hij een „zaad” zou verwekken, dat Satan en zijn werken zou vernietigen. Dat woord zal hij ongeschonden houden. God riep Abraham en gaf hem zijn woord en de belofte, dat hij een „zaad” zou verwekken, waardoor alle geslachten der aarde verlost en gezegend zouden worden. Aan Mozes gaf Jehova zijn woord, dat hij een grooten Profeet, die door Mozes voorschaduwde, zou verwekken, die de groote Bevrijder der menschen zou zijn. Hij zond zijn profeten uit, aan wie hij zijn woord toevertrouwde, en dezen verkondigden getrouw het woord Gods, waarin geprofeteerd werd, dat er een mensch op aarde zou komen, die God getrouw zou zijn; die op grond van zijn trouw aan vele vervolgingen bloot

zou staan; die de zonde van het volk op zich zou nemen; die een zeer verachtelijken dood zou sterven, maar niet voor zijn eigen ongerechtigheid; die uit den dood opgewekt en in den hemel verhoogd zou worden, en die door zijn dood den loskooprijs voor den mensch zou verschaffen en den weg tot rechtvaardiging der menschen ten leven zou openen. — Gen. 22:17, 18; Deut. 18:15—18; Hosea 13:14; Micha 5:2; Ps. 16:10; Jes. 53:1—12; 55:1—4.

Deze profetieën zijn in Jezus Christus, den geliefden Zoon Gods, vervuld. — Joh. 3:16; Matth. 20:28; Joh. 10:10; 1 Tim. 2:3—6.

Als men zegt, dat God het booze heeft toegelaten, opdat de mensch door ondervinding de bovenmatige zondigheid van de zonde mocht leeren, zou dit dus moeten beteekenen, dat het booze met de toestemming van Jehova bestaat. En zou hij er zijn toestemming aan gehecht hebben, dan zou men ook God voor de uitoefening van het booze in de wereld aansprakelijk kunnen stellen. Dit zou echter niet waar kunnen zijn, omdat hij geen welgevallen aan goddeloosheid heeft, noch boosheid in hem woont. (Ps. 5:5) Hij haat het booze, en kan zijn toestemming niet geven aan iets, dat hij haat.

Paulus zeide niets, dat er op zou wijzen, dat God het kwaad heeft toegelaten, opdat de mensch door ondervinding de bovenmatige zondigheid der zonde zou kunnen leeren kennen. Paulus besprak de wet en het gebod Gods. (Rom. 7:7—13) God had aan Israël zijn wet en zijn gebod gegeven. De wet des Heeren luidde: „Gij zult geene andere goden voor mijn aangezicht hebben. Gij zult u geen gesneden beeld, noch eenige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.” — Ex. 20:3, 4.

Christus verschijnt na Zijn Opstanding Bldz. 336

Jezus noemde als het belangrijkste gebod: „Gij zult liefhebben den Heer, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grootste gebod.” — Matth. 22: 37, 38.

De wet en het gebod Gods maakten duidelijk, welke groote zondaren de menschen zijn, die hun toewijding en trouw tusschen God en den Duivel trachten te verdeelen. De Joden waren verplicht, God's wet en gebod te gehoorzamen, omdat zij dit overeengekomen waren. Zij bleven echter niet getrouw, en op grond van hun trouweloosheid verwierp God hen. Paulus' bewijsvoering is, dat hij het kwaad van de zonde niet zou gekend hebben dan door de wet, maar dat de wet en het gebod nu geopenbaard hadden, hoe buitengewoon boos degenen zijn, die wel beweren, God's wil te kennen en te doen, maar toch daarmede in strijd handelen.

God wilde hierdoor duidelijk maken, dat hij niemand goedkeurt, die zijn toewijding aan hem met den Duivel deelt, omdat Jehova de alleen ware God is. Hij, die God liefheeft met geheel zijn hart, geheel zijn verstand en geheel zijn wezen, is Jehova God volkomen en onvoorwaardelijk gewijd. De regel, dien Paulus hier neerlegde, is, dat zij, die den Heere God aangenaam zijn, degenen zijn, die hem liefhebben zonder enig voorbehoud en hem vreugdevol dienen. Deze regel zou dus beteekenen, dat ieder te zijner tijd tot kennis der waarheid moet komen en een gelegenheid zal ontvangen, zich zonder voorbehoud op de ééne of op de andere zijde te scharen, óf voor Jehova óf tegen hem.

Het gaat niet aan te zeggen, dat God opzettelijk de werking van het kwade toeliet, en er dus mede instemde, opdat hij door het offer van zijn geliefden Zoon in de verlossing kon voorzien. De volko-

men wijsheid Jehova's was voldoende hem in staat te stellen aan alle onvoorziene omstandigheden, die zich eventueel mochten voordoen, tegemoet te komen; en toen de zonde door de ongehoorzaamheid des menschen in de wereld kwam, was God's wijsheid tegen deze omstandigheid opgewassen en trof voor al deze omstandigheden uitgebreide maatregelen.

De feiten, die de Schrift ons toont, zijn de volgende: Adam was een volkomen mensch, en hem werd gezegd, dat een overtreding van God's wet met den dood zou gestraft worden. Lucifer betwistte deze uitspraak door te zeggen: 'Gij zult geenszins sterven, als gij God's wet overtreedt.' Door zelfzucht gedreven en uit gebrek aan liefde voor zijn Schepper volgde Adam den raad van Satan op, en wel, willens en wetens. Satan dacht nu bij zichzelf: 'Als God Adam doodt, stemt hij daardoor zijn onvolkomen wijsheid en zijn onvermogen toe, een mensch te scheppen, die zijn onschendbaarheid kan handhaven. En als hij hem niet doodt, dan is hij een leugenaar.' Het woord Gods werd dus in twijfel getrokken. Het woord Gods en zijn naam en de rechtvaardiging er van zijn veel belangrijker dan alle lessen, die de schepselen door ondervinding kunnen leeren.

De handelwijze, die Jehova volgt en die in de Schrift wordt aangegeven, is deze: Satan was in opstand gekomen en had het kwaad in werking gesteld en betwistte God's woord en naam. God zeide: 'Satan heeft mijn naam en woord betwist; laat hem maar zijn eigen gang gaan; mijn Zoon de Logos heeft mij lief en zal het een vreugde achten mijn wil te doen. Door hem zal ik voor de verlossing der menschheid zorgen. Hij zal mensch gemaakt en in de gelegenheid gesteld worden, zich te offeren om den loskoopprijs voor den mensch te verschaffen.' Dit is precies hetgeen gebeurde. Het was God's liefde, die hem dreef, han-

delend op te treden en zijn wijsheid te gebruiken, om zijn plannen ter verlossing door te voeren. Hij wist, dat hij het vermogen had, Jezus uit den dood op te wekken, en zoo deed hij ook.

Alle menschen erfden op grond van Adam's zonde den dood. (Rom. 5:12) Uit liefde gaf God zijn geliefden Zoon om te sterven, opdat degenen, die in hem zouden gelooven het eeuwige leven zouden hebben. (Joh. 3:16) Te bestemder tijd zullen alle menschen in kennis gesteld worden van dit liefdesplan van Jehova, opdat allen door Christus de gelegenheid zullen ontvangen den Heer te gehoorzamen, de genadegift te ontvangen en ten leven gerechtvaardigd te worden. — Rom. 5:18; 6:23.

Eeuwen voor de komst van Jezus op aarde gaf God zijn woord, dat Jezus zou komen, en kondigde van tevoren aan wat hij doen zou. Dat woord heeft hij gehouden en grootgemaakt. Dit is een afdoend bewijs, dat Jehova vanaf den beginne wist, dat hij den mensch Jezus op aarde zou plaatsen, die standvastig ten allen tijde en onder alle omstandigheden getrouw zou blijven. Hierdoor wilde God bewijzen, en inderdaad bewees hij ook, dat zijn woord waarachtig en juist is, zoodat hierdoor de door Satan opgeworpen vraag geheel ten gunste van Jehova beslist werd.

Satan werd door Jehova toegelaten al zijn krachten in het werk te stellen om Jezus ten val te brengen en ontrouw tegenover Jehova te doen worden, evenals hij bij Adam gedaan had. Adam was in ieder opzicht een volkomen mensch, en ook Jezus was in ieder opzicht volmaakt. Zij waren beiden aan elkander gelijk. Anders zou Jezus ook niet het rantsoenoffer voor Adam hebben kunnen brengen. Adam bleef in gebreke zijn trouw te bewijzen, en dat zonder een enkele verontschuldiging. Jezus' trouw hield stand, en

Jehova maakte hem tot Verlosser der wereld en stelde hem tot de hoogste plaats in het universum aan.

Jehova bewees daardoor zijn woord; bewees, dat zijn macht boven alles verheven is; bewees, dat hij rechtvaardig is en de rechtvaardigmaker dergenen, die aan zijn verlossingsplan gelooven; hij bewees zijn volkomen wijsheid en ontplooidde op grootsche wijze zijn liefde. Zij, die op Jehova God vertrouwen, weten dat hij bewezen heeft, dat zijn Woord waarachtig is en dat de strijdvraag, die door Satan over het Woord Gods opgeworpen werd, ten gunste van God en tot zijn eeuwige heerlijkheid tot oplossing gebracht is.

Eerst sprak Jehova door zijn profeten, en vervolgens, toen hij Jezus, zijn grooten Profeet zond, verklaarde hij zijn Woord der waarheid door hem, dat ten volle bevestigde hetgeen van tevoren door de profeten betuigd was. (Hebr. 1: 1, 2) Sedert dien tijd heeft God een klasse van mannen en vrouwen uit de wereld genomen, die zich geheel uit vrijen wil aan God hebben toegewijd, waardoor zij in het offerverbond met Christus Jezus werden opgenomen, en op grond van dit feit zijn zij het middelpunt geweest van groote vervolging van de zijde van Satan en zijn vertegenwoordigers.

Velen van deze geroepenen vallen in Satan's handen, maar het vereischte aantal is getrouw gebleven en heeft aan God's Woord en zijn naam vastgehouden, en geniet thans het vertrouwen en de bescherming Jehova's. Nu zeggen deze getrouwen vreugdevol: „Zingt hem (Jehova) een nieuw lied. . . Want des Heeren woord is recht, en al zijn werk getrouw.” (Ps. 33: 3, 4) „Het gras verdort, de bloem valt af; maar het woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid.” — Jes. 40: 8.

Vanaf Abel tot Johannes den profeet waren op aarde enkele menschen, die tot dienaren en profeten

van Jehova aangesteld werden en aan wie hij zijn Woord toevertrouwde. Deze menschen werden op alle mogelijke manieren door Satan en zijn vertegenwoordigers vervolgd, en toch bleven zij te midden van al deze omstandigheden getrouw aan God. Zij geloofden in zijn Woord en stelden een onbeperkt vertrouwen in hem. Deze menschen zal God tot zichtbare heerschers over de gansche aarde zetten, terwijl Christus Jezus onzichtbaar regeert en de zegeningen tot de menschheid brengt. (Hebr. 11: 1-40; Ps. 45: 17; Jes. 32: 1) Daardoor bewijst God zijn Woord opnieuw, vergroot het en brengt voor altijd de strijdsvraag over zijn Woord tot oplossing, tot zijn heerlijkheid.

Zijn Naam

Reeds vanaf den beginne heeft Satan Jehova's naam gelasterd. Ten einde hem te bespotten en te hoonen liet Satan de menschen zich bij den naam des Heeren noemen. (Gen. 4: 26, kanteekening) Satan organiseerde Babylon, Egypte, Assyrië en alle andere wereldrijken en verzadigde deze met zijn duivelschen godsdienst, en heeft hen gebruikt, en in het bijzonder het valsche godsdienstige element om den naam Jehova's te lasteren. Heden lastert iedere georganiseerde godsdienst onder de zon, openlijk of heimelijk, den naam van Jehova God. De heilige profeet schreef: „Gezegend is het volk, wiens God Jehova is.” (Ps. 33: 12, Engelsche Vertaling) Maar waar op aarde vinden wij tegenwoordig een volk of natie, wiens of wier God Jehova is, en welke natie en welk volk is geheel toegewijd aan God en de eer zijns naams? Laten de menschen hierop antwoorden. Het antwoord moet zijn, dat een dergelijke natie niet te vinden is. De godsdienst, de politiek en de handel der wereld hebben zich vereenigd om iedere natie onder de zon

te regeeren, en zij hebben alle Satan tot god, niettegenstaande het feit dat zij zich bij den naam des Heeren noemen. — 2 Cor. 4:3, 4; Joh. 14:30; Gen. 4:26, kanteekening.

In het verleden heeft God zijn Woord boven zijn naam verhoogd, maar de tijd is nu gekomen, dat hij zoowel zijn naam als zijn Woord zal verhoogten. Beide, zijn naam en zijn Woord, worden nu in Zion, zijn organisatie, verhoogd. (Ps. 102:17; 132:13) Op aarde is thans een overblijfsel van degenen, die de Heere God geroepen heeft, en aan dezen heeft hij zijn Woord en de eer om getuigenis voor zijn naam af te leggen toevertrouwd. Deze heeft God als „een volk voor zijn naam” aangenomen. (Hand. 14:15) Tot deszulken zegt Jehova: „Ik leg mijne woorden in uwen mond, en ik bedek u onder de schaduw mijner hand, opdat ik de hemelen plante, en de grondslagen der aarde legge, en zegge tot Zion: Gij zijt mijn volk.” — Jes. 51:16, Engelsche Vertaling.

De tijd is nabij gekomen, waarin de groote strijdsvraag, Wie is de Almachtige? voor altijd opgelost moet worden. Jehova heeft den booze toegelaten, door alle eeuwen heen zijn boos werk te verrichten. Op bepaalde tijden heeft God, in het belang van degenen die hem liefhebben, zijn naam op den voorgrond gebracht. (2 Sam. 7:23; Jes. 37:1-36) Heden zijn er menschen, die de aanspraak maken Christenen en leeraars van den Christelijken godsdienst te zijn, die het Woord Gods betreffende de schepping des menschen, de ongehoorzaamheid en den val des menschen en de verschaffing van het rantsoen door middel van het bloed van Christus loochenen; en hierdoor werpen zij natuurlijk een smet op den naam van Jehova God. Zij verkondigen leerstellingen, die zijn naam onteeren, en verklaren openlijk hun trouw aan Satan's organisatie. Hun optreden is een bespotting

en een lastering voor den Heer. „Gelijkerwijs nu Jannes en Jambres Mozes tegenstonden, alzoo staan ook deze de waarheid tegen, menschen, verdorven zijnde van verstand, verwerpelijk aangaande het geloof,” omdat Satan hun God is. Jehova zegt over hen: „Maar zij zullen niet meerder toenemen; want hunne uitzinnigheid zal allen openbaar worden.” (2 Tim. 3:8, 9) Er is een grens aan de uitoefening van het booze, en Satan en zijn vertegenwoordigers hebben deze grens bereikt. De strijdvraag over den almachtigen naam zal nu voor eeuwig beslist worden. Wie is dan de Almachtige God?

Jehova zegt: „Ik ben de Heer (Jehova): dat is mijn Naam, en mijne eere zal ik geen anderen geven.” (Jes. 42:8) Jehova zal thans aan de verblinde menscheit zijn oppermacht, zijn wijsheid, gerechtigheid en liefde bekendmaken. Hij doet alle volken en natiën samenkomen, en vraagt den getuigen des Duivels, zich uit te spreken en hun gedrag te rechtvaardigen, of anders de waarheid, dat Jehova de alleen ware God is, te erkennen. Zich vervolgens tot zijn getrouw overblijfsel wendend, zegt hij: „Gij zijt mijne getuigen, dat ik God ben; ... dat voor mij geen God geformeerd is, en na mij geen zijn zal.” — Jes. 43:8-12.

Deze groote strijdvraag zal nu definitief opgelost worden, en Jehova verklaart, dat hij deze vraag zal oplossen, door Satan en zijn booze organisatie te vernietigen. Alvorens dezen strijd ter vernietiging te beginnen, laat hij zijn getrouwe getuigen de volken en natiën der aarde van zijn voornemen in kennis stellen, om een einde te maken aan de uitoefening van het kwade. Jehova verzamelt de natiën der aarde voor de groote beslissing. (Joël 3:14) De natiën zijn nu verzameld. Hij spreekt zijn vonnis over hen uit, en stort dan zijn gerechte grimmigheid over hen uit en ver-

nietigt Satan en zijn organisatie. (Zefanja 3:8) Dat is het einde van de toelating van het booze.

In plaats van Satan reeds in den beginne te vernietigen, heeft God hem toegelaten zijn weg der boosheid te vervolgen en al het mogelijke te doen, zich tegen God te verzetten. Intusschen heeft God zijn Woord en zijn naam dengenen voorgehouden, die een oprecht verlangen hadden, gerechtigheid te kennen en te doen, en deze heeft hij tegen de aanvallen van den vijand beschermd. Nadat Satan al het mogelijke gedaan heeft, om de souvereiniteit, de macht, de wijsheid, de gerechtigheid en de liefde van Jehova God te betwisten, maakt Jehova in den grooten strijd een einde aan Satan's werken der boosheid. Jehova bewijst daardoor, dat hij oppermachtig is, de Almachtige, Eeuwige God, de Allerhoogste, buiten wien geen andere is. Hierdoor stopt Jehova voor altijd de monden aller schepselen, die zeggen, dat er nog een andere god aan Jehova gelijk is. Dit is de meest doeltreffende wijze om de schepping te leeren, dat er slechts één Almachtige God is.

Jehova neemt de blindheid van het volk weg, opdat alle menschen hem mogen kennen en zij tot het inzicht mogen komen, dat er geen andere weg om het eeuwige leven te verkrijgen is als de weg, dien Jehova bepaald heeft en dat deze weg is door de offerande van Jezus Christus, zijn geliefden Zoon. Door zoo te handelen opent Jehova den weg tot vol geloof en vertrouwen in hem, opdat de gansche schepping bekend zal worden met het feit, dat hij de Almachtige God is, dat hij volkomen in wijsheid is, dat hij rechtvaardig is en voor de rechtvaardigmaking der menschen gezorgd heeft, en dat hij liefde is, omdat hij de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid is.

De gansche schepping zal dan tot het inzicht komen, dat Satan de vijand van God en van ieder

schepsel is, die het goede wenscht te doen, en dat Satan de verantwoordelijke persoon is voor al het kwaad en de goddeloosheid, die in de wereld bedreven is. Lang geleden liet God zijn profeet over Satan het volgende schrijven: „Wel zeker! ten doodenrijk wordt gij neergestooten, diep in de groeve. Zij die u zien staren u aan, letten op u: „Is dit nu de man die de aarde deed sidderen, koninkrijken in rep en roer bracht? die de wereld tot een woestijn maakte, haar steden vernielde, die zijn gevangenen niet losliet: altemaal koningen van natiën. Zij allen zijn met eere ter ruste gegaan, ieder in zijn grafstede; maar gij zijt onbegraven weggeworpen, als een verafschuwde misgeboorte, overdekt met gedooden, met het zwaard doorboorden, met hen die in de groeven dalen, als een vertreden aas. Gij wordt niet met hen in het graf vereenigd, omdat gij uw land verdorven, uw volk gedood hebt. Voor eeuwig worde het kroost der kwaaddoeners vergeten.” (Jes. 14:15–20) „Allen die u onder de volken gekend hebben ontzetten zich over u; een voorwerp van ijzing zijt gij geworden; weg zijt gij voor eeuwig!” — Ezech. 28:19, Leidsche Vertaling.

De menschen zullen dan leeren begrijpen, dat Jehova de alleen ware God is en dat hij hun waarachtige en almachtige Vriend is. Door zijn profeet zegt hij tot het volk: „Wendt u naar mij toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde! want ik ben God en niemand meer. Ik heb gezworen bij mijzelfen; er is een woord der gerechtigheid uit mijnen mond gegaan, en het zal niet wederkeeren: dat mij alle knie zal gebogen worden, alle tong mij zal zweren.” — Jes. 45:22, 23.

Ook schreef de profeet vooruit, wat de menschen zullen zeggen, als zij tot kennis der waarheid zullen komen: „En men zal te dien dage zeggen: Ziet, deze

is onze God; wij hebben hem verwacht, en hij zal ons zalig maken. Deze is de Heer; wij hebben hem verwacht; wij zullen ons verheugen en ons verblijden in zijne zaligheid." (Jes. 25: 9) „En de Heer zal tot Koning over de gansche aarde zijn; te dien dage zal de Heer één zijn, en zijn Naam één." — Zach. 14: 9.

Zij, die dan God hebben leeren kennen en op hem zullen vertrouwen, worden door den profeet voorgesteld als te zeggen: „Heer! Gij zijt mijn God; u zal ik verhoogen; uwen naam zal ik loven, want gij hebt wonderen gedaan; uwe raadslagen van verre zijn waarheid en vastigheid." (Jes. 25: 1-4) Aldus zullen dan de menschen van hun waardeering voor de groote macht, de volkomen wijsheid, de nauwgezette gerechtigheid en de ondoorgrondelijke liefde des Almachtigen Gods blijk geven.

Als verder bewijs, dat de rechtvaardiging van God's Woord en naam de voornaamste reden voor de toelating van het booze en de herstelling der menscheit is, schreef de profeet: „Daarom zeg tot het huis Israëls: Zoo zegt de Heere God: Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om mijnen heiligen naam, dien gijlieden ontheilgd hebt onder de Heidenen, waarhenen gij gekomen zijt; want ik zal mijnen grooten naam heiligen, die onder de Heidenen ontheilgd is, dien gij in het midden van hen ontheilgd hebt; en de Heidenen zullen weten, dat ik de Heer ben, spreekt de Heere, als ik aan u voor hunne oogen geheilgd zal zijn." — Ezech. 36: 22, 23.

Satan was het, die Israël er toe bracht ontrouw tegen God te worden, en het is dezelfde booze opstandeling, die verantwoordelijk is voor al het kwaad onder de natiën en volken der aarde. De Israëlieten waren God's uitverkoren volk en als gevolg daarvan waren zij den Heer zeer kostbaar. Als hij hen zou herstellen niet om hunnentwil, maar om

zijns naams wil, dan blijkt nog duidelijker, dat hij het kwade in de wereld heeft toegelaten, niet slechts om zijn schepselen de bovenmatige zondigheid van de zonde te leeren, maar opdat hij voor eeuwig zijn heerlijken naam voor de schepping zou vestigen. Als dit geschied is, zullen de liefhebbers der gerechtigheid instemmen met de woorden van den profeet: „Geeft den Heer, gij kinderen der machtigen! geeft den Heer eere en sterkte. Geeft den Heer de eere zijns naams, aanbidt den Heer in de heerlijkheid des heiligdoms.” — Ps. 29: 1, 2.

Het is Jehova's naam, die de getrouwe overgebleven navolgers van Christus nu op aarde verhoogen en eeren. (Jes. 12: 4-6) Het zal de naam van Jehova, den Almachtigen God, zijn, die door alle menschen geprezen zal worden, als zij hem eenmaal kennen en van zijn liefde zullen hooren. De profeet Gods gaf reeds van tevoren den lofzang, die eens alle menschen te zijner eer en heerlijkheid zullen aanheffen, als zij in vrede in zijn koninkrijk zullen wonen: „Juicht Gode, gij gansche aarde! Psalmzingt de eere zijns naams; geeft eere zijnen lof. Zegt tot God: Hoe vreeselijk zijt gij in uwe werken! Om de grootheid uwer sterkte zullen uwe vijanden zich geveinsdelijk aan u onderwerpen. De gansche aarde aanbidde u, en psalmzinge u; zij psalmzinge uwen naam.” — Ps. 66: 1-4.

Sedert de dagen van Jezus is het thans voor een Christen de gezegendste tijd om op aarde te leven. Zij, die God volkomen toegewijd zijn, genieten thans het gezegende voorrecht om als getuigen voor den naam van Jehova, den Allerhoogste, op te treden. Een andere groote profetie gaat thans in vervulling: „De Geest [Jehova, de groote Geest en zijn geliefden Zoon, die van denzelfden geest is (2 Cor. 3: 17)] en de bruid [die in den tempel God

prijzen (Ps. 29:9)] zeggen: Kom! en die het hoort, zegge: Kom! en die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet." (Openb. 22: 17) En mogen nu alle menschen der aarde, die gerechtigheid liefhebben, hun plaats aan de zijde van Jehova God innemen. Mogen zij, die Jehova God liefhebben, anderen over hem en zijn wonderen vertellen. „Looft den Heer; roept zijnen naam aan; maakt zijne daden bekend onder de volken. Zingt hem; psalmzingt hem; spreekt aandachtelijk van al zijn wonderen. Roemt u in den naam zijner heiligheid; het hart dergenen, die den Heer zoeken, verblijde zich." — Psalm 105: 1-3.

„Als een regenbui op het gras“

De groote profeet Mozes zeide, dat de publicaties van de waarheid betreffende Jehova en zijn goede voornemens hieraan gelijk zouden zijn. (Deuteronomium 32:2-4) De brochures die de gepubliceerde radiovoordrachten van Rechter Rutherford bevatten, zijn in dezen tijd van vervulling van de woorden van den profeet precies zoo.

Wat zachte regenbuien voor het verdorde gras zijn, hebben deze brochures voor de verslagen volken over de geheele wereld bewezen te zijn. En zij zijn ook even talrijk als de regendroppen; want meer dan 150,000,000 exemplaren van Rechter Rutherford's boeken en brochures zijn nu in omloop. Nu kunt U zich een beeld vormen, hoe populair deze boeken zijn.

Iedere brochure bevat 64 pagina's, geïllustreerd en van een mooien omslag voorzien; maar welk een verkwikking en troost wordt onder iederen titel, die hier respectievelijk volgt, gevonden:

<i>Scheiding der Menschen</i>	<i>De Eindstrijd Vrijheid</i>
<i>De Vlucht naar het Koninkrijk</i>	<i>Huis en Geluk Wat is Waarheid?</i>
<i>De Crisis</i>	<i>Waar zijn de Dooden?</i>
<i>Het Koninkrijk, de Hoop der Wereld</i>	<i>Sleutelen des Hemels Wat Gij Noodig hebt</i>
<i>Wie is God?</i>	<i>Blijde Boodschap</i>
<i>Hiernamaals</i>	<i>De Oorzaak des Doods</i>
<i>Gezondheid en Leven</i>	

Deze geheele serie van 16 stuks zenden wij U franco voor F. 1.35; per 10 stuks F. 0.85; per stuk 10 cent. Richt Uw bestellingen aan:

„De Wachttoeren”
Camplaan 28, Heemstede, Holland,
(Giro No. 156080)
Opzichterstraat 66, Brussel, België
Postbox 59, Batavia-Centrum.

